বাণিজ্য দৰ্পণ

১৯৯৪-৯৫

সম্পাদক:
শ্ৰীকিৰণ চেতিয়া

* প্ৰকাশক ঃ ডিব্ৰুগড় হনুমান বক্স সুৰজমল কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ একতা সভা, ১৯৯৪ - ৯৫

* বেটুপাতৰ ভাৱাৰ্থ ঃ দুৰ্যোগৰ কলীয়া ডাৱৰৰ মাজেদি মুক্তিৰ পোহৰৰ বাটেৰে পৰাধীনতা আৰু দাসত্বৰ বন্ধন ছিঙি আগুৱাই আহিছে ন - পুৰুষ, আইৰ ওপৰত হোৱা অত্যাচাৰ, উৎপীড়ণক বোধ কৰিবলৈ।

* বেটুপাতৰ শিল্পী ঃ শ্ৰীসিদ্ধাৰ্থ দত্ত
কুমাৰণীছিগা। ডিব্ৰুগড়

* মুদ্ৰক ঃ প্ৰিণ্টৱেল
লাচিত নগৰ
ডিব্ৰুগড় — ১

কৃতজ্ঞতা ঃ

কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ "বাণিজ্য দৰ্পণ" প্ৰকাশৰ বাবে — সদস্য সচিব, ৰাজ্যিক ছাত্ৰ আৰু যুব কল্যাণ সমিতি, অসম চৰকাৰ, নেহৰু ষ্টেডিয়াম, গুৱাহাটীৰ তৰফৰ যোগেদি মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী শ্ৰী হিতেশ্বৰ শইকীয়া দেৱে ১৫,০০০ টকাৰ আৰ্থিক অনুদান আগবঢ়াই আমাক উপকৃত কৰাৰ বাবে কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ হৈ আলোচনী সম্পাদকে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। — ॥

— সম্পাদক

এই সংখ্যাত পাব

- সম্পাদকীয়
- প্ৰবন্ধ
  - দূৰসংযোগৰ উদাৰীকৰণ : কিছু প্ৰাসঙ্গিক চিন্তা : অধ্যাপক ভূপেশ ভাগৱতী
  - ৰেগিং : এক জলন্ত অগ্নিপিণ্ড : ৰুমী বৰা
  - যৌন শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা : শৈলেন্দ্ৰ কিশোৰ সন্দিকৈ
  - আলোকপাত : N. C. C. ত মোৰ অভিজ্ঞতা : তৰুণ সন্দিকৈ
- গল্প
  - অব্যক্ত বেদনা : মাধৱ শইকীয়া (চুতীয়া)
- প্ৰবন্ধ
  - নলিনীবালা দেৱী আৰু মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ গীতিকাব্যাত্মকতা : ড° সত্যদেৱ প্ৰসাদ
  - আৰু কাব্য শিল্প
  - বিজ্ঞানে আমাক কলৈ লৈ গৈছে : ক্ষীৰানন্দ চেতীয়া
- কবিতা
  - অসমী মোৰ মাতৃভূমি : অধ্যাপক এচ. এল. আগৰৱ
  - অপেক্ষা : ৰাজেশ কেশেৰা
  - জীৱন : হেমন্ত কুমাৰ গগৈ
  - শাসনৰ বতৰা : সঞ্জয় কুমাৰ শইকীয়া
  - মহাসতী জয়মতী : ছবি দত্ত
- ENGLISH SECTION.
  - A Bird's eye view of Tea industry of Asaam. : S. N. Mahanta
  - Commerce Education – An analysis of some aspects. : Pradeep Kr. Sahu
  - The origin of Karate : Prayanjit Baruah
  - Work is Life : Rajesh Kaserah
  - Employment and social Security in Tea Gardens. : Raghu Nath Barbara
  - Oh, Balance Sheets : Rasheedoz Zamal
  - Status of Women in Emerging India : Nipu Ranjan Dutta
  - Reminiscences of an old associate of D. H. S. K. Commerce College : P. C. Jain
  - Life's Like That : P. C. Jain
  - Computer in Modern Science : Hemendra Kr. Gogoi
  - How Strange : Mukesh Kumar Agarwal
  - Quest : Sidhartha S. Baruah
  - Selected Quotations : Titu Seal
  - Let us Step Out and Help : Nipu Ranjan Dutta
  - True Friends : Rajib Gogoi
- প্ৰতিবেদন

-ঃ অশ্রু অঞ্জলি ঃ-

" নিত্যানন্দ চুতীয়া দেৱৰ পৱিত্ৰ স্মৃতিত ঃ-

" জন্মিলে মৰিব লাগে
ৰীতি এই ধৰা বন্ধা
ত্ৰকেৰাহে চলি আছে
সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা "

এৰি অহা বছৰটোত যি আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ বিদায় লৈ গলগৈ — সেই
ন ব্যক্তিক আমি কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো ★ ১৯৯০ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখে নিষ্ঠুৰ
তিয়ে আমাৰ মাজৰ পৰা কাঢ়ি নিলে শিক্ষাগুৰু, প্ৰৱক্তা — শ্ৰী নিত্যানন্দ চুতীয়াদেৱক ★
সেই শিক্ষাগুৰু শ্ৰী চুতীয়াদেৱৰ অকাল আৰু আকস্মিক বিয়োগত আমি এক অমূল্য সম্পদ
হেৰালো ★ তেখেতৰ পৱিত্ৰ স্মৃতিত আমি অশ্ৰু অঞ্জলি যাচিলো ★ তেখেতৰ বিদেহী
াই চিৰশান্তি লাভ কৰক ★

কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ-একতা সভাৰ হৈ —
শ্ৰী ধৈৰ্য্য হাজৰিকা (সম্পাদক)
= ডিব্ৰুগড় =

সম্পাদকীয়

জয়জয়তে মই যিসকল বীৰ বীৰঙ্গনাই নিজৰ দেশ আৰু জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰিবলৈ সৈ নিজৰ জীৱনক হাঁহি মুখেৰে মৃত্যু মুখলৈ আগবঢ়াই দিছে সেইসকল বীৰ বীৰংগনালৈ মোৰ প্ৰথমেই হিয়া ভৰা মৰম ও আন্তৰিক অশ্ৰু - অঞ্জলী যাচিছোঁ ॥

সদৌ অসমৰ মহাবিদ্যালয় বিলাকৰ ভিতৰত কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়খনো এখন অতি জাকত জিলিকা মহাবিদ্যালয় যিখন মহাবিদ্যালয়ত অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ পৰা আহি ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ চিৰ উজ্জ্বল কামনা কৰিছেহি সেই সকল ছাত্ৰ - ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোক সেইখন মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৪ - ৯৫ চনৰ বাৰ্ষিক ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক পদত নিৰ্বাচিত কৰে আৰু মই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ।

প্ৰসঙ্গ আলোচনী ঃ মই ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ গধুৰ দায়িত্ব বহন কৰিবলৈ পাই নিজকে আচৰিত হৈছো। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ গুণা গুণ পৰিচয় পাই বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ জৰিয়তে। বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ জৰিয়তে বহুতো নবীন লেখক - লেখিকাই নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈও সুবিধা পায়।

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন সুন্দৰকৈ সজাই তুলিবলৈ হ'লে বা প্ৰকাশ কৰিবলৈ হ'লে সকলোৰেই সহযোগিতা অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰে। বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ দায়িত্ব কেৱল সম্পাদকৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ নকৰে। আলোচনীখন সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ কৰিবলৈ হ'লে আমাক বহুতো যাবতীয় গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা আদিৰ লগতে বহু সংখ্যক টকা পইচাৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰে। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এনে - বিলাক অভাৱৰ বাবেই মই ভৰা মতে আলোচনীখন নিৰ্দিষ্ট সময়ত বা সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত অসুবিধা হয়।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলৰ অতি দুখৰ বিষয় যে ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ সকলে কেৱল বাণিজ্য শিক্ষাৰ ভিতৰতেই নিজকে আবদ্ধ কৰি ৰাখে, কিন্তু সাহিত্য বা আন কোনো বিষয়তে সৰ্তক দৃষ্টি নাৰাখে। যিহেতু মই আজি বহু দিন অপেক্ষা কৰাৰো পাছতো যিবোৰ গল্প, প্ৰবন্ধ কবিতা আদি পাইছিলো তাৰে অধিকাংশই আলোচনীত প্ৰকাশৰ বাবে অনুপযুক্ত বুলি বিবেচিত হ'ল। সেয়েহে মই আমাৰ কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলক কওঁ যে বৰ্তমান প্ৰগতিশীল সমাজত ছাত্ৰ সমাজৰ জ্ঞান পিপাসু আৰু আত্মসন্ধানী হোৱাৰ একান্ত প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে! ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলৰ শিক্ষা জীৱনৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ সন্ধিক্ষণবোৰত অভিজ্ঞ লোক নাইবা আলোচনীখনৰ জৰিয়তে প্ৰচলিত মত - বৰ বিভিন্ন পাঠ্যক্ৰম সমূহৰ সম্ভেদ পাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। কেৱল শ্ৰেণীৰ পাঠ্যপুথিৰ ভিতৰতে অধ্যয়ন সীমাবদ্ধ নাৰাখি সাহিত্য চৰ্চা ক্ষেত্ৰটো দৃষ্টি ৰখাতো অতি প্ৰয়োজন।

কাৰ্যকালত হোৱা কাম বিলাক ঃ —

১৯৯৪ - ৯৫ চনৰ ছাত্ৰৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালৰ দিনতে কলেজ বিল্ডিং (Building) লৈ উঠা এখন নতুন চিৰি নিৰ্মান কৰা হয়। আৰু মেজৰ (Major) ক্লাচৰ বাবে দুটা নতুন কম নিৰ্ম্মানৰ কাৰ্য্য আৰম্ভ কৰা হয়। লগতে মহাবিদ্যা-

কয়ৰ পাঠদান বিলাকো নিয়মীয়া ভাবে পৰিচালিত হয়॥

বৰ্তমান শিক্ষাই আমাক কি দিছে ?

শিক্ষাই হৈছে আমাৰ জীৱনৰ এক অন্তহীন প্ৰক্ৰিয়া। এই প্ৰক্ৰিয়া এনে এক বিষয় যি পাৰস্পৰিক সহায় সহযো
তাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ নিভৰশীল। শিক্ষাই যিকোনো মানুহৰ কৰ্মময় জীৱনত সহজে আত্ম-প্ৰতিষ্ঠা কৰাই স্বাৱলম্বী
অৰ্জনৰ সুযোগ গ্ৰহণ কৰে।

বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ মাজেদিয়েই অসমৰ বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাত
ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰে কিছুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অসমৰ বিশ্ববিদ্যালয় কেইখনৰ উচ্চ শি
গ্ৰহণ কৰিবলৈও সক্ষম হৈছে আৰু অধিকাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই এই শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত। সেয়েহে অধিকাংশ ছা
ছাত্ৰীয়ে স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিও ভৱিষ্যতৰ বাবে অনিশ্চিত ভাৱে দুঃচিন্তাৰ গৰাহৰ দুৱাৰ দলিত থিয়হৈ থাকিব ল
হৈছে। যিহেতু ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হৈছে উপযুক্ত শিক্ষা নেতৃত্বৰ অভাৱ। উপযুক্ত নেতৃত্ব শিক্ষা অভাৱৰ ফলতে
অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শিক্ষা মাধ্যমবোৰ বিচাৰি পোৱাত অসুবিধা হয়। অসমৰ বাহিৰৰ প্ৰায় বে
ৰাজ্যতেই আত্ম সংস্থাপনৰ বাবে বিভিন্ন বিষয়ৰ উপযুক্ত শিক্ষা ব্যৱস্থা থকা দেখা যায়। এই শিক্ষাৰ বিভিন্ন বি
সমূহৰ ওপৰত জ্ঞান থকা ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ সংখ্যাও তেনেই তাকৰ। সেই বাবেই অধিকাংশ ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়েই স্নাত
ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পাছতেই শিক্ষা সামৰণি মাৰিব লগীয়া হয়। যাৰ ফলত দেশখনত শিক্ষিত নিবনুৱা সমস্যা
দেখা দিছে। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল বৰ্তমান অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই কৰ্মময় জীৱনৰ উপযুক্ত বাতাবৰণ গঢ়ি তুলিব প
নাই। বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ যুগত উপযুক্ত শিক্ষাৰ অবিহনে সমাজত নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰাবলৈ বৰ জটিল হৈ পৰিছে
সেইবাবে আজি অসমক এক শুদ্ধ শৈক্ষিক নেতৃত্বৰ অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ এ
প্ৰয়োজনীয়তা খিনি পূৰণ কৰিবলৈ হলে সংশ্লিষ্ট সকলোৱে মানৱীয় দৃষ্টি কোণৰ পৰা চাই আগবাঢ়ি আহি এক সু
শৈক্ষিক বাতাৱৰণ গঢ়ি তোলাত সহায় সহযোগ আগবঢ়াব লাগিব।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ

আলোচনীখন প্ৰকাশৰ কাৰণে যিসকলে দিহাপৰামৰ্শ আৰু যাৱতীয় সহায় সহযোগীতা আগবঢ়া
আৰু 'বাণিজ্য দৰ্পণ'ৰ ৩২ তম সংখ্যাটিয়ে পোহৰৰ মুখ দেখিবলৈ সক্ষম হ'ল তেওঁলোক ক্ৰমে, অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত মনোমোহ
দাস, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোপাল শৰ্মা, অধ্যাপক শ্ৰীযুত ধনশ্যাম অধিকাৰী, ভূপেশ ভাগৱতী, অধ্যাপিকা শ্ৰী যু
চৰিতা গোস্বামী, কল্পনা খাউণ্ড, কৃষ্ণ হাতীবৰুৱা বাইদেউ আৰু কলেজ ছাত্ৰ সন্থাৰ বিষয় ববীয়া সকলৰ উপৰিও ছা
বন্ধু শ্ৰী দিগন্ত শইকীয়া, নিপুৰঞ্জন দত্ত, চুৰেণ চুতীয়া, থুনুক মেছ, সঞ্জীৱ কোঁৱৰ, বিনন্দ সোনোৱাল, সুশিল বৰু
দেৱজিৎ, মহেন্দ্ৰ আৰু ৰাজীৱ গগৈ, ছাত্ৰী শ্ৰীমতী ৰুনী বড়া শ্ৰীমতী সবিতা পাল এওঁলোক সকলোৱে ওচৰত ম
চিৰ-কৃতজ্ঞ। আৰু লগতে বেটুপাতৰ অংকণ শিল্পী শ্ৰী সিদ্ধাৰ্থ দত্ত লৈ মোৰ হিয়া ভৰা মৰম যাছিলো। 'প্ৰিণ্টৱেল
স্বত্বাধিকাৰ শ্ৰীযুত ৰাণা বৰুৱা লগতে ছপা শালৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মোৰ সীমিত জ্ঞানেৰে এই আলোচনীখনৰ সম্পাদনাত নানান ত্ৰুটি থাকি যাব পাৰে, তাৰ বাবে সকলো
ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। যি সকলৰ লেখা সমূহ প্ৰকাশৰ বাবে উপযুক্ত বিবেচিত নহল তেখেত সকল
প্ৰতি মোৰ এটাই অনুৰোধ তেখেত সকলে আক্ষেপ নকৰি ধৈৰ্য্যৰে শেষলৈকে সাহিত্য চৰ্চা অক্ষুন্ন ৰাখে যেন। শেষ
'বাণিজ্য দৰ্পণ'ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ সম্পাদকীয় সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

শ্ৰী কিৰণ চেতিয়া

ঃ সম্পাদক ঃ — ১৯৯৪ - ৯৫

This Magazine is dedicated to our Ex-Principal

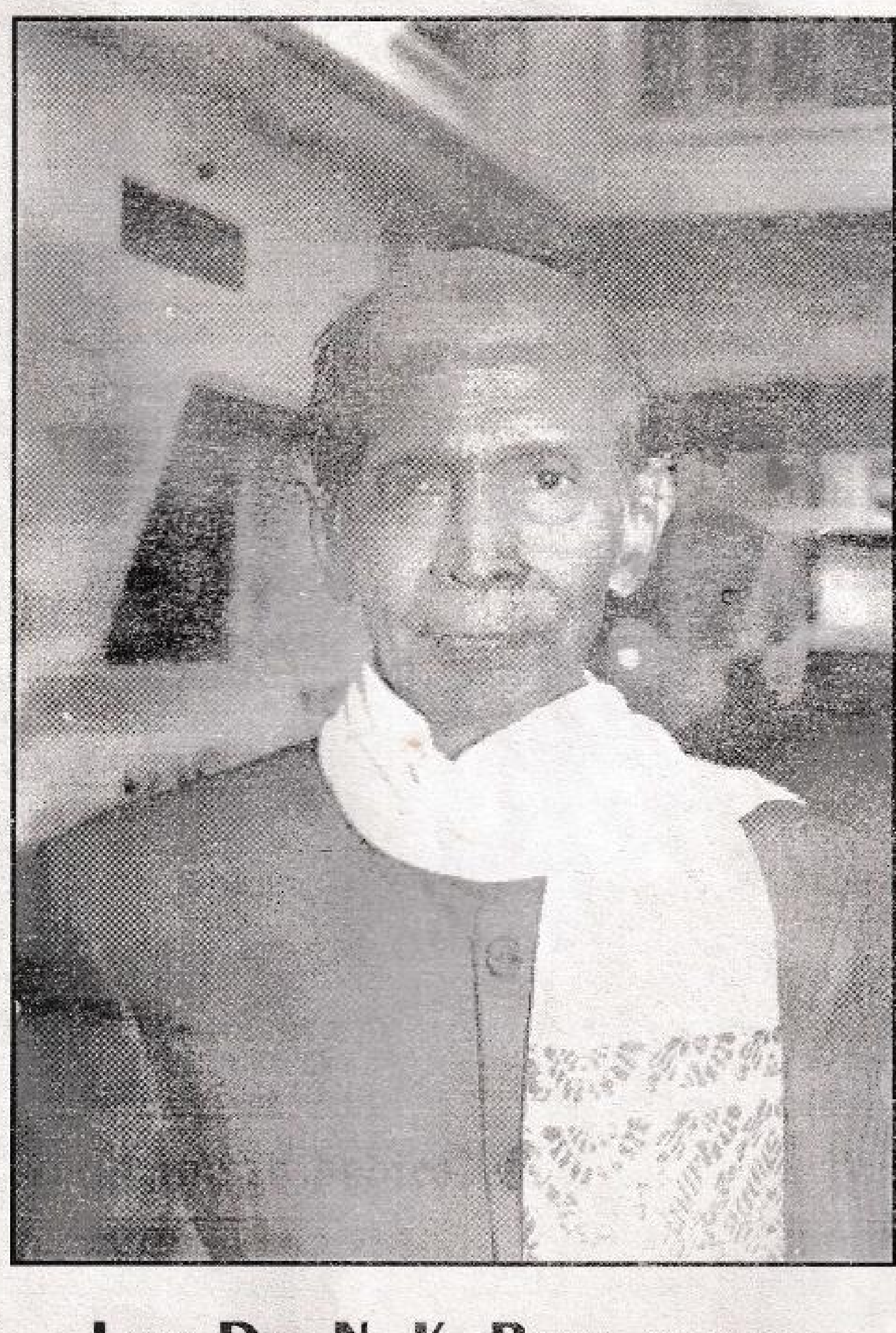

LATE DR. N. K. BASU, MA, BL. D Phil.

প্ৰবন্ধ

দূৰসংযোগৰ উদাৰীকৰণ : কিছু প্ৰাসঙ্গিক চিন্তা :

— অধ্যাপক ভূপেশ ভাগৱতী
বাণিজ্য বিভাগ

ভৌগোলিক পৰিসীমাৰ বিশালতা, জনসংখ্যা বৃদ্ধি, উদ্যোগীকৰণৰ গতি আৰু সৰ্বোপৰি আৰ্থ সামাজিক প্ৰগতিয়ে ভাৰতবৰ্ষত টেলিফ'নৰ চাহিদা আৰু তাৎপৰ্য্য ক্ৰমাগত বৃদ্ধি কৰিছে। ১৯৪৭ চনত ভাৰতত টেলিফ'ন লাইনৰ সংখ্যা আছিল মাত্ৰ ত্ৰিশহেজাৰ. তাৰ বিপৰীতে বৰ্ত্তমান আমাৰ দেশত টেলিফ'ন লাইনৰ সংখ্যা আশী লাখৰ অধিক। ১৬০০ৰ অধিক কেন্দ্ৰৰ যোগেদি দেশৰ সকলো জিলাৰ সদৰ আৰু আধাতকৈও বেছি মহকুমাৰ সদৰ ঠাইক এচ, টি, ডি সুবিধা প্ৰদান কৰা হৈছে। ভাৰতৰ নিজস্ব উপগ্ৰহৰ জড়িয়তে এশ সত্তৰটা ভূ কেন্দ্ৰৰ সহায়ত আমাৰ দেশৰ দূৰসংযোগ ব্যৱস্থা বৰ্ত্তমান চলি আছে। বিশ্বৰ অন্য নহু দেশৰ দৰে ভাৰতবৰ্ষতো চৰকাৰী খণ্ডৰ ডাক তাৰ বিভাগে টেলিফ'ন সেৱা বেছি-হৰ মান আগলৈকে বাইকক প্ৰদান কৰি আছিছিল। বহুৰ মূলধনৰ বিনিয়োগ, দুনিয়াদ সময়ৰ সমস্যা, টেলিফ'ন সেৱা প্ৰদানৰ চৰকাৰী দায়বদ্ধতা আৰু মিশ্ৰ অৰ্থনীতিৰ অন্তৰ্গত সমাজবাদী দৰ্শন এইবোৰ কাৰণ-তেই দূৰসংযোগ চৰকাৰৰ একচেটীয়া ব্যৱসায় হৈ আছিল। সময়ৰ লগে লগে টেলিফ'নৰ বৰ্দ্ধিত চাহিদা চৰকাৰে পূৰণ কৰিব পৰা নাছিল। অপেক্ষা তালিকা (ৱেইটিং লিষ্ট) ত থকা পচিশ লাখ গ্ৰাহকৰ সংখ্যাই টেলিফ'নৰ যোগান আৰু চাহিদাৰ ভাৰসাম্যহীনতা প্ৰমাণ কৰে। আশীৰ দশকৰ পৰাই এই উদ্যোগত কাৰিকৰী উন্নতি আৰু বিৱৰ্ত্তনৰ সূচনা হয় যদিও আশীৰ দশকতহে বিকাশৰ গতি খৰতকীয়া হয়। সেৱা খণ্ডৰ বিকাশ নতুন প্ৰযুক্তিৰ আগমন আৰু প্ৰতি-যোগিতামূলক দূৰসংযোগ নীতিয়েই এই বিৱৰ্ত্তনৰ প্ৰধান কাৰক। জাতীয় অৰ্থনীতিত সেৱাখণ্ডৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি পোৱাৰ লগে লগে তথ্য সৰবৰাহৰ গুৰুত্বও বাঢ়িছে। ষ্টক এক্সেঞ্জ, বীমা, বেংক, পৰিবহন সেৱা ইত্যাদিত তথ্যপাতিৰ যোগান অবিহনে ধাৰাবাহিক আৰু উন্নত মানৰ ব্যৱসায় পৰিচালনা অসম্ভৱ। চৰ-কাৰী খণ্ডৰ টেলিফ'ন সেৱা উপযুক্ত নোহোৱাৰ পৰি-প্ৰেক্ষিতত এনেকুৱা কিছুমান বিশেষ গ্ৰাহকে ইতিমধ্যে নিজস্ব দূৰসংযোগ ব্যৱস্থা গঢ়ি তুলিছে। চৰকাৰী দূৰসংযোগ নীতি উদাৰীকৰণৰ পিছত এই ঘটনাৰ যথেষ্ট প্ৰভাৱ আছে।

দূৰসংযোগ পুণৰগঠনৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টা হিচাপে ১৯৮৫ চনত ডাক তাৰ বিভাগৰ পৰা আঁতৰাই আনি নিজস্ব বিভাগ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হয়। তাৰ পিছত প্ৰায় এটা দশক ভাৰতত অৰ্থনীতিৰ দ্ৰুত অৱনতি আৰু ৰাজনৈতিক অস্থিৰতাৰ বাবেই কোনো উল্লেখ-যোগ্য প্ৰচেষ্টা এই উদ্যোগত দেখা নাযায়। ১৯৯৪ চনত জাতীয় দূৰসংযোগ নীতি ঘোষণা কৰা হয় আৰু প্ৰথম বাৰৰ বাবে এই উদ্যোগত ব্যক্তিগত খণ্ডক অংশ-গ্ৰহণৰ অনুজ্ঞাপত্ৰ প্ৰদানৰ চৰকাৰী সিদ্ধান্ত গৃহীত হয়। দৰাচলতে এই উদ্যোগত উদাৰীকৰণ চৰকাৰৰ ইচ্ছাত নহৈ বাস্তৱৰ হেচাত হোৱা বুলি কোৱাহে উচিত হব। প্ৰতি বৰ্গ কিলোমিটাৰত তেতিয়া টেলি-ফ'নৰ সংখ্যা আছিল ২'৪টা প্ৰতি এশ জনসংখ্যাৰ ০.১ জনেহে এই সুবিধা ভোগ কৰিছিল। মুঠ জন-সংখ্যাৰ কমেও ১% ভাগ মানুহে যদি টেলিফ'নৰ সুবিধা নাপায় তেন্তে তেনে দেশক অনুন্নত দেশ বুলি গণ্য কৰা হয়। সীমিত বাজেট সাহায্যৰ দ্বাৰা চাহিদা অনুযায়ী সেৱা প্ৰদানৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰসাৰ কাৰ্যসূচী (এক্সপানচন প্ৰগ্ৰেম) ৰ বাস্তৱায়নৰ বাবে যি পৰিমাণৰ বিনিয়োগৰ প্ৰয়োজন সেয়া চৰকাৰে কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰিলেহেতেন। ক্ৰয় দূৰত্বৰ টেলিফ'নৰ গ্ৰাহক সকলৰ এটা ডাঙৰ সংখ্যাই অৰ্থ-নৈতিক দৃষ্টিত এক সমস্যাৰ ৰূপ লৈছিল। এটা নতুন টেলিফ'নৰ সংযোগ দিবলৈ ভাৰতত প্ৰায় ত্ৰিশহেজাৰ

টকাৰ মূলধনী ব্যয় হয়। ইয়াৰ বিপৰীতে ১৯৯৪ চনত ফোনৰ পৰা পোৱা গড় ৰাজহ আছিল দহ হেজাৰ আঠ শ টকা। মুঠ গ্ৰাহকৰ প্ৰায় ৭৫% ভাগৰ পৰা পোৱা গড় ৰাজহ আঠ হেজাৰ টকাতকৈও কম। বহুতো গ্ৰাহকে সময়মতে বিলৰ টকা আদায় নিদিয়ে। বহুতো গ্ৰাহকৰ বাৰ্ষিক ৰাজহৰ পৰিমাণ ইমান কম যে তেওঁলোকক সংযোগ প্ৰদানত হোৱা মূলধনী ব্যয়ৰ সুতখিনিও সেই ৰাজহৰ পৰা দিব পৰা নাযায়। সেয়েহে দূৰসংযোগৰ উদাৰীকৰণ চৰকাৰে এক অনিবাৰ্য্য জঞ্জাল (নেচেচাৰী ইভিল) বুলিয়েই গ্ৰহণ কৰিলে।

পুনৰ গঠনৰ পদক্ষেপ হিচাপে দূৰসংযোগ ব্যৱস্থাক বৰ্ত্তমান সমগ্ৰ দেশত ২১ টা চক্ৰত ভাগ কৰা হৈছে। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাহিৰে বাকী ৰাজ্যসমূহৰ প্ৰত্যেকতে একোটা চক্ৰ স্থাপন কৰা হৈছে। সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল এটা চক্ৰৰ অন্তৰ্গত। ব্যৱসায়িক গুৰুত্বৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এই চক্ৰ সমূহক এ, বি আৰু চি এই তিনিটা শ্ৰেণীত ভাগ কৰা হৈছে। প্ৰতি চক্ৰতে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠান সমূহে পোন্ধৰ বছৰৰ বাবে চৰকাৰী অনুজ্ঞাপত্ৰ লৈ ব্যৱসায় চলাব পাৰিব। যিহেতু ইযানদিনে ভাৰতত কোনো ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠানে এই সেৱা প্ৰদানৰ অভিজ্ঞতা অৰ্জন কৰা নাই সেয়েহে এনে প্ৰতিষ্ঠানে কমেও পাচ লাখ টেলিফন লাইনৰ সেৱা প্ৰদানৰ অভিজ্ঞতা থকা বিদেশী কোম্পানীক অংশীদাৰ হিচাপে ললেহে তেওঁলোকক অনুজ্ঞাপত্ৰ প্ৰদান কৰা হব। এই নীতিৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে টেলিফন উদ্যোগত যন্ত্ৰপাতি নিৰ্মাণ আৰু সেৱা প্ৰদানৰ অৰ্থে বহুতো বৃহৎ বিদেশী সংস্থাই ভাৰতত খোপনি পুতিছে। জাৰ্মানিৰ চিমেন্চ, ফ্ৰান্সৰ এলকাটেল্, চুইডেনৰ মটৰলা, জাপানৰ ফুজিৎসু, আমেৰিকাৰ এ টি, এণ্ড টি আদিৰ নাম এই প্ৰসঙ্গত উল্লেখযোগ্য। নতুন নীতিত ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠান সমূহক সীমিত পৰিসৰতহে সেৱা প্ৰদানৰ অনুজ্ঞা পত্ৰ প্ৰদান কৰা হব। নিজস্ব চক্ৰৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰতহে এওঁলোকে ব্যৱসায় চলাব পাৰিব। ইয়াৰ বাহিৰত দূৰসংযোগ সেৱা আৰু ব্যৱসায় পৰিচালনাৰ অধিকাৰ চৰকাৰী খণ্ডৰ হাততেই একচেতীয়া ভাবে থাকিব। চৰকাৰী খণ্ডই নিজাকৈ

বুনিয়াদী সেৱা আগবঢ়াব নোৱাৰে যদিও যৌথ
ব্যক্তিগত খণ্ডৰ লগত এই সেৱা প্ৰদানৰ সুবিধা
কৰিব পাৰিব।

দূৰসংযোগৰ উদাৰীকৰণ নীতিৰ অধীনত
গঠিত পৰিকল্পনাত ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰবেশে ব্যক্তি
খণ্ড আৰু গ্ৰাহকক কিমান উপকৃত কৰিব সেয়া
য়াও স্পষ্ট হৈ উঠা নাই। উক্ত পৰিকল্পনাৰ বাস্তৱ
কাৰণে অহা দহ বছৰত ভাৰতত এক লাখ
(১,০০,০০০,০০০০০০০) টকাৰ প্ৰয়োজন হব বুলি
সমীক্ষাত কোৱা হৈছে। দূৰসংযোগ উদ্যোগৰ ফল
সময় (গেষ্টেশ্যন পিৰিয়দ) আঠ বছৰ। প্ৰা
অৱস্থাত এই উদ্যোগত অত্যধিক মূলধনৰ প্ৰয়ো
আন্তগাঠনিৰ কাম শেষ হোৱাৰ পিচত অৱশ্যে
বুলিবলৈ অকল দৰমহা-মজুৰী, পৰিচালনা
মেৰামত তথা নৱীকৰণৰ খৰচ হে চলি থ
ভাৰতৰ সাম্প্ৰতিক আৰ্থসামাজিক পৰিস্থিতিত বি
বিনিয়োগকাৰী সকলে আগৰ দৰে উৎসাহ
ৰাবও পাৰে। বিশেষকৈ এনৰণ প্ৰকল্পৰ ঘটনা
বহুতৰ মনতেই এক স্বাভাৱিক সংকোচৰ সৃষ্টি ক
বিদেশী বিনিয়োগকাৰী সকলে ৰাজহুৱা অংশ
জৰিয়তে পূজি সংগ্ৰহ কৰিব বিচাৰিলে সংশ্লিষ্ট
বিলাক সম্ভাব্য বিনিয়োগকাৰী সকলৰ দৃষ্টিত আক
কৰি তুলিব পাৰিব লাগিব। বহুদেশীয় প্ৰতিযো
মূলক ব্যৱসায়িক ক্ষেত্ৰ এখনত এইটো বৰ উজু
নহব। আনহাতে দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ সেৱা প্ৰদানৰ
চেতীয়া অধিকাৰ যিহেতু চৰকাৰী খণ্ডতেই
সেয়েহে উদাৰীকৰণে এনে সেৱাৰ বিশেষ উন্নতি
বুলিও বেচি আশাবাদী হব নোৱাৰি। বৰং হ্ৰস্ব
টেলিফন সেৱা ঘনীভূত হোৱাৰ লগে লগে
পাতিক ভাৱে দীৰ্ঘদূৰত্বৰ সেৱাৰ বাবেও আ
সৰ্ক্তনী (চাৰ্কিট)ৰ ব্যৱস্থা কৰিব নোৱাৰিলে
বা হ্ৰস্ব দূৰত্বৰ সেৱাতো বহু কাৰিকৰী জঞ্জালে
দিব। ব্যক্তিগত খণ্ড ইয়াৰ বাবে দায়ী ন
গ্ৰাহক সকলে তেওঁলোককেই এনে সমস্যাৰ
জগৰীয়া কৰিব। অনুজ্ঞাপত্ৰৰ চৰ্তমতে ব্যক্তিগত
ব্যৱসায়িক দৃষ্টিত লাভজনক নহলেও সকলো আ
কাৰীকে সেৱা প্ৰদান কৰিব লাগিব। গাওঁ আৰু

উভয়তে উপযুক্ত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাটো ব্যক্তিগত খণ্ডৰ ওপৰত জাপি দিয়া আন এটা চৰ্ত্ত। এনেবোৰ চৰ্ত্তই ব্যক্তিগত খণ্ডৰ ব্যৱসায়িক সম্ভাৱনীয়তা (ভায়েবিলিটি) বিপদগ্ৰস্ত কৰিব পাৰে।

নতুন নীতিত দূৰসংযোগ নিয়ন্ত্ৰক কতৃপক্ষৰ কথাও উল্লেখ কৰা হৈছে। এই কতৃপক্ষ এটা স্বয়ং চালিত সংস্থা হব। ইয়াৰ প্ৰধান কৰ্ত্তব্য হব সেৱাৰ মূল্য নিৰ্ণয় কৰা, বিবাদ নিস্পত্তি কৰা ইত্যাদি। নামত স্বয়ং চালিত হলেও এই কৰ্তৃপক্ষ চৰকাৰী দূৰ সংযোগ মন্ত্ৰনালয়ৰ প্ৰভাৱৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকিব বুলি আশা কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ বিচাৰ বিবেচনা চৰকাৰী খণ্ডৰ প্ৰতি অনুকুল ভাৱে পক্ষপাতিত্বমূলক হব বুলি ব্যক্তিগত খণ্ডই কৰা আশঙ্কা ভিত্তিহীন বুলি অৱজ্ঞা কৰিব নোৱাৰি। ভবিষ্যতে চৰকাৰী খণ্ডক সুৰক্ষা প্ৰদানৰ স্বাৰ্থত এই কতৃপক্ষই ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰতি-যোগী সকলৰ ওপৰত গধুৰ কৰৰ বোজা, ব্যৱসায়িক প্ৰতিবন্ধকতা আদি জাপি দি সুস্থ প্ৰতিযোগিতাৰ পৰিবেশ বিঘ্নিত কৰিব পাৰে। টেলিফনৰ ডাঙৰ আৰু গধুৰ গ্ৰাহক সকলে এতিয়ালৈ চৰকাৰী সেৱাকেই গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এই বিলাকৰ অন্ততঃ কিছুমানক ব্যক্তিগত খণ্ডই আকৰ্ষন কৰিব নোৱাৰিলে অকল নতুন গ্ৰাহকৰ চাহিদাৰ ওপৰত ভৰষা কৰি তেওঁলোকে এই সমস্যা বহুল পৰিবেশত কিমান দূৰ কৃতকাৰ্য্য হব সেয়া এতিয়াও অনিশ্চিত। উদাৰীকৰণ সম্পৰ্কে টেলি-ফ'নৰ গ্ৰাহক সকলৰ মনোভাব বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ। কিছুমান গ্ৰাহকে আশা কৰে যে উদাৰীকৰণে সুস্থ প্ৰতিযোগিতাৰ সৃষ্টি কৰি সুলভ মূল্যত উন্নত মানৰ সেৱাৰ যোগান সম্ভৱ কৰি তুলিব। আন কিছুমানে ভাবে যে টেলিফ'ন সেৱাৰ সংযোগৰ বাবে কৰিব লগা বিৰক্তিকৰ সুদীৰ্ঘ প্ৰতীক্ষাৰ এতিয়া অন্ত পৰিব। একাংশ গ্ৰাহকে আকৌ ৰেডিঅ' পেজিং, ইলেকট্ৰনিক মেইল, অডিঅ' টেক্সট্, ভিডিঅ' টেক্সট্ আদি অত্যা-ধুনিক সেৱাৰ আশাত উদাৰীকৰণক স্বাগতম জনাইছে। এইবোৰ অমূলক আশা নহয় যদিও এটা কথা ভাৰত-বাসীয়ে মনত ৰখাটো উচিত হব যে ব্যক্তিগত খণ্ডই প্ৰধানতঃ লাভৰ উদ্দেশ্যে আগত ৰাখিহে ব্যৱসায় চলাব। গতিকে নিম্নবিত্ত আৰু গ্ৰামাঞ্চলৰ ৰাইজৰ বাবে উদাৰীকৰণে কিমান সুবিধাৰ যোগান ধৰিব পাৰিব সেয়া অন্ততঃ কিছু পৰিমানে হলেও অনুমেয়।●

> অসমৰ যি কৃষ্টি - সংস্কৃতি আছে তাক সংস্কৃত কৰিব লাগিব। যি নতুন আহিছে তাকো অসমীয়া উচিত ভাৱকৈ গঢ়িব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ অসমীয়া কৃষ্টি, সংস্কৃতি আৰু সভ্যতা পূৰ্ণ বিকাশ পাব আৰু অসমীয়া জাতি বাচিব।
>
> — বিষ্ণু ৰাভা

বেগিং : এক জ্বলন্ত অগ্নিপিণ্ড

—ৰিক্ত কল্পী বৰা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

বেগিং নামৰ এই জ্বলন্ত অগ্নিপিণ্ডটো খণ্ড-বিখণ্ডৰে যোগেহে ভাৰত বৰ্ষতে ব্যাপক ভাৱে প্ৰভাৱ পৰিছে। ইয়াৰ বিৰুদ্ধে বহুতো অনুষ্ঠানে বিভিন্ন ধৰণৰ সক্ৰিয়শীল দিহাৰ দিছতো, কিছুমান প্ৰবীণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে 'বেগিং' বিনোদনৰ বিষয় হৈ পৰিছে। আনহাতে নবাগত সকলৰ বাবে পঢ়া-শুনাত বাধাৰ সৃষ্টি হৈছে। এই বেগিং নামৰ বৰবিহটো সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰ্মূল কৰিব নোৱাৰিলেও, সকলোৰে সহযোগিতাত কিছু পৰিমাণে নিৰ্মূল কৰিব পৰা যাব। ইয়াৰ বাবে আৱশ্যক একতা আৰু উচ্চমনোবৃত্তিৰ।

'বেগিং কি?'—বুলি সুধিলে বিভিন্ন জনৰ পৰা বিভিন্ন মতামত পোৱা যাব। মোৰ মতে বেগিং হ'ল এক বিষাক্ত কালসৰ্প। ইয়াৰ ফলত প্ৰতিশোধৰ জুই জ্বলি উঠে। নবাগত সকলে যেতিয়া তেওঁলোকৰ পিছৰ চামকো একেধৰণৰ কথাকে সুধি বিমোৰত পেলাবলৈ চেষ্টা চলাই। ইয়াৰ ফলত নবাগত আৰু প্ৰবীণ ছাত্ৰৰ মাজত বহু সময়ত সংঘৰ্ষ হোৱা দেখা যায়। প্ৰবীণ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে বেগিং হিচাপে কৰা অতি সাধাৰণ প্ৰশ্ন কেইটামান উল্লেখ কৰিছো। যেনে, কুকুৰৰ দৰে ভুক লগা, পকাত থানগছ কৰা, পকাত পানী ঢালি সাঁতোৰিবলৈ আদেশ দিয়া আদি "ক খ ------ ঙ ড়" গাবলৈ আদেশ দিয়া আদি বহুতো এনে ধৰণৰ প্ৰশ্ন সুধি বিমোৰত পেলাই নবাগত সকলক, আৰু আমোদ পায় প্ৰবীণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে।

এনে কিছুমান অসাধাৰণ অসন্তুৰ কাৰ্যৰ বাবে

Hostel ত থাকি পঢ়িবলৈ যোৱা সকলে ঘৰলৈ
আহিব লগা হয়। আৰু কিছুমানে সেই পৰি
সন্মুখীন হ'ব বুলি ভাবিলেও চিৰ জীৱন মানসি
শাৰিৰীক ভাৱে পঙ্গু হোৱাও দেখা যায়।

এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰিলে মই
বেয়া নহ'ব, কথাটো হ'ল 'নাৰী মুক্তি'। এই নি
লৈ নাৰী সকলে বৃহৎ আন্দোলনৰ সৃষ্টি
যেনেকৈ, সেইদৰে নাৰীয়েই নাৰীৰ ওপৰত অ
চলোৱাৰ কথা কাগজে-পত্ৰই পাই আ
Hostel ত থাকি পঢ়িবলৈ অহা ছাত্ৰী সকলে উচ্চ
বাবে ঘৰৰ পৰা আতৰত থাকিব লগা হয়। কিন্তু
ছাত্ৰী সকলে, নবাগত সকলৰ ওপৰত যি অ
চলাই, সেই অশ্লীল অত্যাচাৰ ব্যক্ত কৰিব নে
এনে অশ্লীল অত্যাচাৰৰ ফলস্বৰূপে নবাগত
গৰাকীক 'পাগলী' আখ্যা দি নতুবা চিৰজীৱনটো
ঘটিব নোৱাৰা কলঙ্কৰ দাগ সানি দিয়ে। এনে
কথো পুৰণা ছাত্ৰী কিগৰাকীয়ে নবাগত
জৰিবাত এবাৰো ভাবি নাচায়নে। ই বৰ্তমান
জগতখনৰ বাবে কিমান নিন্দনীয় বিষয়।

এনেদৰে যদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে আ
থাকিও ইয়াৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হয় তেন্তে
বিদ্যালয় সমূহত আবাস গৃহৰ ব্যৱস্থা নৰখাই
হব। ইয়াৰ বাবে জগৰীয়া অকল যে প্ৰবী
ছাত্ৰী সকল এনে নহয়, মই ভাবো মহাবিদ্যা
পক্ষৰ অৱহেলাৰ বাবেই এনে এক পৰিস্থিতি
হয়। তেওঁসকলৰ নিজ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি
নোহোৱা বাবেই মহাবিদ্যালয় আৰু আৱা
চাৰিবেৰৰ ভিতৰত এনে কিছুমান অসন্তুৰ কা
হ'ব পাৰিছে। যেতিয়া প্ৰতিশোধৰ জুইত
মেধালি প্ৰত্যেকে বেগিং কৰাৰ আগতে নিজৰ
সেই পৰিস্থিতিটো মনত পেলাব লাগে। তেতি
এই বেগিং নামৰ বৰবিহটোৰ অন্ত পৰিব।

যেতিয়া সকলো শেষত আমি সকলো
নবাগত ছাত্ৰ ছাত্ৰী ও মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপ
গোট হৈ এই বেগিং নামৰ জ্বলন্ত অগ্নিপিণ্ডটো
বাবে এটি সুস্থ পৰিবেশ গঢ়ি তোলোঁহক
আমাৰ ভৱিষ্যৎ উজ্জল হ'ব। □

প্ৰবন্ধ

যৌন শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা ঃ

— শৈলেন্দ্ৰ কিশোৰ সন্দিকৈ
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

বৰ্ত্তমান যুগত এনেকুৱা কিছুমান জ্ঞান দিয়াটো প্ৰয়োজনীয় বুলি মই ভাবো। যি কোনো বিষয়ৰ শিক্ষাই মানুহক অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ আনে। শিক্ষা সম্পৰ্কে গান্ধীজীয়ে এষাৰ কথা কৈছিল — "শিক্ষাই মানুহৰ মন, প্ৰাণ আৰু শৰীৰৰ পূৰ্ণতা লাভ কৰায়"। আজিৰ যুগত খোজ মিলাই চলিবলৈ হলে যৌন শিক্ষাৰ বৰ প্ৰয়োজন। বৰ্ত্তমান জীৱনত বিজ্ঞান জীৱনত যৌন জীৱনৰ ব্যৱস্থাৰ পৰিৰ্বতে সকলোতকৈ ডাঙৰ বিপ্লৱৰ সৃষ্টি কৰিব ধৰিছে। ইয়াৰ বিভিন্ন দিশ সম্পূৰ্ণ ভাৱে আয়ত্ত্ব কৰিব নোৱাৰিলে জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ জীৱনত কেৰোণ লাগিব। গতিকে সকলো বিষয়তে সুস্থ পৰিবেশৰ প্ৰয়োজন। যৌন বিষয়ক এনে পৰিবেশৰ কাৰণে এই জ্ঞান আয়ত্ত্ব কৰাটো প্ৰতিজন মানুহৰে কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব আছে। কিন্তু এটা কথা মন কৰিব লগীয়া হয় যে এই বিষয়ত আলোচনাবোৰ আমাৰ সমাজত এতিয়াও অশ্লীল বুলি ভাবে। কিন্তু যি প্ৰক্ৰিয়া বা নীতিৰ বশৱৰ্তী হৈ মানৱ জাতি জীয়াই আছে, তাৰ বিষয়ে নীতিগত বা নিকা আলোচনাকে যদি আমি অশ্লীল বুলি গণ্য কৰো তেনেহলে, পৃথিৱীত শ্লীল বুলিলে আমি কি বুজিম?

এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন। কিন্তু যৌন শিক্ষা বিষয়ত পূব আৰু পশ্চিমে বহুত আগুৱাই গৈছে। সেই বুলি আমি তেওঁলোকক অনুকৰণ কৰিলেও কেতিয়াবা বিপদ গ্ৰস্ত হোৱাৰ ভয় থাকে। সেই কাৰণে যি কোনো ঠাইৰ যৌন সংক্ৰান্তৰ সুস্থ পৰিবেশ আৰু তাৰ উৎকৰ্য সাধনৰ কাৰণে সেই ঠাইৰ ব্যক্তি, পৰিয়াল, বন্ধু-বান্ধৱ, সমাজ, চিকিৎসক আৰু ধমকৰ্ম, ৰীতি-নীতি আদি সকলো বিলাক জড়িত থাকিব লাগে।

পুৰণি মঠ মন্দিৰৰ দেৱালত খোদিত নগ্ন চিত্ৰসমূহে প্ৰমাণ কৰে যে এসময়ত সাহিত্যিকেই যৌন সাহিত্য ৰচনা কৰি মানুহক যৌন শিক্ষা জ্ঞান দিছিল ঠিক সেইদৰে মানুহে ভাস্কৰ্য শিল্পৰ জৰিয়তেও মানুহক যৌন-শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল। আমাৰ দেশৰ বাহিৰে অন্য দেশত যৌন-শিক্ষা ব্যৱহাৰ কৰাতো দোষণীয় বুলি নাভাবে। কিন্তু আমেৰিকা নিচিনা দেশত যৌন-শিক্ষা ব্যৱহাৰ কৰাটো নিজৰ কৰ্তব্য বুলি বিবেচনা কৰে। কিন্তু আমাৰ দেশত যৌন বিজ্ঞান পঢ়ি ল'ৰা-ছোৱালীৰ অনিষ্ট সাধন হৈছে বুলি ভবা হয়।

সাধাৰণতে নজনা কথা জানিবলৈ, নেদেখা বস্তু চাবলৈ মানুহৰ ইচ্ছা হয়। গতিকে ল'ৰা-ছোৱালী যৌৱন প্ৰাপ্ত হোৱাৰ লগে লগে যৌন-ক্ৰিয়াৰ বিষয়ে সকলোৱে জানিবলৈ ইচ্ছা কৰে। অথচ জানিবলৈ সুবিধা নাই। আজি কালি নানা বিধ ঔষধৰ বিজ্ঞাপন পঢ়ি, আৰু দুষ্ট সমনীয়াৰ লগত পৰি ব্লু-ফ্লিম, নৃত্য, চিনেমা, অশ্লীল কিতাপ আদিয়ে বহুতো স্কুল বা কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত যৌন কামনা তীব্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰাই আৰু ইয়াৰ ফলত বিবাহৰ আগতে যৌনমিলন, যৌন অপৰাধ, পিতৃহীন সন্তান, গৰ্ভপাত মানসিক ৰোগ বৃদ্ধি আদি হোৱা দেখা যায়। এনেকোৱা ঘটনা খবৰ কাগজত প্ৰায় দেখিবলৈ পোৱা যায়। আজি কালি শিক্ষা অনুষ্ঠান বিলাকতো এনেকুৱা ঘটনা শুনিবলৈ পোৱা গৈছে।

প্ৰসিদ্ধ ফৰাচী লেখক বালজাকৰ মতে খাদ্যৰ দৰেই 'চেক্স' বা যৌনতাও দেহৰ বাবে অত্যাৱশ্যক।

যৌন শিক্ষাৰ বিষয়ে সুজ্ঞান নথকাৰ বাবে মানুহ

যৌন সংক্ৰান্তীয় কিছুমান ধুৰাবোগ্য যেমাৰবো চিকাৰ হ'ব লগা হৈছে। সেয়েহে নিয়মীয়া শিক্ষাৰ স্বাস্থ্য শিতানত যৌন বিজ্ঞান এটা বিষয় হিচাবে স্বীকৃতি পোৱাৰ সময় আহি পৰিছে।

সাধাৰণতে এটা শিশুক কিমান বয়সত যৌন শিক্ষা দিব পৰা যায় তাৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সময় নাই। যেতিয়াই শিশুৱে কোনো বিষয়ৰ যুক্তি সংগত ব্যাখ্যা তাৰ মনত জুকিয়াই ল'ব পৰা হয় তেতিয়াই তাক এই বিষয়ৰ জ্ঞান দিয়া উচিত।

এটা কথা মন কৰিব লগীয়া হয় যে সকলোবোৰ শিশুৱেই কম বেছি পৰিমাণে যৌন বিষয়ক কথাবোৰকে জানিবলৈ উৎসুক হয়। এই অৱস্থাত সিহঁতে পিতৃ-মাতৃক নানা ধৰণৰ প্ৰশ্নেৰে থকা সৰকা কৰে। কিন্তু যৌৱনত ভৰি দিয়াৰ লগে লগে এনে ধৰণৰ যৌন বিষয়ক প্ৰশ্নবোৰ সিহঁতে এৰাই চলে। কাৰণ শিশু অৱস্থাত তেওঁলোকৰ মনত পিতৃ-মাতৃয়ে এনে ধৰণৰ কিছুমান ধাৰণা সুমুৱাই দিয়ে যে এই বিলাক সভ্যতাৰ পৰিচয় নহয়। সেইকাৰণে ডেকা-গাভৰু বয়সত সকলোবিলাক ল'ৰা-ছোৱালী এনে ধৰণৰ কথাবোৰৰ পৰা প্ৰকাশ্য আলোচনাৰ পৰা আঁতৰি থাকে।

পিতৃ-মাতৃৰ উপৰিও শিক্ষানুষ্ঠান, সমাজ, শিল্প-কলা, বিজ্ঞান, ধৰ্ম আদি সকলো প্ৰকাৰৰ সহায়তে সুস্থ যৌন জ্ঞান আহৰণ কৰাত সহায় কৰাতো আজিৰ যুগত প্ৰয়োজনীয়। এই ক্ষেত্ৰত সকলো স্তৰৰ মানুহৰে সকলো অনুষ্ঠানৰে দায়িত্ব আছে। কিন্তু যদি অন্ততঃ সমাজৰ সৰহ সংখ্যক মানুহেই যৌন শিক্ষা প্ৰাপ্ত নহয়, তেনেহলে আজিৰ সভ্যতা আৰু আজি সমাজৰ লগত খোজ মিলাই চলিবলৈ হ'লে, যৌন বিষয়ত জ্ঞান থকা বৰ দৰকাৰ। সেয়েহে বিশ্বৰ যৌন স্বাস্থ্যৰ নিচিনা (World Sex Health) অনুষ্ঠানৰ সৃষ্টি। আৰু এই শিক্ষাৰ প্ৰতি শিক্ষা অনুষ্ঠানতে বাধ্যতা-মূলক কৰাৰ প্ৰচেষ্টা চলিছে।

পবিত্ৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ যৌন-শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন। ধৰ্ম আৰু শিল্প যৌন-জীৱনৰ লগত সাঙোৰ খাই আছে। সাধাৰণতে পিতৃ-মাতৃ সকলে নিজৰ সন্তানক বা ল'ৰা-ছোৱালীক যৌন জ্ঞান দিয়াটো উচিত আৰু তেওঁলোকৰ এইটো কৰ্তব্য বুলি অ
লাগে।

যৌন বিজ্ঞান দুবিধ। এবিধে যৌনাবেগক
দমণ আৰু জয় কৰে। আনবিধে উত্তেজিত কৰে
আহাৰ যোগায়। এতেকে প্ৰথম বিধক শিক্ষা হি
ব্যৱহাৰ কৰি দ্বিতীয় বিধক সমূলি বৰ্জন কৰিব ল
এই ক্ষেত্ৰত যৌন তত্ত্ব থকা, যৌন বিজ্ঞান অধ্যয়
লেখকে লিখা কিতাপ বিলাক বৰ আদৰণীয়।
বিকৃত নগ্ন নাৰীৰ ছবিৰে যৌনাবেগক আহাৰ যো
কিতাপ বিলাক বৰ্জনীয়। ডনাল্ড গিডিচে (ON
GEDDIS) কোৱা মতে "পৃথিৱীক আজি শা
স্থান বুলি কব নোৱাৰি"। পৃথিৱী অশান্ত।
মানুহৰ যৌন শিক্ষাজ্ঞান নহলে পৃথিৱী অশান্ত
থাকিব, যিহেতু ইয়াৰ সম্বন্ধ ধৰ্ম-কৰ্ম সকলে
এটমিক (ATOMIC) শক্তিৰ নিচিনাকৈ যৌন
ব্যাখ্যাতীত। এই শক্তি সমাজ ধ্বংস কৰিবলৈ য
কৰিব পাৰি, যৌন শিক্ষাৰ পৰা যি লাভ হ
শেষ দিব নোৱাৰি। বিশেষকৈ যৌন শিক্ষাৰ
চৰিত্ৰ গঠনত সহায়, সুস্থ যৌন জীৱন-যাপন,
বিকৃতিৰ সংখ্যা হ্ৰাস, বিবাহ বিচ্ছেদৰ সংখ্যা
আৰু গৰ্ভপাতৰ সংখ্যা হ্ৰাস, স্বাস্থ্য ৰক্ষাত
আৰু জীৱন কাল বৃদ্ধি আৰু সুস্থ ব্যক্তিত্ব আ
স্থানৰ ভৱিষ্যতে সুস্থ সমাজ গঠন।

আজিৰ সমাজত এটা কথা মন কৰিব ল
আজিৰ যুগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক নানা ধৰণৰ
দিয়া হৈছে। কিন্তু আজিলৈকে যৌন শিক্ষাৰ
education) বিষয়ে জ্ঞান দিয়া আমাৰ ইয়াত
পদ্ধতি নাই। কিন্তু Computer S ience আজি
যেনেকৈ বৰ দৰকাৰ, ঠিক তেনেকৈ Sex edu
বৰ দৰকাৰ।

'ইউনেস্ক'ৰ পৰা প্ৰকাশিত এটা বাতৰি ম
৫ৰ পৰা ১০ নিযুত সংখ্যক এইডছ ৰোগীৰ স
ওচৰা ওচৰি। ৰিপৰ্ট টোত এই কথাও প্ৰক
হৈছে যে যৌন শিক্ষাইহে একমাত্ৰ এই ৰোগী
হ্ৰাস কৰাত সহায় কৰিব পাৰিব। তেনেহলে
নিজে ভাবি চোৱাতো উচিত যে আমি
গ্ৰহন কৰাটো উচিত নে অনুচিত ?

আচলতে যৌনশিক্ষা জীৱনত অতি প্ৰয়োজনীয়, মানৱ জাতিক জীয়াই ৰখাত এক প্ৰকৃতি প্ৰদত্ত শক্তি। ইয়াক বুজিবলৈ আৰু নীতি মতে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়া বাঞ্চনীয়। প্ৰয়োজন অনুসাৰে এই শিক্ষাৰ বিশ্বৰ সকলো ঠাইতে প্ৰচলিত হব, মানৱজাতিয়ে চিকিৎসা বিজ্ঞানত এক প্ৰকৃত উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়িব। যৌন স্বাস্থ্য পূৰ্ণ মানুহবে পৰিপূৰ্ণ এখন সুন্দৰ পৃথিৱী নিয়েই হ'ব তাৰ প্ৰতিদান।

মানুহ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী, বহুত অসাধ্য সাধন কৰিছে যদিও জন্ম বিবাহ আৰু মৃত্যু এই তিনিটাৰ ওপৰত বোলে মানুহৰ হাত নাই। জন্ম আৰু মৃত্যুৰ লগত চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ সম্বন্ধে জড়িত হৈ থকা ভালেমান তথ্য এতিয়াও অজ্ঞাত। তাহানিৰে পৰা জীৱন কালটো আশ্ৰম বা স্তৰত বিভক্ত কৰিছে। সেই ভাগ সমূহো যাইকৈ যৌন বিষয়ৰ লগতে জড়িত, যেনে ব্ৰহ্মচাৰ্য্যাশ্ৰম, গাৰ্হস্থ্যাশ্ৰম ইত্যাদি। যৌন বিষয়ৰ লগত জন্মৰ ৰহস্য নিবিড়, যৌন সম্পৰ্ক নহ'লে দি জন্ম নহয়, জন্ম নহলে মানৱ জীয়াই নাথাকে।

মনুষ্যত্বত ঈশ্বৰৰ ঐশ্বৰিক শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকাশ পাইছে, শাস্ত্ৰত কৈছে "গুভ্যং পৰং মম মনুষ্য লিঙ্গ"। আৰু বাইবেলত কৈছে ঈশ্বৰে সৃষ্টি কৰা মানুহ তেওঁৰ আদৰ্শৰ প্ৰতীক"। কিন্তু আমি ঈশ্বৰৰ ওপৰতে ভৰসা কৰি আমি তেওঁৰ সৃষ্টি ৰক্ষা কৰি আছিছো, তাৰ মূলতে হ'ল যৌন ক'লা বা যৌন বিজ্ঞান।

বিশ্ববিখ্যাত ফ্ৰয়েড (F R O Y E D) চাহাবৰ মতে "যৌন সম্পৰ্কৰ নিকা আলোচনাত সমাজৰ আপত্তিৰ কোনো থল নাই"।

কিয়নো আজি যৌন বিকৃতি সমাজৰ সমস্যা। আজি ডাঁৱৰ ভেদি পোহৰে আমাৰ আগত দেখা দিছেহি, তাৰেই প্ৰভাৱত আজি মানৱ সমাজৰ সকলো সম্প্ৰদায়ৰ সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহে যৌনতত্ব আলোচনা কৰা প্ৰয়োজন হৈছে; কিয়নো এই জ্ঞান আহৰণ নকৰাকৈ যৌন জীৱনৰ সূত্ৰপাত হলে বহুত শাৰীৰিক, মানসিক, সামাজিক বা আধ্যাত্মিক অসুস্থতাই দেখা দিব পাৰে। সেয়েহে আজি বিশ্বজুৰি যৌন শিক্ষাৰ জাগৰণ হৈছে। +

> যি কথাই যি কামে যি চিন্তাই মানুহক বৰ্বৰ প্ৰকৃতিৰ পৰা তুলি নি দিব্য প্ৰকৃতি দিয়ে—এই পৃথিৱীখন ধুনীয়া কৰি মানুহক মানুহৰ জীৱনৰ সম্পূৰ্ণ আনন্দ পাবলৈ বাট দেখুৱাই দিয়ে—মানুহৰ সেই কথাই, সেই চিন্তাই হৈছে সংস্কৃতি।
>
> —জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

প্ৰবন্ধ

আলোকপাত ঃ
N. C. C ত মোৰ অভিজ্ঞতা

— তৰুণ সন্দীক
বি, কম, ৩য় ব

H. S L. C পাছ কৰি ডিব্ৰুগড় কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম বাৰ্ষিকত নাম লগাই প্ৰথমে যেতিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দুৱাৰ দলিত ভৰি দিলো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হলো। অসম তথা বাহিৰৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰপৰা অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী একেলগে সমবেত হৈছিল তেতিয়া যেন অনুমান হৈছিল 'গান্ধীৰতে ম'হৰ খুটি, সান্দহত হাত'। বন্ধু আৰু শিক্ষাগুৰু সকলৰ আচৰণে আমাক মুগ্ধ কৰি তুলিছিল। ক্লাচৰ মাজেৰে বিভিন্ন শিতানৰ দিশ আমাক একতা সভাৰ সভ্য সকলে আঙুলিয়াই দিছিল। যেনে — N. C C., N S S. আদি। প্ৰথমে মই N C.C ত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলো। N.C.C ত মোৰ অভিজ্ঞতাৰ এই চমু আভাস ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আগত ডাঙি ধৰিলো।

'জীৱন মানেই সংগ্ৰাম, যি সংগ্ৰামলৈ ভয় কৰে তাক কেতিয়াও বিশ্বাস নকৰিবা, সি কাপুৰুষ।' Deffence মানে কি ? Deffence মানে হ'ল নিজেই নিজক বচোৱা। এই Deffence অৰ এক অঙ্গ হ'ল N. C. C.। যদি সকলো মানুহে Deffence বাদ দিয়ে তেন্তে দেশ ৰসাতলে যোৱাটো সুনিশ্চিত।

মোৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা প্ৰথমে মই প্ৰতিযোগিতা মূলক Camp, অত ভাগ ললো অৰ্থাৎ। B L. C. Camp প্ৰথমে Dibrugarh ত "পলো" খেল পথাৰৰ কাষত আমাক শিক্ষা দিয়া হ'ল। যেনে - Drill, Arms Drill, weapon Training, Map reading, Section drill, Obstacles আদি বিভিন্ন শিতানত আমাক শিক্ষা দিয়া হ'ল। শিক্ষা দিছিল আমাৰ Unit অৰ অৰ্থাৎ 10 Assam B. N. N. C C ৰ কৰ্মকৰ্তাসকলে। আমি Dibrugarh অৰপৰা 40 জনীয়া

এটা দল গঠন কৰি খিলঙলৈ গলো। আৰু প্ৰতি
যোগিতাত মই Odstacles ত N. E. R. ভিত্তিত প্ৰ
হলো আৰু প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহন কৰিব
সুযোগ পালো। তাৰ ওপৰিও মই Army Attachm
A T. C. Para Troopers, P. B. L. C, B. L. C. Bay
Fighting আদি Camp অত ভাগ লবলৈ সুবিধা পা
আৰু N. C. C. 'B' আৰু 'C' Certificate লাভ কৰিব
অৱশ্যে এইবোৰ অবিহনা লওঁতে পঢ়াত বহু পৰি
ব্যাঘাট হৈছিল আৰু মোৰ অভিজ্ঞতাৰ ফালৰ পৰা
C. য়ে পঢ়াত কিছু পৰিমানে হলেও ব্যাঘাট জ
কাৰণ N. C. C Camp সমূহ ক্ৰমে ১৫ দিনৰপৰ
দিনৰ ভিতৰত B. L. C, R. D. C. আদি Camp
৩০ দিনৰপৰা দুমাহ পৰ্য্যন্ত হৈছিল। গতিকে
দীঘলীয়া Camp সমূহে পঢ়াত নিশ্চয় কিছু পৰি
হলেও বাধা আনে। এটা কথা, কিবা এটা প
হলে এটা হেৰুৱাব লাগিবই। N. C C 'B' আ
Certificat তে Deffence অত অংশ গ্ৰহন ক
হলে ৫০% ৰেহাই থাকে। তাৰ ওপৰিও N. C
বিভিন্ন Camp অত অংশ গ্ৰহনৰ দ্বাৰা ভাৰতৰ
তাকত তিনিকা ঠাই দেখিবলৈ পোৱা যায়
Cadet ভাৰ চলন, ফুৰণ, পিন্ধন আৰু পৰিচ
যথেষ্ট সহায় কৰে। কিন্তু Camp সমূহে প্ৰায়
বিদ্যালয় বন্ধ থকা অৱস্থাত হয় বাবে বহু
ছোৱালী এই Camp সমূহৰপৰা বিৰত থাকে

এই Deffence অৰ এক অঙ্গ N. C C
হয় ১৯৪৬ চনত। কিন্তু ১৯৪৮ চনতহে ইয়াক
কৰা হয়। পাছত Defence অৰ সুবিধাৰ্থে

ত বায়ু সৈন্য গঠন কৰে ১৯৫০ । ১৯৫২ চনত নৌ সৈন্য গঠন কৰে । পাছত ১৯৬৩ চনত বিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয় সমূহত N. C. C. গঠন কৰা হয় । ১৯৬৬ চনত German ৰ B. Saleard নামৰ সৈন্যই কামানৰ সুবিধাৰ্থে Drill অৰ জন্ম দিয়ে । বিভিন্ন দিশলৈ চাই N. C. C. Rank সমূহক এনে ধৰণে বিভক্ত কৰা হয় । প্ৰথমে ভৰ্তি হওঁতে Cadet বোলে । তাৰ পাছত ক্ৰমে

1. ∨ — এডাল ফিটা — Lance Corporal.
2. ∨ — দুডাল ফিটা — Corporal.
3. ✓ — তিনিডাল ফিটা — Sergeant.
4. C. S. M. — Company Sergent Major.
5. U. O. — Under Officer
6. S. U. O. - Senior under oficer. (high).

ভাৰতত মুঠতে N. C. C. ৰ ১৬ টা কাৰ্য্যালয় আছে । যেনে — ব'ম্বে', ভুপাল, মাদ্ৰাজ, কলিকতা, পাটনা, লক্ষ্ণৌ, দিল্লী, চণ্ডীগড়, শ্বিলং, বাংগালোৰ, ত্ৰিবেন্দ্ৰম, চিকন্দৰাবাদ, কটক, জয়পুৰ, আহমদাবাদ আৰু শ্ৰীনগৰ । ইয়াৰ প্ৰধান কাৰ্য্যালয় দিল্লীত অৱস্থিত ভাৰতৰ বিভিন্ন শিতানত ভিত্তি কৰি চৰকাৰে বিভিন্ন Camp অৰ কথা উল্লেখ কৰিছে । যেনে —

1. Annual Training Camp.
2. Social Service Camp.
3. All India Summer Training camp.
4. Advance leadership cources.
5. Cources at Himalayan mountain carrying. Institute Darjelling and Manali.
6. O. T. U. Training camp.
7. Attachment to regular Army.
8. Republic day camp.
9. Hikking and Treaking Camp.
10. B. L. C Camp.
11. N. I. C Camps ইত্যাদি বিভিন্ন ধৰণৰ Camp চৰকাৰে স্থাপন কৰিছে ।
12. Youth Exchange Programme. (Kanada U.K, Australia)

N. C. C. কি ? N. C. C মানে হ'ল — National Cadet Corps (ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষাৰ্থী বাহিনী) । ইয়াৰ উদ্দেশ্য হ'ল দেশত কোনো দুৰ্যোগ, আপদ কালত সহায় কৰা, বাহিৰা দেশৰ লগত যুদ্ধ হলে আভ্যন্তৰীণ ৰক্ষা আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ চলন ফুৰণ, পিন্ধন, পৰিচালনা হ'ল ইয়াৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য অৰ্থাৎ "Unit discipline" । N. C. C. enrolment নিম্ন শাখা ১৩ বছৰৰ-পৰা ১৮½ বছৰ আৰু উচ্চ শাখা ১৬ ৰ পৰা ২৬ বছৰ । ইয়াৰ কাৰ্য্যকাল তিনিবছৰ, কোনো আৱশ্যক হলে আৰু এবছৰ বঢ়াই লব পাৰে । আৱশ্যক অনুযায়ী N. C. C Training বোৰক দুটা ভাগত ভগাব পাৰি । যেনে

1. Institutional Training.
2. Camp "

এই সকলো Camp ৰ ভিতৰত আগতিয়াল Camp হ'ল Army attachment, B. L. C. , Republic day camp আৰু A. T. C camp । কাৰণ এই camp কেইটাত সকলো দিশকে সাঙুৰি লয় । যেনে Drill মানে কি ? আমি জানিবলৈ হলে German ৰ M. General B. Saleard জন্ম কৰা অৰ্থাৎ Drill মানে কামান কণ্ট্ৰলৰ এক অংগ । ইয়াৰ ভাগ দুটা যেনে—খোলা ড্ৰিল্ আৰু বন্ধ ড্ৰিল্ । খোলা ড্ৰিল যুদ্ধ ও আৰু বন্ধ ড্ৰিল সুকলি পথাৰ আদিত কৰা হয় । খোলা ড্ৰিল বোৰক ৬ টা ভাগত ভগাব পাৰি ।

যেনে — (1) খালি হাত ড্ৰিল
(2) Arms ড্ৰিল
(3) কেন ড্ৰিল
(4) তৰুৱাল ড্ৰিল
(5) টিৰংগা ড্ৰিল
(6) ফৰমেল ড্ৰিল (মানুহে মাৰিলে যি ড্ৰিল কৰা হয় তাকে ফৰমেল ড্ৰিল বোলে ।)

প্ৰশিক্ষণ কালৰপৰা কবলৈ হলে "Army Attachment" কেম্পত কেডেত সকলক প্ৰধানকৈ Deffence মানে কি তাৰ পৰিচালনা, অস্ত্ৰ - সস্ত্ৰ পৰিচয়, মেপৰ পৰিচয়, ২২ Rifol, L. M. G, Cavdine. H. E Gvinade, Pistal আদি প্ৰশিক্ষণ দিয়া হয় । সামৰনিত কওঁ যে অসমত ১৯৫১ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষাৰ্থী বাহিনীৰ জন্ম লয় । বৰ্ত্তমান ৬৮ খন মহাবিদ্যালয় আৰু ২২৫ খন স্কুলত মুঠ ৩৪ হেজাৰ ১৭৪ জন Cadet য়ে এই বাহিনীত

যোগদান কৰিছে। বাহিনী পৰিচালনা কাৰণে ৰাজ্যখনৰ তেজপুৰ, যোৰহাট, গুৱাহাটী, শিলচৰ আৰু ডিব্ৰুগড়ত মুঠ ৬ টা গ্ৰুপ চেণ্টাৰৰ অধীনত ১২ টা বেটেলিয়ান আৰু ১১ টা কোম্পানী আছে। অসমৰ NCC ৰ প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ প্ৰতিৰক্ষা বিভাগে আৰু অসম চৰকাৰ ক্ৰীড়া আৰু যুৱ কল্যাণ বিভাগৰ যুটীয়া তত্বাৱধানত পৰিচালিত হয়।

NCC ত নীতিগত নিয়ম অনুযায়ী কেডেট সকলক বছৰেকৰ ২ ঘণ্টিয়া সময়ৰ মুঠ ৪০ টা প্ৰশিক্ষণ পেৰেডত উপস্থিতি থাকিব লাগে। দুখৰ বিষয় কেডেট সকলে প্ৰতি পেৰেডত উপস্থিতিৰ বাবে মাথোন ১৫০ টকাহে চাহ-খোৱাৰ বাবদ পায়। কিন্তু অন্য ৰাজ্যত এই বাবদৰ পৰিমাণ ৩ টকা। প্ৰশিক্ষণৰ সময়ত প্ৰতিজন কেডেটক প্ৰকৃত যাতায়ত খৰচৰ উপৰিও যাত্ৰাৰ সময়ত দৈনিক ভাট্টা দিয়া হয় ১০ টকা আন ৰাজ্যত দিয়া হয় ২২ টকা আৰু শিবিৰত প্ৰতি দিনৰ আহাৰৰ বাবে ১০ টকাকৈ আন ৰাজ্যত ১৫ টকাকৈ দিয়া প্ৰতিদিনৰ আহাৰৰ বাবে পোৱা ১০ টকাৰে ক পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হোৱা কেডেট সকলে প্ৰতি ২ বাৰ জলপান আৰু দুসাজ ভাত খোৱাটো সম্ভ

প্ৰাস্তত কওঁ যে, আমাৰ ভাৰতবৰ্ষত কাৰ্য্যালয় আছে তাৰে এটা অংগ হল আমাৰ এই ভনী অৰ্থাৎ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল। দুখৰ বিষয় যে এই এশ এবুৰি সমস্যাৰ জৰ্জৰিত হোৱা হেতুকে সকলে সুফল লাভ কৰিব পৰা নাই। যদিহে সকলে সুফল লাভ কৰিবলৈ হয় তেন্তে এই ওপৰত চৰকাৰে ও মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মকৰ্তা লাগতিয়াল অভাৱ অনাটনলৈ চকু-কাণ দি অনাগত কেডেট সকলক ক্ষোভৰ সৃষ্টি হবলৈ প্ৰয়োজন অনুসাৰে শিবিৰ, প্ৰশিক্ষণ আদি দি অনাগত NCC ক জাকত জিলিকা কৰি ভাৰতৰ একক সংখ্যা গৰিষ্ঠ কৰে যেন তাৰ কামনাৰে—

> অসমৰ যি কৃষ্টি-সংস্কৃতি আছে তাক সংস্কৃত কৰিব লাগিব যি নতুন আহিছে তাকো অসমীয়া ঠাঁচত ভালকৈ গঢ়িব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ অসমীয়া কৃষ্টি, সংস্কৃতি আৰু সভ্যতাৰ পূৰ্ণ বিকাশ পাব আৰু অসমীয়া জাতি বাচিব।
>
> — বিষ্ণু ৰাভা

গল্প

অব্যক্ত বেদনা

— শ্ৰীমাধৱ শইকীয়া (চুতীয়া)
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

একেৰাহে বহু সময় কামত ব্যস্ত থাকিব লগা হোৱাত নিশি ভাগৰি পৰিল। গোনকালেই ঘৰলৈ ঘূৰি আহি বিচনাত এনেয়ে বাগৰ মাৰিলে। এই কেইদিন ইমান গৰম পৰিছে, তথাপি মেডিকেলত মানুহৰ ভিৰ কমা নাই। এইকেদিনতে ইমানকেইজন কেন্সাৰ ৰোগী যে আহিব, নিশিয়ে কল্পনাই কৰা নাছিল। আজি এসপ্তাহৰ পৰা তাই কেন্সাৰ ৰোগীৰ চিকিৎসা কৰি থাকিব লগা হৈছে। কাৰোবাৰ অপাৰেচন। আকৌ কাৰোবাক এক্সৰে। এইবোৰ চাই চাই নিশিৰ কিবা ধৰণৰ লাগিছে।

এক গভীৰ আমেজত নিশিৰ চকু দুটা জাপ খাই আহিল। অলপ পাছতে মায়া কোঠাৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। ভাত ৰন্ধাৰে পৰা ঘৰৰ সকলো কাম মায়াই অকলেই কৰে।

: বাইদেউ, টোপনি আহিল নেকি ?

মায়াই মাত লগাই নিশিৰ ভৰিৰ পিছফালে বহি ভৰিকেইটা এনেয়ে পিটিকি দিলে।

: নাই, বৰ ভাগৰ লাগিছে অ'। অলপ এনেয়ে ------। নিশিয়ে চকু মুদি থাকিয়েই কলে।

বৰ দুষ্ট এই মায়া। নিশিক অনবৰতে জোকাই থাকে। কেতিয়াবা আকৌ নানা প্ৰশ্ন সুধি ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলে। নিশিয়েও তাইৰ এই স্বভাৱটোৰ বাবে তাইক বৰ ভাল পায়।

: বাইদেউ চাহ দিওঁ ?

নিশিয়ে কলে।

: নালাগে থ'। ফেনৰ চুইচটোকে অন কৰি দে। বৰ গৰম লাগিলে।

নিশি বিচনাতে উঠি বহিল।

: বাইদেউ, কথা এটা সোধো ?

ফেনৰ চুইচ অন কৰি মায়াই কলে।

: সোধ আক'। তাকো সুধিব লাগিছে নেকি ?

নিশিয়ে হাঁহিলে।

: আপুনি বিয়া কৰাই নলয় কিয় ?

: বিয়া। তোৰ আকৌ বিয়াৰ কথা কেনেকৈ মনলৈ আহিল। তোৰ বিয়া ঠিক কৰিছে নেকি ?

নিশিয়ে হাঁহি সুধিলে।

: নহয়, আপোনাৰ লগৰ সকলোৱেইচোন বিয়া কৰালে। সেই কাৰণেহে সুধিছো। আৰু মইতো আপোনাৰ কাৰ লগত বিয়া হব তাকো জানো।

: বাঃ তই তেতিয়াহলে মোৰ চব খবৰ ৰাখ। বাৰু কচোন কাৰ লগত ?

নিশিয়ে সুধিলে

: দিলীপ চাৰৰ লগত।

মায়াই কলে।

: দিলীপ চাৰ কিন্তু বৰ ভাল মানুহ দেই বাইদেউ।

: কিয় ? তইনো কি বৰ ভাল দেখিলি ?

: তেখেতে কিমান ধুনীয়াকৈ কথা পাতিব পাৰে। দেখিবলৈও ধুনীয়া। আৰু কি জানে বাইদেউ তেখেতে মোকো মাতে।

: কিয় ? তোক মাতিব নাপায় নেকি ?

নিশিয়ে হাঁহি সুধিয়ে।

: নহয়। মোক দেখোন আপোনাৰ লগৰ মানুহবোৰে ভালদৰে নামাতেই। অকল দিলীপ চাৰেহে ভালদৰে মাতে।

নিশিয়ে হাঁহিলে। তেনেতে কলিং বেলটো

বাজি উঠিল।

ঃ বাচোন মায়া, কোন আহিছে চাই আহগৈ।

মায়া ওলাই গ'ল আৰু অলপ পাছতে পুনৰ সোমাই আহিল। মুখত দুষ্টামীৰ হাঁহিটো লৈ তাই কলে।

ঃ আহিছে বাইদেউ

ঃ কোন ?

ঃ দিলীপ চাৰ আৰু।

ঃ হেই। যা এইজনী।

মায়াই হাঁহি হাঁহি কোঠাৰপৰা ওলাইগ'ল।

নিশিয়ে হাঁহিলে।

নিশিৰ লগৰে ডাক্তৰ দিলীপ শৰ্মা। কেন্সাৰ বিভাগৰে এজন অভিজ্ঞ চিকিৎসক। ডাক্তৰী-জীৱনৰ আৰম্ভণীৰে পৰাই নিশি আৰু দিলীপৰ প্ৰেম চলি আহিছে।

বিচনাৰপৰ উঠিবলৈ আজি নিশিৰ বৰ এলাহ লাগিল। সকতে বাতিপুৱা ইমান সময়লৈকে শুই থাকোতে দেউতাকে দিয়া গালি তাইৰ মনত পৰিল। কিমান দিন যে হ'ল তাই দেউতাকক দেখা নাই। মায়াই আজি তাই ভাবি থকা কথাটোকে মনত পেলাই দিলে। তাই দিলীপক ভাল পায় আৰু বিয়া কৰাবও বিছাৰে। কিন্তু দেউতাকে জানো অনুমতি দিব ? বিজন দেউতাকে নেকি তাইক পঢ়াবলৈকে একেবাৰে মন কৰা নাছিল। দেউতাকৰ কঠোৰ মুখখন তাইৰ চকুৰ আগত ভাহি উঠাৰ লগে লগে তাই পুৰণি দিনবোৰৰ মাজত সোমাই পৰিল।

মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট দিবলৈ কেইদিনমান থাকোতেই তাই ভাবিছিল দেউতাকে এবাৰ তাইক ৰিজাল্ট কেনে হব, কোন ডিভিজনত পাছ কৰিব এইবোৰ সুধিব। কিন্তু দেউতাকে তাইক এবাৰো নুসুধিলে। তাইৰ চকুৰে চকুৰে পৰিলেও কেৰাহীকৈ চাই আতৰি যায়গৈ। নিশিৰ মন কেনেকুৱা লাগিছিল ভাবিলে আজিও তাইৰ কান্দি দিবৰ মন যায়।

মাকে এদিন কওঁতে দেউতাকে কোৱা তাই নিজেই শুনিছিল —

"পাছ কৰিলেনো কি হব। ছোৱালী পঢ়াইতো আৰু একো লাভ নাই। পঢ়াই মেলি ডাঙৰ মানুহ কৰিবা হয় কিন্তু কিছুদিনৰ পাছততো আনৰ ঘৰলৈ যাবগৈ। গতিকে তোমাৰ লগতে ৰান্ধনী কৰি লবা। তোমাৰো সহায় হব।"

সিদিনা দেউতাকৰ মন্তব্য শুনি তাই খুউব কান্দিছিল। সান্ত্বনা দিছিল মাত্ৰ অনু পেহীয়েকেহে। পেহীদেৱেকে তাইৰ মনৰ কথা সকলো বুজে। সেয়ে তাইৰ মন ভাঙিবলৈ তাই ইচ্ছা নকৰে।

কেইদিনমান পাছতে ৰিজাল্ট দিলে। তাই অংক, ইংৰাজী আৰু বিজ্ঞানত লেটাৰসহ প্ৰথম বিভাগত পাচ কৰিলে। মাক আৰু পেহীয়েকৰ কিমান যে স্ফূৰ্তি।

গধুলি মাকে ৰিজাল্টৰ কথা দেউতাকক জনালে। তাই ভাবিছিল ৰিজাল্টটো শুনি দেউতাকে নিশ্চয় ভাল পাব। কিন্তু দেউতাকৰ মুখৰ ভাবৰ একো পৰিবৰ্তন নঘটিল। চকুৰ দুয়োকোণত দুটি অশ্ৰু টোপাল বিৰিঙি উঠিল। নিজৰ কোঠালৈ আহি তাই উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। অলপ পাছতে পেহীয়েক আহি তাইক বুকুৰ মাজত লৈ বুজাবলৈ ধৰিলে।

ঃ নাকান্দিবি নিশি। দেউতাৰা তেনেকুৱাই তেনেকৈ কয়েই। তই চিন্তা নকৰিবি। মই আছে নহয়। তই পঢ়িবই লাগিব। অন্ততঃ তোৰ ভবিষ্য গঢ় দিবৰ বাবে।

পেহীয়েক অনুক নগাওঁলৈ বিয়া দিছিল। কি ঘৰৰ মানুহৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰি থাকিব নোৱা নিজৰ ঘৰলৈকে ঘূৰি আহিল। এইদৰেই অন্ধকা মাজেৰে দিনবোৰ পাৰ হৈ আছে।

মাক আৰু পেহীয়েকৰ সহায়ত তাই হায় চেকেণ্ডাৰী পঢ়াৰ সুযোগ পালে। লাহে লাহে আ বেজাৰৰ মাজেৰে দিনবোৰ পাৰ হবলৈ ধৰিলে। নি ইতৰ ঘৰলৈও বহু পৰিবৰ্তন আহিল। ককায়েক দু টাই হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী পাছ কৰিব নোৱাৰি ঘ আছেহি। দেউতাকেও আগৰদৰে ঘূৰি ফুৰে। কা লগত কথা নাপাতে। হঠাতে যে মানুহজন ই গহীন হব অনুৰে ভবাই নাছিল। হয়তো ঘৰ ভবিষ্যতক লৈয়েই চিন্তা। তেওঁৰ নিজৰ কোনো লাই। পেন্সনৰ টকা খিনিৰে মৃত্যুৰ আগলৈকে যাব।

নিশিহঁতৰ হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী - পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট দিলে তাই আকৌ দুটাত লেটাৰ লৈ পাছ কৰিলে। দেউতাকে এইবাৰো তাইক পঢ়াব নিবিচাৰিলে। পেহীয়েকে আৰু মাকে বেছিকৈ কৈ থাকোতে খঙৰ কোবত দেউতাকে কৈ দিলে।

"কোনটো ভাল কোনটো বেয়া সেইটো মই জানো। তহঁতে মোক আন একো কব নালাগে।"

ককায়েকৰ কথা শুনি ভনুৰো খঙ উঠিল। তায়ো [illegible] কলে— "দাদা এটা কথা মনত ৰাখিবি যি নিজৰ সন্তানৰ ভৱিষ্যৎ সম্বন্ধে চিন্তা নকৰে তেওঁৰ সন্তান জন্ম দিয়াৰ কোনো অধিকাৰ নাই। নিশি মোৰ নহয় তোৰহে সন্তান। তাইৰ ভৱিষ্যত সম্বন্ধে মোতকৈ তইহে ভবা উচিত আছিল। এগৰাকী বিবাহিতা অসহায় নাৰীক কেনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰে দেখা নাই। মোকো যদি তহঁতে সৰুৰে পৰা পঢ়ালিহেতেন আজি হয়তো মোৰো এই অৱস্থা নহ'লহেতেন। কালিলৈ যদি নিশিৰো একেই অৱস্থা হয় তাৰ বাবে কেৱল তই দায়ী হবি। পুৰুষ জাতিৰ নামত কলংক সানিলি তই যি নিজৰ সন্তানকে বৈৰী বুলি গ্ৰহন কৰিছ। আহ নিশি, শিলৰ দৰে কঠিন হৃদয়ৰ মানুহৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি একো লাভ নাই।"

পেহীয়েকৰ কথা কেইষাৰে হয়তো নিশিৰ দেউতাকৰ মনৰ দুৱাৰ খুলি দিলে। নিশিৰ পঢ়াৰ সকলোখিনি খৰচ পাতিৰ টকা পেহীয়েকৰ হাতত দেউতাকে জমা কৰিলে।

নিশিয়ে ডিব্ৰুগড়ৰ "অসম মেডিকেল কলেজত" জ্ঞান লাভৰ বাবে ভৰ্ত্তি হ'লগৈ। যথাসময়ত MBBS উপাধি লাভ কৰি নিশি তাতেই ডাক্তৰ হিচাপে থাকিল। তাতেই লগ পালে দিলীপক। আৰু গঢ়ি উঠিল ঘনিষ্ঠতা।

পোষ্টমেন জনৰ মাততহে নিশিৰ সম্বিত ঘুৰি আহিল। লাহেকৈ উঠি গৈ চালে। এখন টেলিগ্ৰাম আহিছে। চমুকৈ লিখা আছে Father serious ill. Come soon", নিশিৰ মনটো বেজাৰেৰে ভৰি পৰিল।

অকণো সময় পলম নকৰি তাই দিলীপক ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা জনালে। দিলীপে সকলোখিনি প্ৰয়োজনীয় বন্দবস্ত কৰি দিলে। যিমান পাৰি সোনকালে তাই বাচ ষ্টেণ্ড পালেগৈ। 'ডে' চুপাৰখন আহিবলৈ আৰু দহমিনিট বাকী। চকু তাইৰ চলচলীয়া হ'ল। দিলীপেও যেন সান্তনা দিবৰ ভাষা বিচাৰি পোৱা নাই।

ঘৰ পোৱাৰ লগে লগে তাইৰ মনটো কিবা এক অজান আশংকাত কঁপি উঠিল। চাৰিওফালে নিস্তব্ধতা। কাৰোৰে মাত শুনিবলৈ নাই। লাহে লাহে তাই ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। ড্ৰয়িং ৰুমৰ চুকত সজাই থোৱা ফটোখন দেখাৰ লগে লগে নিশিৰ মনটো সেমেকি উঠিল। ঘৰৰ সকলো মনে মনে বহি আছে। কাৰোৰে মুখত মাত নাই। মাত্ৰ দেউতাকৰ ফটোখনৰ ওচৰত ধূপ আৰু ধূনাহে জ্বলি আছে।

মাকৰ ৰঙা পৰি থকা চকু কেইটালৈ তাই চালে। কান্দি কান্দি হয়তো মাক ভাগৰি পৰিছে। বিচনাত মুখ গুজি তাই কিমান সময় কান্দিলে নিজেই গম নাপালে।

পিছদিনা নিশিয়ে দেউতাকৰ ৰুমত সোমাল। কিতাপ পত্ৰবোৰ অসংযত, বিশৃঙ্খলভাবে পৰি আছে। তাই এখন এখনকৈ কিতাপবোৰ জাপিবলৈ ধৰিলে। হঠাতে দেউতাকৰ ডায়েৰীখনত তাইৰ হাত পৰিল। তাই কেইখিলামান কাগজ লুটিয়াই চালে। এখিলাত লিখা আছিল —

'Nishi my child, I am proud of you."

আৰু কেইখনমান পাত লুটিয়াই নিশিয়ে পঢ়িলে—

"ভাবিছিলো প্ৰতীম আৰু প্ৰকাশ ইঞ্জীনিয়াৰ হৈ ঘৰখনৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব। কিন্তু সেয়া নহ'ল। এতিয়া মাত্ৰ নিশিয়েই মোৰ একমাত্ৰ ভৰষা। কিছুদিন পাছত তাই ডাক্তৰ হব। কিন্তু মইতো তাইৰ আগত মোৰ আশা প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো। কাৰণ মন্বেই তাইৰ ওচৰত দায়ী।"

"আজি নিশি ডাক্তৰ হ'ল। মোৰ যে কিমান স্ফূৰ্তি লাগিছে। কাক কম। কবলৈ দেখোন কোনো-ৱেই নাই।

অলপ পাছত তাই আকৌ পঢ়িলে—

"মোৰ কি হৈছে জানো। গাটো দেখোন বৰ দুৰ্বল-দুৰ্ব'ল যেন লাগিছে। কালি কাহঁোতে মুখেদি তেজৰ

চেকুঁৰা ওলাই আহিছিল। সম্ভৱ কেন্সাৰ হৈছে। নাই মই কাকো নকওঁ। নিশিৰ বাবে কৰা পাপৰ এয়ে মোৰ প্ৰায়চিত্ত।'

তাৰ মাজতে নিশিলৈ লিখি থৈ যোৱা চিঠিখনত তাইৰ চকুপৰিল।

"নিশি,"

তই হয়তো মোক লগ নাপালিহি। তোক এবাৰ চোৱাৰ ভীষণ হেপাহ আছিল। কিন্তু------। প্ৰতীম আৰু প্ৰকাশেতো মোৰ সপোন থানবান কৰি দিলে। এতিয়া তয়েই মোৰ একমাত্ৰ ভৰসা। তোক লৈ গৌৰব কৰো। 'কিন্তু মোৰ কাৰোবাৰ আগত প্ৰকাশ কৰাৰ অধিকাৰ ক' ।। মইতো তোক বহুত কষ্ট দিলো। তথাপি মনৰ মাজতে মই গৌৰব কৰো। পাৰিলে তই মোক ক্ষমা কৰিবি, যাতে মোৰ আত্মাই শান্তি পায়। মোক ক্ষমা কৰিবি নিশি।

ইতি

'তোৰ দেউতা'

চিঠিখন পঢ়ি থকাৰ মাজতে তাইৰ দুচকুৰে
চকুলো বৈ আহিল। এতিয়া তাই মাক দেউতা বু
মাতিব। দেউতাকেতো মনত এক অব্যক্ত বেদনা লৈ
গুচি গ'ল। দেউতাকৰ ডায়েৰীখন বুকুৰ মাজত লৈ
নিশি উচুপি উঠিল। কপাঁ কপাঁ মাতেৰে উচুপি উচু
তাই কৈ উঠিল

"মোক এবাৰ নিশি বুলি মাতা দেউতা। মা
এবাৰ।"

দুৱাৰৰ ওপৰত আঁৰি থোৱা দেউতাকৰ ফটোখ
তাইলৈ চাই হয়তো হাঁহিছে। সিপিনে নীৰৱে চকুৰে
টুকিছে মাক আৰু পেহীয়েকে। ❀

মহৎলোকৰ লগত কথা কওঁতে সদায় তিনিটা দোষৰ কথা মনত ৰাখিবা: নোসোধাকৈ কথা কোৱাটো অবিবেচকতা, সুধিলে উত্তৰ দিব নোৱাৰাটো স্পষ্টবাদিতাৰ অভাৱ বা অসবলতা, আৰু মনোভাৱ লক্ষ্য নকৰাকৈ কথা কৈ যোৱাটো — অন্ধতা।

— কনফুচিয়াচ

প্ৰবন্ধ

নলিনীবালা দেৱী আৰু মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ গীতিকাব্যাত্মকতা আৰু কাব্য শিল্প

— ড° সত্যদেৱ প্ৰসাদ

ভাষাগত ভেদ আৰু পৰস্পৰ চিনাকি নোহোৱা স্বত্বেও অসমীয়া কবি পদ্মশ্ৰী নলিনীবালা দেৱী আৰু হিন্দী কবি জ্ঞানপীঠ অলংকৃতা মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ গীতিকাব্য আৰু কাব্যশিল্পত আশ্চৰ্যাজনক সাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হয়। এই সাদৃশ্যই ভাৰতৰ সংস্কৃতি আৰু জীৱনৰ আন্তৰিক একতাকে আঙুলিয়াই দিয়ে।

(১) গীতিকাব্যাত্মকতা ঃ দুয়োগৰাকী কবিৰ কাব্য চেতনা মূলতঃ গীতিকাব্যাত্মক। দুয়োৰে কাব্য প্ৰগীতিৰ মাধ্যমেৰেই চৰমোৎকৰ্ষলৈ প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

(ক) মনোময়তা আৰু আভ্যান্তৰিক ভাৱৰ প্ৰাধান্য ঃ— গীতিকাব্যৰ প্ৰথম তত্ত্ব হ'ল মনোময়তা আৰু আভ্যান্তৰিক ভাৱৰ প্ৰাধান্য। দুয়োগৰাকী কবিয়ে নিজা-নিজা গীতিক আত্মাভিব্যঞ্জনাৰ চৰমোৎকৰ্ষলৈ প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰিছে। মহাদেৱীৰ গীতি তেখেতৰ আত্ম-নিবেদন আৰু নলিনীবালাৰ অন্তঃ কৰণেই তেখেতৰ গীতিৰ উৎস। দুয়োজনা কবিয়ে নিজ নিজ অন্তৰ্জগতকেই কাব্য ৰচনাত বাণীবদ্ধ কৰিছে। উভয় কবিৰ কাব্যত অলৌকিক প্ৰণয়ভাৱ আৰু বেদনাসিক্ত কাৰুন্যময় জীৱনৰ অভিব্যক্তিৰ প্ৰাধান্য পোৱা যায়। নলিনীবালাৰ ভাৱক্ষেত্ৰ অপেক্ষাকৃত বিস্তৃত, কিয়নো তেখেতে বীৰ-প্ৰশস্তি আৰু জাতীয়তামূলক কবিতাও ৰচনা কৰিছে। অৱশ্যে তেনেকুৱা কবিতা তেখেতৰ প্ৰমুখ চিনাকি হ'ব পৰা নাই। তেখেতৰ এনেকুৱা কবিতাতো অতীন্দ্ৰিয় অন্তৰানুভূতিয়ে ভুমুকি মাৰি থাকে।

(খ) গীতিধৰ্মিতা আৰু সংগীতাত্মকতা ঃ— উভয় গৰাকী কবিৰ কবিতাত প্ৰাণপ্ৰতিম স্বৰূপে পোৱা যায় গীতিকাব্যৰ দ্বিতীয় তত্ত্ব গীতিধৰ্মিতা। দুয়োগৰাকী কবিয়ে কণ্ঠ সংগীত আৰু বাদ্য সংগীতৰ উৎকৃষ্ট শিক্ষা পাইছিল যাৰ ফলস্বৰূপে দুয়োৰে কবিতাত গীতিধৰ্মিতাৰ পৰিপূৰ্ণ প্ৰতিফলন হোৱা দেখা যায়। মহাদেৱীৰ কাব্যত তালবদ্ধ সংগীতৰ মাত্ৰা নলিনীবালাতকৈ কম। মহাদেৱীয়ে মুখ্যতঃ অৰ্থানুসাৰী কিংবা ভাৱানুগত শব্দ-সংগীতৰ প্ৰয়োগ কৰিছে যদিও নলিনীবালাৰ কাব্যতো ইয়াৰ অভাৱ নাই। মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ ওপৰত লোক গীতৰ সুৰৰ প্ৰভাৱ তুলনাত্মক ৰূপে বেছি, কিন্তু নলিনীবালাৰ ওপৰত বৰগীতৰ বিশিষ্ট প্ৰভাৱ পোৱা যায়। সংগীতৰ বৈবিধ্য নলিনীবালাৰ গীতিত মহাদেৱী ভাৰ্মাতকৈ অধিক দেখা যায়।

(গ) ভাৱ-ঐক্য আৰু ভাবান্বিতি — একেটি ভাৱৰ পৰিপূৰ্ণতা আৰু ঐক্য গীতি কাব্যৰ তন্ময়তাৰ্থে অতিকৈ আকাংখিত। ভাৱৰ ঐক্য আৰু ভাবান্বিতিৰ দ্বাৰাই ভাৱপ্ৰৱনতাৰ সহজ উদ্ৰেক সম্ভৱপৰ হয় আৰু ইয়েই সহৃদয়জনক ৰসময় কৰিব পাৰে। এইটি নিকষত দুয়োগৰাকী কবিৰ গীতি কাব্যই তীব্ৰ ভাবপ্ৰৱনতা আৰু ভাবোদ্ৰেকৰ জৰিয়তে পাঠক-শ্ৰোতাবৃন্দক ৰসবিভোৰ কৰোঁতে সক্ষম হয় যদিও নলিনীবালাৰ গীতি অপেক্ষাকৃত ভাবে বেছি সাফল্য মণ্ডিত বুলি কব পাৰি।

(ঘ) সংক্ষিপ্ততা অথবা লাঘৱ — দুয়ো গৰাকী কবিৰ কবিতাত প্ৰকাশৰ সংক্ষিপ্ততাই প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰিলেও এটি-দুটি কবিতাত অসংক্ষিপ্ততাই উপলব্ধি নোহোৱাকৈ নাথাকে। মূঠতে দুয়োৰে গীতিকলাৰ সৌন্দৰ্য্য সংক্ষিপ্ততাত। গীতিত সংক্ষিপ্ততাৰ নিৰ্বহনাৰ্থে

ৰূপক, চিত্ৰ, বিম্ব আৰু প্ৰতীক আদিৰ আশ্ৰয় গ্ৰহণ কৰাৰ ঐতিহ্যৰ পৰিপালন দুয়োগৰাকী কবিয়ে সফল-ভাৱে কৰিব পাৰিছে। নলিনীবালাৰ কাব্য গ্ৰন্থদ্বয়— "অলকানন্দা" আৰু "জাগৃতি"ৰ গীতবোৰ আটাইতকৈ বেছি সংক্ষিপ্ততা সম্বলিত বুলি ক'ব পৰা যায়।

(ঙ) ভাৱময়তা আৰু ভাবাতিৰেকতা :— দুয়োগৰাকী কবিৰ গীতিত ভাৱময়তা, ভাবাতিৰেকতা এবম ৰাগাত্মকতাৰ অবিৰল প্ৰবাহ পৰিলক্ষিত হয়। দুয়োৰ কাব্যত ভগবানৰ বিৰহ আৰু বিষাদ বেদনাৰ প্ৰাধান্যৰ কাৰণে ৰাগাত্মক ভাৱানুভূতিৰ অৰ্পন অনায়াসে সুলভ হৈ পৰিছে। কবি দুগৰাকীৰ গীত তেখেত সকলৰ হৃদয় মন্থনৰ পৰা ওলোৱা বেদনাৰ অৰ্ঘ্য। সেয়েহে তাত এটি ধাৰাবাহিক মৰ্মভেদী সুৰ বিদ্যমান। নলিনীবালাৰ কাব্যত দেশপ্ৰেম আৰু জাতীয়তাৰ বিশেষ অতিৰিক্ত সুৰও দৃষ্টিগত হয়। কিন্তু এই সুৰৰ মহাদেৱীৰ কাব্যত সৰ্বথা অভাৱ। মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ গীতিত জয়শংকৰ প্ৰসাদৰ সৰল ভাবুকতা আৰু সুৰ্যকান্ত ত্ৰিপাঠী নিৰালাৰ দৰে উদ্দাম বেগৰ অভাৱ যদিও, তাত ভাৱৰ অপূৰ্ব সন্তুলিত আঘাত পোৱা যায়।

(চ) সন্তুলিত শব্দ সংযোজন আৰু প্ৰবাহপূৰ্ণ শৈলী :— গীতি কাব্যৰ এই দুটি তত্বৰ সংযোজন অনেকবিধ সৰলিয়েছি কৰা হয়। দুয়োগৰাকী কবিয়েই শব্দ সংযোজনত বিশেষ সতৰ্ক। দুয়োৰে হাতত শব্দৰ কৌশলপূৰ্ণ ব্যৱহাৰে শব্দক সংগীতলৈ ৰূপান্তৰ কৰিছে। এই সাংগীতিক সৌন্দৰ্য্যক মহা সৌন্দৰ্য্যত পৰিণত কৰিছে। কবিতাত ব্যৱহৃত চিত্ৰ, ৰূপক আদিৰ প্ৰয়োগে। হিন্দীত গীতিকাব্যৰ ক্ষেত্ৰত মহাদেৱী ভাৰ্মা সৰ্ব্বাধিক সফল কবি হিচাপে পৰিগণিত, কিন্তু অসমীয়া কাব্যত নলিনীবালাৰ গীতি শোভন-শিল্পৰ অন্যতম উদাহৰণ নহয়। হিন্দী কাকত মহাদেৱীৰ গীতি শোভন-শিল্পৰ উৎকৃষ্টতম চানেকি আৰু ই ইংৰাজী কাব্যত টেনীছনৰ গীতিৰহে, সমকক্ষ। তথাপি, মহাদেৱীৰ গীতিভাৱ গীত নহয়, কলাগীত বুলি খ্যাত, কিয়নো তাত কল্পনা আৰু বুদ্ধি-তত্বক মাধুৰ্য্যপূৰ্ণ গেয়তালৈ উন্নীত কৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে। এই কালৰপৰা সমীক্ষা কৰিলে নলিনীবালাৰ গীত শুদ্ধ ভাবগীত বুলি ক'ব পাৰি।

গীতিৰ প্ৰকাৰ :—গীতিৰ প্ৰকাৰৰ দৃষ্টিভংগীৰে চালে দুয়োগৰাকী কবিৰ কবিতাত ন প্ৰকাৰৰ গীতি একে সমানে পোৱা যায়। দুয়োজনা কবিয়ে চিন্তন গীত, ৰূপকগীত, প্ৰতীকগীত, সংবোধগীত (নিৱেদন গীত), প্ৰকৃতিগীত স্মৃতি আৰু স্বপ্নগীত, বিষাদ অথবা বেদনা-গীত, প্ৰসাধন গীত আৰু আত্মকথাত্মক গীতৰ সৃষ্টি কৰিছে। মহাদেৱীৰ ৰূপকগীত, প্ৰতীকগীত আৰু প্ৰকৃতি গীত নলিনীবালাতকৈ অধিক মনোজ্ঞ, ৰমনীক আৰু নন্দতিকবোধৰ কাৰণে ৰসাপ্লুত হৈ পৰিছে। দুয়োগৰাকীৰ প্ৰকৃতি গীত বিশুদ্ধ প্ৰকৃতি গীত হবপৰা নাই (কিয়নো তাত আশ্ৰয়ৰ মনোদশা বিলাক ভুমুকি মাৰি থাকে।) নলিনীবালাৰ প্ৰকৃতি গীতৰ সংখ্যা অতি নূন। উভয় কবিৰ বিষাদগীত নিৰাশাজনক নহৈ আনন্দ পৰ্যবসায়ী হৈ উঠিছে। নলিনীবালাৰ কাব্যত প্ৰসাধন বাসক-সজ্জাজগোয়া নাই আৰু বিজ্ঞিতিমূলকো নাই। বৰঞ্চ তাক অনায়াসে আৰু নিৰভিপ্ৰায় প্ৰসাধন বুলিহে ক'ব পাৰি। মহাদেৱীৰ কাব্যত আনুষ্ঠানিক শোকগীতৰ অভাৱ, কিন্তু নলিনীবালাই বহুতখিনি এনে শোকগীত ৰচনা কৰিছে। তদুপৰি, নলিনীবালাই বীৰ প্ৰশস্তি-মুলক গীত জাতীয়তা মূলক গীত সৃষ্টিও কৰিছে, কিন্তু মহাদেৱীৰ কাব্যত এনে গীতৰ সৰ্বথা অভাৱ আছে। তাৎপৰ্য এইয়ে যে নলিনীবালাই বাৰ প্ৰকাৰৰ গীত ৰচনা কৰিছে, কিন্তু মহাদেৱীয়ে মাত্ৰ ন প্ৰকাৰৰ।

(২) কাব্য-শিল্প :— দুয়োগৰাকী কবিৰ কাব্যশিল্পত অৱয়ৱী অথবা আংগিক চিন্তাধাৰাৰ অনুসৰণ পোৱা যায়। এই পদ্ধতি অনুসাৰে কাব্য এটি অনন্ত যাত্ৰা আৰু কাব্য সৌন্দৰ্য্য কাব্যৰ পৰিপূৰ্ণতাতেই নিহিত, খণ্ডত নহয়। কথ্য আৰু শিল্পৰ একতাৰ কাৰনে দুয়ো কবিৰ কাব্য সহজ, স্বাভাৱিক আৰু মনোবিজ্ঞান সম্মত হ'ব পাৰিছে। যিহেতু দুয়োগৰাকী সজাগ শিল্পী, দুয়োৰে কাব্যত গহণ মনোযোগ আৰু পৰিশ্ৰমেৰে সুসজ্জ। সচাঁকৈয়ে, দুয়োৰ কাব্যভাষাই মাত্ৰ সম্প্ৰেষণীয়তাকেই সংবহন কৰা নাই, বৰঞ্চ মানৱীয় অন্তৰ্জগতৰ তদাত্মক আৰু ধ্বন্যাত্মক অনুভূতি বোৰকো সুকলমে অভিব্যক্ত কৰাত সক্ষম হৈছে।

(ক) বিম্ব-বিধান :— উভয় কবিৰ কাব্য-ভাষা

মূৰ্ত্যাত্মক, যাৰ উত্তম নিদৰ্শন তেওঁৰ বিংব-বিধানত দেখা যায়। দুয়োগৰাকীৰ কাব্য-বিংব বিশেষ প্ৰাণবন্তা আৰু অনুভূতিৰ পৰা সংবলিত। তুলনীয় কবি দুগৰাকীৰ বিংব বা শব্দ-চিত্ৰই তেওঁলোকৰ সূক্ষ্ম আৰু অমূৰ্ত্ত ভাৱৰাশিক মনোজ্ঞ কৰি তুলিছে, লগতে ভাৱৰাশিক সমৃদ্ধ আৰু তীব্ৰতৰ কৰাত সহায় কৰিছে। দুয়োৰে কাব্যত বেদনা-জন্য-অন্তৰ্মুখিতা প্ৰাধান্য হোৱা কাৰণে, দুয়োৰে কাব্য বিংব সহজ,মনোজ্ঞ আৰু সহৃদয় গ্ৰাহী হৈ পৰিছে। তেওঁলোকৰ বহুলাংশ কাব্য-বিংব নিজৰ প্ৰকৃতি আৰু অভিজ্ঞাত সৌন্দৰ্য্য-চেতনাক নিজৰ-অভিব্যক্তিত কৰিছে। মহাদেৱী ভাৰ্মাৰ বিংবত কেতিয়াবা জটিলতা আৰু দুৰূহতা পোৱা যায়, কিন্তু তেনেকুৱা জটিলতা আৰু দুৰূহতা নলিনীবালাৰ বিংবত নাই-তেওঁৰ বিংব সততে সহজ আৰু ঋজু। আন এটা মন কৰিবলগীয়া প্ৰাৰ্থক্য হ'ল মহাদেৱীৰ ভাৱ-বিংব অবসাদমূলক, কিন্তু নলিনী-বালাৰ এই প্ৰকাৰৰ বিংবত অৱসাদৰ লগতে উল্লাসৰ জিলিকনিও পোৱা যায়।

(খ) প্ৰতীক বিধান ঃ - বেদনা আৰু মিলনাকাংখাৰ সূক্ষ্ম সৌন্দৰ্যানুভূতিক অভিব্যক্ত কৰিবলৈ দুয়োগৰাকী কবিয়ে অনেক প্ৰকাৰৰ প্ৰতীকৰ সম্যক ব্যৱহাৰ কৰিছে। দুয়োৰ কাব্য-ভাষাৰ বৈশিষ্টৰ চানেকি প্ৰতীক বিধানত পোৱা যায়। আলম্বনৰ সূক্ষ্মতা আৰু ইন্দ্ৰিয়াতীত সত্তালৈ আকৰ্ষণ, দুয়োৰে কাব্যৰ মেৰুদণ্ড। গতিকে দুয়োজনা কবিৰ প্ৰতীক সমূহ ৰহস্য-বোধৰ সৃষ্টিৰ লগতে আত্মাভিব্যক্তি আৰু আত্ম-নিবেদন কৰাত পূৰ্ণৰূপে সক্ষম। উভয় কবিৰ প্ৰতীক তেখেত সকলৰ কাব্য-শিল্প আৰু ভাষা সৌন্দৰ্য্যৰ উৎকৃষ্টতাৰ দ্যোতক। অন্তদৃষ্টি বিধায়িনী কল্পনা, লক্ষনা আৰু ব্যঞ্জনাৰ প্ৰয়োগৰ দ্বাৰাই প্ৰতীকৰ অতিশয় সৌন্দৰ্যবৰ্ধন ঘটিছে। বহু সময়ত দুয়োজনা কবিয়ে একেই প্ৰতীককে ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। নলিনীবালাৰ কাব্যত প্ৰতীকৰ সংখ্যা মহাদেৱী ভাৰ্মাতকৈ কম, কিন্তু তাত বৈবিধ্য মহাদেৱীতকৈ বেছি। মহাদেৱীৰ অধিকাংশ ৰূপকাত্মক প্ৰতীকত সাংগ নতুবা সাৱয়ব ৰূপকৰ প্ৰয়োগ হৈছে। সাংগ ৰূপকৰ প্ৰতি মহাদেৱী মোহাচ্ছন্ন, কিন্তু নলিনীবালাৰ ৰূপকাত্মক প্ৰতীক প্ৰায় বিশুদ্ধ ৰূপক প্ৰতীক।

(গ) অলংকাৰ বিধান ঃ - যিহেতু দুয়োগৰাকী কবি ৰমন্যাসবাদী দুয়োৰে অলংকাৰ-সৌষ্ঠৱ প্ৰয়াস সৃষ্ট সৌন্দৰ্য্য নহয় বৰঞ্চ ই সহজ আৰু স্বাভাৱিক। দুয়োগৰাকীৰ অলংকাৰ ঐতিহ্যমুক্ত আৰু স্বচ্ছন্দ। ভাৱ আৰু কল্পনাৰ ঐক্যৰ ফলত দুয়োৰে কাব্যই প্ৰস্তুততকৈ অপ্ৰস্তুতৰ আশ্ৰয় লয় আৰু অভিব্যক্তিৰ মানসিক অনুভূতি লগত মিলিত কৰে। দুয়োৰে অলংকাৰে আত্মাভিব্যঞ্জক ভাৱৰ প্ৰকাশনত সাফল্য লাভ কৰিছে। এই অলংকাৰ বিলাক কেৱল বানীৰ মণ্ডন আৰু অভি-বিন্যাসনৰ কামেই কৰা নাই, বৰঞ্চ ভাৱৰ-অভিব্যঞ্জনাতো আৱশ্যকীয় উপাদানৰ কাম কৰিছে। দ্বিতীয় কথা এই যে কোনো এজনেও অলংকাৰৰ শাস্ত্ৰীয় নিৰ্বাহৰ সজাগ চেষ্টা কৰা নাই, নিজৰ-নিজৰ বানীক অধিকাধিক প্ৰভাৱশালী কৰাটোহেই হৈছে দুয়োৰে লক্ষ্য। সাম্যমূলক অলংকাৰৰ দ্বাৰাই দুয়োকবিয়ে নিজা-নিজা কাব্যত চিত্ৰাত্মকতা আৰু স্পষ্টতাৰ মাধ্যমেৰে ভাৱোদ্দীপন কৰিব পাৰিছে। এই অলংকাৰ বোৰত সৌন্দৰ্য্যৰ চমৎকাৰ স্বতঃ সমাবিষ্ট হয়। মহাদেৱীৰ কাব্যত সাংগ ৰূপকলৈ এটা ব্যামোহ দেখা যায়। তেখেতৰ ৰূপকত উপমাৰ বাচক শব্দও পোৱা যায়, কিন্তু নলিনীবালাৰ ৰূপক শুদ্ধ ৰূপক, সেয়েহে তেখেতৰ ৰূপকত উপমাৰ বাচক শব্দ বিৰল নলিনীবালাই উৎপ্ৰেক্ষা আৰু নিদৰ্শনৰ প্ৰয়োগ মহাদেৱীতকৈ বহুল পৰিমানে বেছি কৰিছে। দুয়োগৰাকী কবিৰ বিৰোধমূলক অলংকাৰ ৰাজিৰ অৰ্থব্যঞ্জক উপস্থাপনে ভাব বৈচিত্ৰ, ৰাগ তীব্ৰতা, চমৎকাৰ সৃষ্টি আৰু অজ্ঞাত প্ৰিয়তমৰ ৰহস্যময় ব্যক্তিত্বৰ উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰিছে। দুয়োৰ বিৰোধমূলক অলংকাৰ সাম্যমূলক অলংকাৰ বোৰতকৈ বহুতবিলি চমৎকাৰ পূৰ্ণ। আধুনিক আৰু পশ্চিমীয়া অলংকাৰ বোৰও দুয়ো কবিৰ কাব্যত ঠাই পাইছে। ●

বিজ্ঞানে আমাক কলৈ লৈ গৈছে ?

— ক্ষীৰানন্দ চেতিয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক ।

বিজ্ঞানৰ পিতৃ-পুৰুষ এলবাৰ্ট আইনষ্টাইনে কৈ গৈছে দুটা বস্তুৰ পাৰ পোৱা নাযায় ১) বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড আৰু ২) মানৱ জাতিৰ মূৰ্খ। সেইদৰে জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল চৰিত্ৰহীন জ্ঞান আৰু মানৱতা হীন বিজ্ঞানৰ নিচিনা কাৰো দোষনীয়। জানিয়েই বা অজানিতেই হওক আমাৰ সৌৰজগতৰ একমাত্ৰ বাসোপযোগী গ্ৰহ পৃথিৱীক মানুহে বিজ্ঞানৰ সহায়ত আবিষ্কাৰ কৰা নানা বস্তুৰে নানা প্ৰকাৰে ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি লৈ-গৈ আছে।

পৃথিৱীত প্ৰায় ১১০ লাখমান বিভিন্ন জীৱৰ প্ৰজাতি আছে। এই জীৱসমূহৰ মাজত মানুহেই আটাইতকৈ উন্নত মস্তিষ্কৰ আৰু উন্নত বুদ্ধি সম্পন্ন ? মানুহেই জীৱৰ শ্ৰেষ্ঠ। এই মানুহেই প্ৰদুষনৰ বাবে একমাত্ৰ দায়ী। জীৱ সৃষ্টিৰ আৰম্ভনিৰ পৰাই প্ৰদূষণ আছে। পৃথিৱীৰ মহান দান মাটি, পানী, গছ-গছনিৰে এই প্ৰদূষণ শোষণ কৰি পৰিবেশ শোধন কৰাৰ ক্ষমতা প্ৰচুৰ আছে।

মানৱৰ মূখা পিন্ধা এই দানৱ জাতিয়ে পৃথিৱীৰ এই দানৰ ওপৰৰ অত্যাচাৰ কৰাৰ আগলৈকে বিশ্বৰ পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ এক অতুলনীয় ভাৰসাম্য অৱস্থাত বৰ্তি আছিল। যি সময়ত বিশ্বৰ সকলো সচেতন নাগৰিকে এই ভাৰসাম্য অৱস্থা ঘূৰাই অনাৰ বাবে আন্দোলন গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল। ঠিক ইয়াৰ অংকুৰণৰ অৱস্থাতে আৰম্ভ হৈছিল এই শতিকাৰ আটাইতকৈ শিহৰণকাৰী পাৰস্য উপসাগৰীয় যুদ্ধ। আন্দোলনৰ আৰম্ভনিতে এই যুদ্ধখনে নিৰ্মম আঘাত হানিলে।

পাৰস্য উপসাগৰীয় যুদ্ধখনে পৰিবেশ প্ৰদুষনত দুই ধৰণে প্ৰভাৱ পেলাইছিল। প্ৰথম-কুৱেতৰ যুদ্ধ শেষৰ পিছতো অবিৰামভাৱে জ্বলিথকা শ-শ তেল কূপৰ জুই আৰু দ্বিতীয়তে-উপসাগৰেদি পৃথিৱীৰ জলৰাশিলৈ বৈ যোৱা তেল। জুই ধোঁৱাৰ পৰা ওলোৱা কাৰ্বণ ডাই অক্সাইড আৰু অন্যান্য বিষাক্ত কণাই সূৰ্য্যৰ পৰা অহা তাপ আৰু পোহৰ গ্ৰাস কৰে। উপসাগৰীয় যুদ্ধৰ সময়ত তেলত লগা জুইৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱাই অঞ্চলটোৰ তাপমাত্ৰা বহু পৰিমাণে কমাই পেলাইছিল।

সেইদৰে পৃথিৱীৰ দেশ সমুহে নিজৰ আত্মৰক্ষাৰ বাবে আবিষ্কাৰ কৰা বিভিন্ন অস্ত্ৰ শস্ত্ৰ আদি পৰীক্ষা কৰা আৰু এইবিলাক তৈয়াৰ কৰিবলৈ উদ্যোগত ব্যৱহাৰ কৰা ইন্ধনৰ পৰা বহু পৰিমানৰ ধোঁৱা আৰু লগত বিষাক্ত গেছ বাহিৰ হৈ বায়ুৰ লগত মিহলি হৈ যায়। এইদৰে প্ৰদূষণ হোৱা বায়ু স্বাস্থ্যৰ বাবে ক্ষতিকৰ, এনে বায়ু বেছিকৈ উশাহ নিশাহত জীৱৰ শৰীৰৰ ভিতৰলৈ গলে জীৱৰ মৃত্যু হব পাৰে।

সকলো মানুহকে জীয়াই থাকিবলৈ আহাৰৰ প্ৰয়োজন হয়। ধোঁৱাৰ পৰা ওলোৱা ছালফাৰ ডাই অক্সাইডে কৃষিৰ ওপৰতো বেয়া প্ৰভাৱ পেলায়। বৰ্তমান বায়ুত এই ক্ষতিকাৰক গেছবিধৰ বৃদ্ধিয়ে কৃষি উৎপাদন হ্ৰাস কৰি পেলাইছে। এই গেছে গৰু, ম'হৰ চৰণীয়া পথাৰবো ক্ষতিসাধন কৰে। তেল শোধনৰ অৱশিষ্ট বস্তুবোৰ সাগৰত পেলাই দিয়াৰ বাবে বহুতো জল জীৱৰ বেমাৰ আদি হৈছে। পানীত পেলোৱা এই আবৰ্জনা বোৰে পানীৰ ওপৰত তেলেতিয়া প্ৰলেপ সৃষ্টি কৰি জলজ প্ৰাণীবোৰৰ জীৱন ধাৰণত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে।

পাৰিপাৰ্শ্বিকতাই কোনো দেশৰে ৰাজনৈতিক সীমা বা বান্ধোন নামানে। এই পাৰিপাৰ্শ্বিকতা বজাই ৰখা প্ৰকৃতিৰ দান সমুহো মানুহেই ধ্বংস কৰি শেষ কৰি আনি আছে। মানুহে লাহে লাহে নিজৰ মৰণৰ ফান্দ

নিজেই তৰিছে। আমাৰ পৰিবেশ প্ৰদূষণ ৰোধ কৰা প্ৰকৃতিৰ মূল্যবান হাবি জংঘল বোৰ আমিয়েই কাটি ভাঙি শেষ কৰিছো। এই গছ-গছনিবোৰ কাটি খেতিৰ বাবে মাটি মুকলি কৰিছো, আনন্দৰ বাবে বিভিন্ন আনন্দৰ সামগ্ৰী বনাইছো, থাকিবৰ বাবে ঘৰ সজাইছো। কিন্তু এবাৰো ভাবি চোৱা নাই এইবোৰৰ পৰিমান বঢ়াবলৈ গৈ মানৱ জাতিৰ জীৱনকাল চমু চপাই আনিছো। আমি আমাৰ পিছৰ সকললৈ এইবোৰ সৰহকৈ থৈ গলেই তেওঁলোকে সুখেৰে জীৱন কটাব নোৱাৰে। যদি আমি তেওঁলোকলৈ এৰি যাওঁ এটা বিষাক্ত পৰিবেশ। বায়ুত বিষাক্ত গেছ মিহলি হোৱাৰ বাবে মানুহৰ কিছুমান ভয়ংকৰ বেমাৰ হবলৈ ধৰিছে আৰু মানুহৰ আয়ুস কমি আহিছে। এই দৰে বায়ুত বিষাক্ত গেছৰ পৰিমান বাঢ়ি গৈ থাকিলে এসময়ত পৃথিবীৰ পৰা জীৱসমূহ নাইকীয়া হৈ যাব। এই প্ৰদূষণৰ বাবে জগৰীয়া কোন আৰু কেনেকৈ ইয়াক ৰোধ কৰিব লাগে তাৰ ব্যৱস্থা এতিয়া নকৰিলে, পৃথিৱীৰ অৱস্থা কি হৈ পৰিব এইবোৰ কথা চিন্তা কৰা সময় হৈছে। পৃথিৱীখন ধ্বংস হোৱাৰ পিছত ইয়াৰ উত্তৰ যদি কেতিয়াবা কোনোবাই কেনেবাকৈ বিচাৰে তাৰ উত্তৰত এটা ডাঙৰ ? চিন পোৱা যাব। কাৰণ আজিও মানুহে ভৱা নাই মানুহৰ বেমাৰ-আজাৰ আদি হোৱা, খেতি মাটি কম হোৱা আৰু বহু জীৱ পৃথিৱীৰ পৰা নাইকীয়া হোৱাৰ মূল কাৰণ হ'ল এই ধ্বংসকাৰী বিজ্ঞান। বিজ্ঞানে আমাৰ উন্নতি কৰিছে সঁচা আমাক বিভিন্ন গ্ৰহ উপগ্ৰহৰ সন্ধান দিছে আৰু এইবোৰলৈ যাবলৈ উন্নত যান আদি উদ্ভাৱন কৰিছে সঁচা, কিন্তু ইয়াৰ শেষ ক'ত। ইয়াৰ উত্তৰ হিচাপে পোৱা যাব - ধ্বংসই ইয়াৰ শেষ। ●

> বিজ্ঞানে মানুহৰ চিন্তা শক্তি এনে ভাবে বৃদ্ধি কৰিছে আৰু শাৰীৰিক শ্ৰম এনেভাৱে কমাই তুলিছে যে এসময়ত মগজুৰ বৃদ্ধি হৈ হৈ মানুহৰ মূৰটো ডাঙৰ হৈ পৰিব আৰু হাতভৰিৰ চালনা নোহোৱাৰ বাবে চিয়া হৈ কেঙ্কেৰৰ আগঠেং দুখনৰ দৰে হ'বগৈ আৰু শেষত মানুহটো হৈ পৰিব কুষ্মাণ্ডসদৃশ।
>
> — ডাৰউইন

কবিতা

অসমী মোৰ মাতৃভূমি

— এচ, এল, আগবৰালা
অধ্যাপক, বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

বহু দেশ বিদেশত
নানা প্ৰান্ত চহৰত
ঘূৰি চাকি চালো ।
শুনিলোঁ কিমান মাত কথা
দেখিলোঁ নানা আচাৰ ব্যৱহাৰ;
নানা বিধ সাজ – পাৰ ।
নানা খাদ্য আৰু পান ।
সৰু বৰ বিধে বিধে
দেখিলোঁ বাসস্থান ।
ৰাজপথ অট্টালিকা
সভাগৃহ আৰু নাট্যশালা ।
নানা চিন্তা, নানা ব্যৱসায়
নানা আগ্ৰহ, আৰু বিগ্ৰহ ।
বহু পুথি, কবিতা আৰু গান ;
শুনিলোঁ সঙ্গীত সুমধুৰ ।
বহুজন, বহুপ্ৰাণী ।
বহু গছলতা ।
কৰিলো প্ৰত্যক্ষ দৰ্শন ।
ভাগৰিল দেহ অবশ মন ।
বিশ্ৰামৰ তুৰ্ব্বাৰ ইচ্ছা ।
ধাপলি মেলিলে ভাগৰুৱা মনে ;
মাতৃ ; মোৰ চিৰ চেনেহী, চিৰ পৰিচিত,
চিৰ আদৰৰ, চিৰ আকাঙ্খিত,
মহাবাহু লোহিতৰ সৰ্গভা,
সেউজীয়া, মৌসনা, সুকুমল
শান্তি ভূমি
অসমী মোৰ মাতৃভূমি । ●

কবিতা

অপেক্ষা

শ্ৰী ৰাজেশ বোথৰা
স্নাতক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

কেতিয়াবা কেতিয়াবা এই জীৱনটো অচিনাকী যেন লাগে,
সকলো থকা সত্ত্বেও কিছু নিৰৱতা যেন লাগে !
কান্দিব বিচাৰো কিন্তু কান্দিব নোৱাৰো, হাঁহিব বিচাৰিলে হাঁহিব নোৱাৰো,
জীৱনৰ এই আন্ধাৰ ৰাতিত, যুঁজিছো মই অকলে, নিৰলসে !
জীৱনৰ এই অবুজ বেদনাই, অন্তৰত কৰিছে আৰ্তনাদ,
যেন বুকু ভাঙি উজাই আছে এক কাঁইটীয়া বিষ !
কোনোবাই চাব নেকি, মোৰ কলিজাৰ উছন পথাৰ ?
কিন্তু ! ফুলাব পাৰিব জানো সিহঁতে দুখৰ গছত ফুল ?
দুৰ্ভিক্ষত মুখছ ঢকা এই অভিশাপ সদৃশ জীৱনটোত,
চাৰিওফালে মাথোঁ আছে বিভীষিকা নিৰাশাৰ ছাঁ !
কেনেকৈ বাৰু মই জীয়াই আছোঁ তিলে তিলে মৰি ?
অপেক্ষাত ! কিজানি মৃত্যুৱেই কঢ়িয়াই আনে জীৱনৰ শ্বাশত মুক্তি !

জীৱন

— হেমন্ত কুমাৰ গগৈ
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

মোৰ এই জীৱন
দুখৰ প্ৰতিটো মূহূৰ্তই মোলৈ কঢ়িয়াই আনিছে
— দুখ যন্ত্ৰনা আৰু অপবাদ

প্ৰতিটো মূহূৰ্ততে মই চিন্তা কৰো এই জীৱনৰ বিষয়ে
বিগত আৰু আগত দিনৰ মূহূৰ্তবোৰ যেন মোৰ বাবে
— ভীষণ অভিশাপ

মই অভিশপ্ত পৃথিবীৰ এটা ক্ষুদ্ৰ জীৱ
কিয় মই এই পৃথিৱীলৈ আহিলো বাৰু
নিজকে নিজেই প্ৰশ্ন কৰো মই কোন ? মোৰ প্ৰয়োজন কি ?
জীৱনৰ এটা অজান মূহূৰ্তত মইয়ো বিপথে গৈছিলো
সেই কাল ৰাত্ৰিবোৰ মোৰ বাবে আছিল অভিশপ্ত ৰাত্ৰি
অশ্লীল যৌন কামনাত দগ্ধ হৈ মোৰ শৰীৰৰ অমূল্য ৰক্ত
— হৈ পৰিছিল কেইটোপালমান পানী

নিজকে মই হেৰুৱাই পেলাইছিলো পাপৰ এই
— সমুদ্ৰত

অবুজন মনে বুজনি মনাত বৰ্তমান মই শান্ত ভাল
— বেয়াৰ বিচাৰসম্পন্ন ব্যক্তি

এই দুষ্কাৰ্যৰ বাবে মোৰ হৃদয়ে কান্দি হাঁহাকাৰ কৰি
— উঠে

অনুশোচনাত হৃদয় জৰ্জৰিত হৈ পৰে, কণ্ঠ থোকাথুকিহৈ পৰে
ইয়াৰ বাহিৰেও পোৱা নোপোৱাৰ, পাই হেৰুৱাৰ অনেক
— দুখে মোৰ হৃদয় বিদৰ্ণ কৰে

কিন্তু মই কৰো কি ? ইয়াৰ সমাধান মাথো নেদেখাজনৰ হাতত □

শাসনৰ বতৰা

— সঞ্জয় কুমাৰ শইকীয়া
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

কবিতা লেখিবলৈ ললেই
এজাক বুলেটে
বুকুখন ঠুটলিয়াই যায়।

ভাববোৰ, বিহপানীৰ সতে
লুতুৰি পুতুৰি হৈ
চকুৰ পতাত নিবন্ধ হয়
উশনা এখনি তেজৰ নদী।

হাতত কলম তুলিলেই
তেজীমলাক
মাইীআয়ে চেকীয়ে খুন্দে।

তিৰাশিব বতাহ জাক আকৌ আহিল।
আকাশত কলিয়া ডাৱৰৰ আস্ফালন,
অপাৰেচন বজ্ৰংগ,
অপাৰেচন ৰাইনো।

ৰাজনৈতিক স্বাৰ্থৰ
দেউলগা গীতৰ লহৰত
লক্ষীমপুৰ, ধলপুৰ, বিহপুৰ,
ডিগবৈ, লক্ষীপথাৰ, চৰাইপুং আদিক
মাৰণ অস্ত্ৰেৰে, সজোৱা হ'ল
কিছুমান নাম।

হঠাৎ,
আম্ঘোণৰ পথাৰতো
কলিয়া ডাৱৰৰ লুকা ভাকু।
ৰাতিৰ পৃথিৱীখনে আৰ্তনাদ কৰে
নিৰ্য্যাতনৰ সীমা গৰকি।

দেখিবলৈ পালোঁ
দৈত্যগণৰ তাণ্ডৱ নৃত্য।
"হেৰা শাসনৰ সম্ৰাট
মানুহ মাত্ৰেই
চিকাৰ হ'ব নোৱাৰে"

মহাসতী জয়মতী

— ছবি দত্ত।
১ ম বাৰ্ষিক

সতীত্বৰ গুণেৰে বিভূষিতা
মহাসতী জয়মতী
ধন্য হ'ল তোমাৰ পৰশত
অসমীয়া উৰ্বৰ মাটি।

দেশৰ বাবে পতিৰ বাবে
জীৱন কৰিলা দান।
হে সতী, তোমাৰ ত্যাগ
সটাকৈয়ে মহান।

শিৱসাগৰ জিলাত আছে
জয়দৌল, জয়সাগৰ
বৰ পুত্ৰ লাই কোঁৱৰে সজা
স্মৃতি সৌধ অমৰ।

দেশৰ শত্ৰু লালুক সোলা
আৰু ল'ৰাৰজা,
ক্ষমতালোভী শাসকৰ
মুখা খুলি দিলা।

দেশৰ মঙ্গল ৰক্ষাৰ বাবে
নিমাত হৈয়ে ৰলা,
নিষ্ঠুৰ অত্যাচাৰ, অবিচাৰকো
মূৰ পাতি ল'লা।

দেশৰ স্বাৰ্থ ৰক্ষা কৰিম
আমি অসমীয়া নাৰী
ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ বলি দিম
জয়াক সাৰোগত কৰি।

যুগৰ সতে হাত মিলাই
আমি আগুৱাই যাওঁ
অন্যায়, অবিচাৰ, দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে
প্ৰতিবাদৰ গীত গাওঁ। ○

D.H.S.K. COMMERCE COLLEGE

STUDENTS' UNION SOCIETY (1994-95)

Monu Mohan Das
Principal & President

Diganta Saikia
Union Secretary

Pronabjoty Gogoi
Assistant Union Secy.

Sri Girin Chetia
Culture & Welfare Secy.

Tridib Buragohain
Common Room Secy.

Sri Kiron Chetia
Magazine Secretary

Miss, Rumi Borah
Member

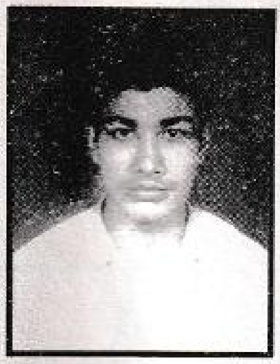

Tarun Handique
Best Jumper 1994-95

Miss Retuparna Sen Gupta
Badminton Single &
Doubles Champion

Tarun Handique
Seniour Under Officer of the College
B. certificate holder and holder of 'C' certificate amongest 9 cadets

Sri Prayanjit Borah
Best Fighter 1994-95

Sri Sadananda Gogoi
Best Weight Lifter
Arm Racttying
3rd Position

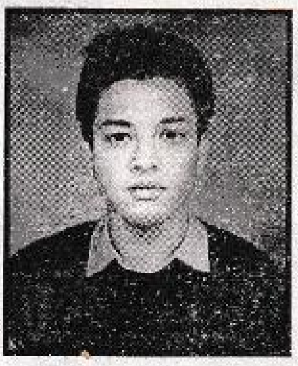

Rasheduz Zamal
Runners-up Chess

Sri Madhujya Baruah
Best Singer (1993-94-95)

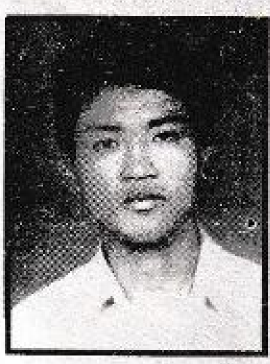

Sri Bishnu Missong
Best Runner

Sri Sadananda Borah
Champion Panza

Sri Kishina Nanda Chetia
Champion Chess

Abhijit Mitra
Winer Badminton Single

EDITORIAL BOARD

From L - R (Sitting) : Smti Kunja Hatibaruah (Lectr), Smti Chandralekha Kakoti (Lectr), Smti Sarita Goswami (Lectr), Sri Monu Mohan Das (Principal), Sri Ghanashyam Adhikari (Lectr), Sri Bhupess Bhagaboti (Lectr), Sri Dhiren Phukan (Librarian),

From L - R (Standing) : Smti R. Chakrabarti, Smti P. Chutia, Sri Nipu Ranjan Dutta (Member), Sri Diganta Saikia (Union Secy), Sri Kiron Chetia (Magazine Secy), Sri Nitu Borsaikia (Member).

LECTURERS AND STAFFS

From L - R (Sitting) : Sri S. N. Mahanta (Lectr), Sri D. J. Bhattacharjee (Lectr) Smti D. M. Rajkhowa (Lectr) Sri I. Hussain (Lectr), Sri Monu Mohan Das (Principal), Sri G. Adhikari (Incharge), Sri P. Rajbonchi Sri Sailen Gogoi, Dr. R.N. Borborah (Lectr) Sri N.W.Ali (Lectr)

From L - R (Standing) : Sri P. Gogoi, Sri G.K. Mishra, Sri G. Adhikari, Smti L. Baruah, Sri D. Basu, Smti M. Baruah, Sri N.N. Sharma, Sri K. Chowdhury, Sri G.K. Ghosh, Dr. K. Hazarika, Sri N. Chetia, Sri T. Saikia, Sri C. Gogoi, Sri B. Konwar, Sri R. Modi

A Birds' eye view of Tea Industry of Assam

S. N. Mahanta
Head of the Deptt. of
Business Management,

The Upper Assam tea plantations have been producing standard and quality tea in the country. As a testimony of such quality and standard, the Jutulibari T. E of Hoogrijan, Upper Assam, received the International Prestigious award "ARCH" OF EUROPE GOLD STAR' awarded by "JEEVAN" having its Head Quarters at Madrid in Spain. This is a real testimony of Special quality productions of tea and carries credit to the State. Similarly, Dikom T. E. also have fetched the record price of Rs. 2.750/- per Kg. tea in the same year. The Ganeshbari T. E. received the "Tea Board's Trophy" in 1991 for record productions of 2,836 Kg. tea per Hectare.

In the Guwahati tea Auction Market, the Upper Assam tea have been fetching comparatively higher prices than others and there is constantly a higher demand for Upper Assam tea. The prices of tea during the current financial year have been increasing gradually which is a happy sign.

In 1993, the Moduri T. E of Nazira fetched the record price of Rs 3,000/- per kg. of Special quality tea namely "ASSAM GOLD". 105 kg. sold to Mr. Klotz Kroger of Germany. The Orthodox tea produced by Sonari T. E of Sibsagar district, Upper Assam, fetched the record price of Rs 301/- per kg. in Guwahati Stock Exchange Market (GSEM) in 1994. It was purchased by M/s Link Exporters of Guwahati city. In 1993 also, the Sonari T. E. fetched the highest record of price Rs 500/-per kg. This is really very interesting and the concerned tea garden should try to maintain the same tradition.

All these are possible due to joint efforts of management, workers and other staff to achieve the common objectives.

The tea industry is the backbone of Assam's Economy and has been earning precious foreign exchange to the tune of Rs. 1,200/- Crores (approximately) every year. So long, India has occupied the first place in respect of productions, of tea, domestic consumption as well as except in 1992 and 1993. The total exports of tea in three years have been as follows—

Year	Quantity of tea exported (in million kg)	Value in Crores,
1991-92	216.45 million kg	Rs. 1,212.27 Crores.
1992-93	177.89 ,, ,,	,, 993 40 ,,
1993-94	144.21 ,, ,,	,, 965 06 ,,

The quantity of tea exports has suddenly fallen due to political developments that took place in USSR The former USSR was one of the highest importers of Indian tea and used to import more than 100 million kg. per annum, against which, USSR and CIS countries imported a very small quantity in 1992 and 35 million kg. in 1993.

The per capita consumption of tea in India is 0.65 kg. which is one of the lowest in the world. In 1994, India's domestic consumption was 570 million kg. in 1992-93, the total quantity of domestic consumption was 540 million kg. The domestic consumption has been increasing at a very high rate in the country. Again, the per capita consumption in Qatar is 3.21 kg., which is the highest in the world, followed by Ireland and U. K., consuming 3·07 kg. and 2.81 kg. respectively. These countries do not produce any amount of tea, but, the people of those countries are well versed in tea drinking and are very fond of tea.

Tea has contributed towards the Gross Domestic Product (GDP) as well as to to the National Income of the country to a great extent. The tea industry employs about Rs. 1,700 Crores circulating capital per annum. The per capita productron of tea in India is 730 kg. per annum. Moreover, the production per heatare per annum is 1700 kg. and is on the rising trend every year.

In 1993, India produced 758 million kg tea, out of which Assam alone produced 416 million kg which is about 55% of India's total productions. But, in 1994, India produced 743.78 million kg in other words, Indias, total productions short falled by about 14.22 million kg tea compared to 1993 productions.

The Guwahati Stock Exchange Market (GSEM) sells 150 million kg. CTC tea per annum on an average. As Assam produces more than 400 million kg. per annum on an average, the major portions are sold directly outside the State and as such, Assam loses a major portions of revenue.

It is estimated that, by the turn of the present century, India's total productions of tea would be 10.00 million kg tea. In order to achieve this target, Indian tea industry needs an additional capital investment of Rs. 2,228 Crores. An additional 30,000 hectares of land should be brought under tea cultivation during this period to achieve the above target. The tea industry can invest only Rs. 800 Crores from their own resources. There will be a gap of Rs. 1, 428 Crores deficit, which is expected to be partly financed by the Tea Board India and partly by the National Bank for Agricultur l Rural Development (NABARD) so as to achieve the targetted productions of 1,000 million kg. by the turn of the century.

The entire length and breadth of both Brahmaputra and Barak velleys are covered by green carpets of tea plants, planted very systematically and in a planned manner at equal distance, as well as big shade trees There are big factory buildings, big bunglows and small houses in the midst of every garden These planned and systematic plantations serve double purposee. viz. (1) maintainence of the ecological balance and (2) beautification of the State in general. Tea is not only a refreshment drink, but, also a health drink which has proved to be useful for human health. It has been proved by Chemical analysis in Laboratories that, tea can prevent many diseases like-cough, diarrhea, heart disorder, dizziness, cancer and a few other stomach troubles and so on.

The Chinese and Japanese people have believed it to be a ritual drink since time

immamorial. Tea drinking was limited within the aristocratic families, royal palaces and monks in the temples. The common men was not allowed to enter the tea houses. Thanks to the white skinned tea planters who planted such a multi-purpose useful plant growing wild in Assam forests, 150 years ago, which can serve so many purposes for all round welfare of the human society. A thing of beauty is a joy for ever.

Important and memorable events that took place during the year 1994 were—

(1) Assam Government reduced the agricultural income tax from 75% to 60% and as a result, tea industry can mobilise its resources for future expansion,

(2) The Tea Board India has decided to constitute export oriented Units for the period 1992-97 on the basis of the Central Government directives,

(3) The Tea Board India has made every effort for popularising the symbol "LOGO" for Assam and Darjeeling tea in England,

(4) The State Government has reduced the Cess on Green leaves from 0.50p. to 0.18p per kg., The Cashalton T. E. of Goodricke Group of Industries received the prestigious award "ISO" 9002/IS-14002 quality Assurance Certificate". This is a certificate awarded by International Organisation and this is the only garden in the country to have received such a rare certificate which is awarded on the basis of maintaining cleanliness, Standard productions and so on.

(6) The woka T. E. of Furkating and Durgabari T. E. of Tripura have been managed by workers' Co-Operative Societies successfully. Formerly, those two gardens were declared to be sick.

(7) "FLUSHTEA" produced by Cashalton T. E. fetched the highest record price of Rs. 5,101/- per kg in Calcutta Tea Auction Centre, and

(8) The first batch of security Force was employed for tea plantations in Assam during the year for the first time. The Central Government formelly approved the formation of such a force for tea plantations of Assam.

(9) According to recent experiments carried on, in Sangmootea Jakhalabandha T. E. it has been successful in producing 3,028 kg. tea per hectare. Morecver, it is now becoming possible to produce 2,100 kg. tea to 2,700 kg per hactare according to latest experiments carried on in several tea gardens in the State and elsewhere in the country. The rate of production per hectare is much higher than the existing rate of production of 1,700 kg. This is a grand success in the field of production and will suraly contribute to a great extent in achieving the target in productions of tea as planned by the planning commission and the Tea Beard India.

Similar experiments have been carried on in Kallybon and Nowera-Nuddy T. Es of West Bengal and both belong to the Tata Tea Group

Due to imposition of "Restricted Area Permit" by the Central Government, foreign buyers could not come to Guwahati Tea Auction Centre (GTAC) To take part in the Auction market. Mr. Haren Das, Chairman, Guwahati Tea Auction Centre requested the Central Government through Dr. M. M. Sing, Union Finance Minister to abolish the restriction. It is a happy matter that, the Central Government has abolished the restrictions [RAP] very recently. Now, there is no bar for foreign buyers to take part in the Guwahati Tea Action Centre, Further, Dr. Sing assured in the GTAC recently that, every effort will be made to sell major portions of tea produced in Assam in GTAC. Dr. Sing addressed the silver Jubilee Year Celebrations of GTAC in June, 1995.

COMMERCE EDUCATION—
AN ANALYSIS OF SOME ASPECTS

Pradeep Kr. Sahu
Sr. Lecturer– Deptt. of Commerce

Though it is said that "বানিজ্যে বসতে লক্ষ্মী" yet there is a wrong notion among the general people about commerce. People in general, can guess about the study of Science and its future probabilities, also they understand the value of Arts and its future outcomes. But study of commerce is a mystery for them. Just they think that it has got less importance than Science. They think that by studying commerce a person may be capable of doing either business or may be capable of doing works of accounts only. Of course, now-a-days a section of people has realised the importance of commerce study and has started giving due weightage to it, which may be counted as a matter of pleasure.

Therefore, commerce education may be analysed as under—

INTRODUCTION OF COMMERCE IN SCHOOL LEVEL :

At first, what is seen that in school level i. e. prior to H. S. L. C. Examination a student does not have any idea about commerce. No subject of commerce study has been included in school level. There are subjects of Science study as well as Arts study also in school level. As such, the students are getting primary ideas of Science and Arts study before passing H. S. L. C. Exam. After passing H. S. L. C. Exam. When they join Commerce Stream, they find it completely a new one. As a result, it takes sufficient time for them to understand the subject. Therefore, atleast to subjects of Commerce Stream namely 'Book Keeping & Accountancy' and 'Business Organisation and Commercial Practice' may be included in sbhool level with a precise syllabus and of course in changed name.

BIFURCATION OF COMMERCE FACULTY

In a college having multi-faculties, Commerce Stream is treated as a department. This is simply injustice. Commerce Stream should not be treated as a deptt., but it should be treated as a faculty. It should be bifurcated to several departments namely Accountancy, Management, Banking, Law, Commerce etc. to facilitate the working of the faculty. This will also remove the wrong notion about commerce study among the people. Moreover, this bifurcation will give due weightage to Commerce education.

SUBJECTS IN H. S. LEVEL :

In Higher Secondary Level, the following subjects should be made compulsory– (i) Book Keeping and Accountancy (ii) Commercial Arithmetic & Elementary of Statistics (iii) Business Organisation and Commercial Practice (iv) Economics (v) Insurance. Over and above the first four which are already introduced, the subject of Insurance

will give the preliminary ideas of 'Actuarial Science' which is included in the vocational course in the Degree Level. It is a developing topic and a student of Commerce faculty must have the idea of the subject. Also, among the optional/additional subjects, (i) Salesmanship & Advertising (ii) Banking should be allowed so that a student may select any one of them. These subjects are from pure Commerce Stream. From the literature subjects, English and M. I. L. of course, should be there.

DEPARTMENTALIZATION OF COMMERCE STREAM :

In commerce faculty, strict departmentalization should be made. In doing so, it should be kept in mind that the teachers should be a subject specialist. Before asking him to teach in a particular department, his speci lization during his student career should be taken into consideration. Forcefully he should not be placed in a particular department This point needs special consideration because formerly commerce was treated as a department and all the teachers from commerce section were appointed as Lecturer in Commerce. As such, they should not be placed in the depart. ment of commerce without considering their subject specilization and experience of teaching.

Nextly, it is noticed that in many colleges and H. S. Schools, and M. Com. is asked to teach CARS in H. S. Level. An M. Com. knows the subject which cannot be denied. But he cannot be a specialist of the same. To teach the subject people from Mathematics and Statistics should be appointed. Being the subject specialist they will be more afficient for the same.

EXAMINATION SYSTEM

As regards the examination system, there is a lot to say in H. S. level. from last years onward a new system i. e. 10+1+1 has been experimented. It will be better if the H S. Course is not seperated as Ist. yr. and 2nd. yr. After the completion of two years H. S. course a final examination should be held. This will minimise the financial pressure upon parents, as they will be relieved from examination fees etc., for the Ist. yr. and secondly, the student will get more academic days in the 2nd. yr. classes. Because there will be no delay in declaring the results of 1st. yr. if it is held by the institution itself. As such yr. H. S. classes can be resumed just after the summer vacation.

For B. Com, first two years should be treated as Part I and last year as Part. II which is prevailing at present.

A regards the exerminership, the subject teachers should be appointed for the evaluation of the scripts. A teacher who is teaching some different subject in the classes should not be given to examine the scripts of some other subjects. And the number of scripts alloted to them should not exceed 150. This should be done to have minimum pressure upon an examiner and for correct evaluation of answer scripts.

It is also noticed that many teachers uses to refuse exerminership. This should not be done. Because like a section of the teachers if all the teachers start to refuse the exerminership then who will examine the script ? And ultimatly it is the student community who will suffer. Moreover, as regards the profession of teaching it is a question of mental satisfaction also. As the teachers are in the same channel, they should oblige and help the channel as their primery duty.

SUBJECT OF B. COM. LEVEL

In B. Com. level, Fundation Course should be eliminated. In the new syllabus also, which will be implemented from the session 1994-95, Foundation Course is still there. At D. U. this subject does not have any importance in Degree Level. This seems to be a burden, a nuisence to the students as well as to the teachers also. It is a matter of pleasure that this subject has been eliminated from the Degree syllabus of G. U,

CONCLUSION :

The above discussion on Commerce Education will definitely give a wider view of commerce study should get, will be much clear from the above analysis. Hence with the growing need of commerce study, its discussion and analysis requirs much importance. The above discussion are just an attempt of its analysis in brief. In this topic, detail discussions should be organised. ●

(This article was submitted to the Prof & Head, Deptt. of Commerce, Dibrugarh University, during the 1st Refreshers Course in Commerce which was held from 10. 7. 94 to 30. 7. 94 at D. U.)

THE ORIGIN OF KARATE

Sri. Prayanjit Baruah
H/S. 2nd Year

About 1400 years ago Bodhidharma a Buddhist monk left Western India for China to present lectures on Buddhism. The jaurny was long and extremely dangerous requiring great Physical endurance and mental control. His destination was the Shoalin (Sharinji) Temple. During the jaurny he set forth a method for physical and mental discipline that is contained in the "Ekkin Sutra of the Buddhist Teachings". This method came to bear the name of its origin namely Sharin-ji upon reaching the Kyukyu Islands, c a to be known as Okinawats. It was also called Tote and underwent great development in Okinawa for centuries. According to legendary accounts, Okinawa was unified under king Sho Hashi of Chuzan in 1429, who issued an edict prohibiting all Kyu kyuans from possessing weapons. It is known that an order prahibiting weapons was. Promulgated by the Satsuma Clan of kagashima after they gained control of Okinawa in 1609 by Shizuma, Karate was therefore practiced clandistinely.

Master Gichin Funakashi, Founder of Modern Day Karates, was born in 1867, the first year of the Meiji Restoration. He first learnt the Martial Art, called TOTE or Okinawan Te at that time, under great warriors Azate Yasutsune Sensei and Itas Yasutsune Sensei and later under a great many other Senseis like Pichin kiyuna Sensei Nilgaki Sensei and Sokon Matsumura Sensei. By the time he finished school and become a teacher himself, Master Junakashi was appointed Chairman of Shabukai, the Martial Arts Association of Okinawa. As he had a great deal of experience and skill, Master Junakoshi was invited to perform before the Crawn Prince of Japan in 1921 when he called at Okinawa in route to Europe. This performance led to his invitation to perform in Japan, where amongst those who persuaded him to stay on was Master Jigaro Kango the founder of Judo who gave him the necessary help to teach the art the name 'Karate' the term kara meaning empty and 'te' meaning hand.

In 1936 Master Junakoshi established the first Institution of 'Karats' in Japan at Zoshigay. Jashima word Takyo. His disciples called the Dajo SHOTOKAN Shote bearing the pen name Master Junakoshi used to sign on his calligraphy and kan meaning house or hall. Thus came about the first recognised style of karate to be tought in the world. He was then seventy years of age, yet he felt his task had only just begun. Master Junakoshi's teaching known a SHOTOKAN (1922) several years later, Master Miyagi Chojun leader of the Nahate-Ryu, introduced Gaju-Ryu (1930). A third master Mabuni Kenwa, found Shito-Kyu (1926). With this great school there are different trend in style, like Wardo-Ryu (traditional way of peace) & Kyakushinkai by Oyama Musutatsu. Within Master Junakoshi Gichin's Shotakan school of karate appeared. After Master Junakoshi, Master Masatoshi Nakayama became the Chief instructor

for JKA. Even today the JKA Shatakan school has the greatest umber (ten million) supporters in Japan & throughout the world in 65 countries.

While resp cting tradition, Shotokan Karate has concentrated on Itiquette, vitality, the sporting aspect and competition. Shotokan Itquette can be faund in the giri, ninjo and bushido motions. The giri motion of confucian origin expresses the humanitarian aspect of Buddhism compassion towards others which attenuates and caunterbalances the violent, rough side of budo : it is magnanimity. Late Master Masc tashi Nokayama (9ts Dan) was boarn in 1913. His favaurite kata is Meikyo : apparently the legendary origin of this kata was evacative of the dance the Gods performed in order to make the sun Goddess Amaterasu come out of the cave where She was hiding. This kata is best example of relationship between karate and Japanese spirit.

In India J. K. A. established its branch in 1979. Since then numerous Japanese instructors have trained and conducted periodic grading of the standard of the students. The Chief instructor for India is Shihan Shoichi Sasaki a Japanese 6th Degree Black. But from J. K. A. A man of vast experience and an excellent teacher, Sasaki Shihan has trained a warld champion amongst others.

WORK IS LIFE

Sri Rajesh Kaserah
B. Com. (2nd Year)

Life is action not meditation—We can not deny this universal truth that "Life is nothing but work".

The truth of the motto-life is work- is so obvious that we can't describe what life is, if it is not work. Is it possible to think of life if there is no work. If we want to understand more properly what this motto means, we must try to imagine what life will be like, if some how work could be removed from it. Everyman must do-something in his life to live. If he does not work Properly, how can his life go on cheerfully ? He has to earn something to maintain himself and his family. Man can justify his existance only by doing noble deeds. He is destined to work throughout his life and has no right to bother himself about the consequences. He should not forget for a moment that true lite is that which is full of noble thoughts and achievements. The noble persons also taught man to do work in order to realise his life's objectives. The Bible say—"Earn thy bread with the sweat of thy brow". In the Gita, we find Lord Krishna exhorts Arjuna to fight to do his duty—when the latter thought of giving up his arms in the great battle of Kurukshetra. The true meaning of this is that Arjuna was bound to work, he had no choice to get away from it. Lord Krishna also teaches that man must work, do his duty, without, thinking of it result 'Work is worship'. We live in deeds not in years.

Animals and birds do not work perhaps, but they manage their exisance to go on and by eating what they get from nature. Man is the noblest of all living being and his superiority is due to his manifold activities. It is not too much to say that heman beings live to work. while lower animals work to live. Animals are found to work for the satisfaction of their physical wants, and they cease to exert themselves as soon as they have got sufficient food for immediate consumption. Man must work to feed his mind and spirit as well by intellectual labour. And it is these manifold activities of mind and body that make all the difference between a man and a beast.

Work is also necessary for the exercise of the physical and mental organs which a man possesses, Similarly, if the mind is not given wholesome food, it will surely fall an easy prey to temptations and become the workshop of the devil, as it has been well said that—"an idle brain is the devil's workshop". Thus we see that without work man will stand to lose his health, character and all those noble qualities which give him a superior rank in the animal kingdom. ●

EMPLOYMENT AND
SOCIAL SECURITY IN TEA GARDENS

Dr. Raghu Nath Barbara
Head of the Department of Commerce

A country can achieve progress not merely by production of more goods and services but also improved productivity by better utilization of its various resources. Since human resource is the most important resource for increasing a nation's wealth ways and means must be found to motivate men to help increase production and productivity through proper employment. The best way to ensure this is to involve workers in the country's economic growth and in the production processes at the level of the enterprise.

If there is a proper system of employment, it helps both the workers and the industrialists. If a worker is able to find a job which accords with his temperament aptitude and capacity he gets satisfaction from the work, feels contented and is able to produce of high quality and in large quantities. In short, such a worker is an asset to this employer. Emphasizing the need and utility of a proper system of employment, Labour Investigation Committee observes: 'Recruitment is the first step in the employment of labour, and naturally the methods and organization by means of which labour is brought into the industry has a lot to do with the ultimate success or failure of such employment'.

Initially, there was not proper system whatsoever for the recruitment of workers in the tea garden. The industrialists and the owners of the tea estates had to face the problem of shortage of labour. The attempt of the employers to secure labour from distant states created various difficulties. To meet these, a series of Acts were passed between 1863 and 1901. These measures, however, gave rise to a system of indentured labour. Instead of solving the problem of adequate labour supply this system has created new difficulties and therefore, in 1901, Labour & Emigration Act was passed. In 1908 and 1915 two amending Acts were passed which, inter alia, abolished the system to indentured labour and withdrew the right of private arrest by the employers But these Acts failed to solve the problems of the labourers in the tea gardens. The Royal Commission on Labour in India examined the question in considerable detail and made a number of recommendations. The recommendations of the Royal Commission on Labour formed the basis of the Tea Districts Emigrant Labour Act which was passed in 1932. The object of the Act was to regulate the recruitment of workers for tea gardens so as to prevent recruitment by enticement and false representation and to ensure proper arrangements for medical attendance, feeding and rest during their journey from notified emigrant area. The Act applies to

the whole of India except Jammu & Kashmere.

To ensure availability of cheap labour, tea plantation in Assam started with immigrant labour force brought from outside the state. Over the years it has been able to the growing employment need of those immigrant families. Stagnation overtook the employment situation i tea industry right from the fifties of this century. Later on, stagnation gave place to definite decline. The stagnation and decline in employment in tea plantation has been accompanied by moderate increase in area under tea plants.

Among the states producing tea, Assam takes the pride of the place by employing 54.3% of total labour employed in the tea industry of the country. The potentiality in providing employment per unit of arable land is far greater than that of other products in agricultural sector and daily number of labourer's at present engaged directly in tea in Assam is about seven lakhs (5 lakhs regular workers plus another substantial number in its temporary of casual roles). Indirect employment has also been provided to large numbers engaged in anciallary industry and also in tea warehousing, marketing transport etc.

Employment in tea gardens may be of two categories—(1) employment of resident labourers and (2) employment of non - resident labourers. Resident workers are those who reside inside the tea garden area. Non - resident workers live outside the garden. While resident workers consist mainly of the ethnic groups traditionally associated with the tea industry, a large number of the non-resident workers come from the ex-tea garden labour families. Participation of local ex-tea garden labour families in tea garden works is ofcourse, a very recent development. The average proportion of non-resident labourers in the working force of the plantation industry in Assam for the last three decades is estimated below 30%. Thus more than 70% of the plantation workers reside inside the tae garden area. Of the workers employed in the estates, slightly more then 80% work in the field and may be treated as a special type of agricultural labourers. Less than 20% of the tea garden labourers work in the factory and belong to the industrial labour force of the state. But their economic status is same as both the groups are paid at equal rates at present, as factory work does not involve a high skill.

With the increasing trend in area and decreasing trend in labour / land ratio we find its effect on the econmic status of the tea garden workers to a great extent. This trend has been checked only in recent years. This is not to suggest the over-crowding of plantation units with labour or adoption of inefficient labour / land ratio, but to highlight the fact that in the absence of alternative opportunities a fall in the labour / land ratio is bound to have an adverse impact on labour welfare via its effect on employment.

The growing participation of the workers other then traditional garden labourer in plantation work is paving the path for breaking the socio-economic isolation of the traditional ethnic groups from the rest of the society. The class consciousness and unity of the garden labour have also increase because of this contact. This increased consciousness has found expression in the organisation of trade unions and the joint struggle for the realisation of economic demands.

Social security is one of the dynamic concepts of the modern age, which has deeply influenced the social and economic policy of the state. The

idea of social security is that the state shall make itself responsible for ensuring a minimum standard of material welfare to all its citizens on a basis wide enough to cover all the main contingencies of life. In tea garden labour life there are two stages of dependency, childhood and old age and in the intervening years of adult life there are likely to to occur spells during which he cannot earn a living. It will be significant to consider as to what are those main risks of security to which human life is liable to and in relation to which organised society can afford relief to the helpless individual. Thus social security has come to mean the protective measures against the risks of life in its various stages and conditions. The problem concerning social security of the tea garden labourers constituted one of the major considerations of the concerned authorities since independence.

To - day there is a change in the concept of employment and social security in he tea gardens. Man does not work only for a living. His work has to be viewed in the context of his immediate work environment and wider social security. In dealing with the worker's problems from the point of view of motivation, management should always bear in mind this new perspective. If the organisation expects certain things from the workers, workers also expect certain things from the organisation to satisfy their needs. Management's role is, therefore, to satisfy the natural demands of workers and make their jobs a satisfying experience while the latter help them meet the organisational goals. with the advent of planned economic development, it is gratifying that the fight against various needs for securing a basis of free and richer life of the tea garden labourers has been started which now offers bright prospects of building up of new economic and social order based on sound foundations of justice, liberty, equality and security. ●

'Oh, Balance Sheet'

Rasheedoz Zamal
B.Com. Final year

A few weeks ago, our magazine secretary, who is also our classmate, requested us to contribute articles for the magazine. He also said that it is not necessary that the articles should be related only to commerce. But, being a cammerce student, I decided to write an article relating to cammerce. On second thought, I decided to write a poem on commerce. Because, it is more easy to wiite a poem than an article. But "what topic of commerce should I choose for the poem ?" At last, I chose "Balance Sheet" as the topic of my poem, as we know that it has a vital importance in the field of oommerce.

I remember that, one of my friends, who also writes poems, told me that to write a poem, you have to learn the art of "nakal" with the use of your "akal". So. remembering him I started and wrote down the first line of my poem as "O" balance sheet. O, balance sheet.' Actually, I got the idea of this first line from an assamese poem, which I had read in my school life. The first line of that poem is like this. "অ ফুল অ' ফুল; নুফুল কিয় ?" Slowly and carefully I wrote down the next few lines of my poem which as follows:—

"O, balance sheet; O, balance sheet !
why are you not tallying ?
" Done mistake; in addition,
Why will I be tallying ?
"O, addition; O, addition,
Why is there a mistake ?
"You mind is now – so hot,
Why not there be a mistake ?"

I was happy as I had written a remarkable poem. Thanking my mind, I slept after keeping the poem on my table. I through of completing the poem the next night. But, there happened a tragedy with me on the very next morning.

I woke up in the morning. After a while I found that the Raugh Khata on which I had written the poem was not in its place, where I had kept in the previous night. At that time my sister (H.S. 2nd yr., Commerce) came to my room in a very engry mood and started to abuse me. She said, " You have no right to interfere in my personal matters. I was surprised by there words from her, which I never expected from her. I said, what has happened ? Tell me in detail. Why are you so angry with me in these hours of the morning ?" When she became normal, she told me the fact, which was like this.

When I was writing the poem last night. she was trying to tally a balance sheet in his room just next to me. But, after trying again and again, she failed to tally the sides (Liability

and Asset) of the Balance Sheet. At last, hot and bothered, she closed the copy, thinking to tally it in the morning with a cool frame of mind But, in the morning, finding that poem on my table she thought that I had written the poem, hearing her talk about tallying the balance sheet

I tried to make her understood that I had written the poem myself, and not by hearing her talk. But she understood nothing. She warned me, "Be careful, don't repeat such mistakes in future, other wise I will also write about you; you and – about your ...." I was shocked at this warning and did not find any courage to ask her even a single word about the poem. After that incident I decided firmly not to write any poem like that in future. Now, whenever, I think about that remarkable poem, with regret, my mouth authomatically shouts "Oh ! Balance sheet". □

Status of Women in Emerging India.

– NIPU RANJAN DUTTA.
B. Com. (III rd) Year.

In the words of Nobel laureate, Rabindra Nath Tagore, Woman is the God's best creation. She addes beauty, grace and charm to every aspect of life. Today, on the threshold of 21st century, this God's best creature is not only adding beauty, grace and charm but also ruling countries, scaling Mount Everest, flying high in the sky and occupying higher positions at work in our country.

If someone peeps into the past, it is seen that in ancient India also, women enjoyed full respect and honour. Our ancient scriptures even assigned woman a place higher than man. It is believed that woman represented the constructive aspect of nature. No sacrificial ceremony was complete without women participating it. They enjoyed full liberty to receive education and prepare themselves in their own manner to face the ardous battle of life.

In modern India, women are the builders of nation. Rapid progress has been made in al walks of life and women hold important positions in different fields. Education opens up new avenues of women. A dramatic increase has been registered in female literacy. They have distinguished themselvea in various spheres of life as politicians statesman. orators, poets, scholars, doctors, pilots, diplomats, ambassador ministers etc. Such distinguished names as Mrs. Vijay Lakhsmi Pandit, Mrs. Sorojani Naidu have established their worth to the curious gaze of orthodox Indians and to the reverent amazament of the world. Mrs. Indira Gandhi created a singular record by becoming the Prime Minister of India, known all over the world as an efficient and learned politician. recently, the whols world saluted Mrs. Kiran Bedi the first IPS officer of the country and the former IGP

of Tihar Jail for displaying her extraordinary talents in converting the Asia's largest prison, "Tihar Jail" into "Tihar Ashram". And in recognition of her services, she has been awarded the Ramon Magsaysay Award.

It is heartenening to note that in our country today, women are not only working in office as typists, clerks, receptionists and others but our country is proud to have a union council of ministers with several women ministers and even the chairman of the UPSC is a woman. Indian woman are not only flying passenger aircrafts but recently women pilots have been inducted in the Indian Air Force as they are coming forward to safeguard the country. Today, women have assumed more responsibilities not only for themselves and their family but also for the country and for the world. Our women have shown their worth in almost every sphere of life. To quote Miss Universe, 1994, Susmita Sen, "women in India have now become more aware of their rights as individuals and one opting for higher positions at work, at the same time a perfect housewife at home.".

Though, prejudices against women occupying positions of leaderships are fast disappearing and the traditional role of sex objects being rejected, it is obvious that the life of this God's best crea-rtue is not completely safe and secure. Though, the law of the land aims to completely protect a woman from all sorts of crime and even a word/gesture passed to a woman to outrage her modesty is punishable under the law, crime and violence against women are prevalent even today. Indian women enjoy a history of maximum legal rights. Some of them are : The Hindu Marriage Act (1955) which protects a woman from polygamy. The Hindu Succession Act (1956) devolve women's right to absolute ownership of property. Section 498-A of IPC provides for punishment to husband or relatives for subjecting a woman to cruelty. The Dowry Prohibition Act 1961. Equal Pay Requirement, 1976. Prohibition of Sati, 1987 etc provides sufficient safeguards to women. Sadly enough, inspite of these laws, crime and violence against women are stille rampant Even as late as 1983, Mrs. Indira Gandhi, the late Prime Minister admitted, "Although many more women are active in all branches of public activity, it is true that women are by and large, not really considered first class citizens". Government can only make laws, its effective enforcement lies with its citizens. In most cases, the accused goes scot-free due to non-reporting of the crimes/atrocites meted to a woman.

So, In order to overcome this social problem, first of all the women themselves have to come forward and raise their voice against the crimes and atrocities meted them. The problems of women need to be tackled at various levels. Women welfare ought to be viewed in a wider perspective and relate to all-round development of women in all spheres of human activity. The feeling that they are intellectually stagnant, physically weak and economically a parasite, must be rooted out from the subconscious of our society. They must also be made aware of their rights and duties, asso-ciated with the task of nation-building and made to feel that they two, are important. It is imperative that a change is brought about in the the attitude of the people. Only when women are accepted as equal as men, then our society be truly called 'civilised'. Let us hope the day is not far off. In the prosperous and emerging India, women will be free and share the same platform with men and contribute their might to the task of nation building. ●

Reminiscences of an old associate of
D. H. S. K. COMMERCE COLLEGE

—P. C. JAIN

Having begun and ended my career in the portals of this very institution I feel prompted to recall on this momentous occasion many a sweet and sour memory of the gone-by days stretching over a span of thirtyfive years. During the period from 15th September, 1950, the of date my joining and the 15th October, 1985, the date of my retirement. I had the opportunity to serve the College in various capacities : Lecturer, Head of the Department, Vice principal, Acting Principal and Principal, watch events from close quarters and participate in programmes of its progress and development. The present generation of teachers and students need be aware of the history of their Alma Meter, especially of those times when the resources at the disposal were quite meagre and the remuneration offered for the services rendered very scanty. Let me recaptulate and reproduce here some of my reminiscences depicting important Landmarks in the onward jurney covered by this premier centre of education in Upper Assam.

Initially, the commerce-faculty was a wing of D. H. S. K. Collage along with those of Arts and Science. As the commerce studies were then pursued mainly by the office-goers, the classes were held in the evening ; but from July, 1951 the timings were changed to morning. This was, however, not done on permanent basis, for after a few years the classes were again shifted to evening and vice-versa. The academic performance of the Commerce-Students was quite up to the mark, for several times they topped the list in I. Com. and B. Com. examinations of the Guwahati University whose jurisdiction at that time extended to the whole of un-divided Assam and Manipur.

The D.H.S.K. Commerce College came into being in 1960 on conversion of the Commerce department into a seperate and independent unit, after the D.H.S.K. College had moved to its present buildings, with Shri L. P. Dutt as its first Principal. Barring minor administrative adjustments and the fact that the whole-timers in the erstwhile commerce department were made the whole-timers in the D.H.S.K. Commerce College, there was no other perceptible change in the style and functioning of the newly - founded Institution. While reviewing things at this distant date, when much dust has subsided and the ground setteld, it appears that those chalking out the scheme of re-construction were motivated more by other considerations than a genuine desire to give a boost to Commerce-education in this part of the State. Never the less the pioneering afforts of the persons concerned deserve praise and appreciation, for

these helped lay a foundation which could successfully sustain the superstructure that emerged and grew with the passage of time.

A positive step towards giving a distinct entity and status to the Commerce College was taken when Shri Mororji Desai, the then Finance Minister of India, laid the foundation-stone of its buildings in the Kanoi-College campus. The construction - work began under the over - all supervision of the donors, M/S. H S. Kanoi and the ground floor was completed by April-May, 1965 when the proposal for setting-up the Second University of Assam at Dibrugarh materialised, Shri L P. Dutt being appointed as its first Rector As the University - authorities wanted the readily available buildings for housing their first administrative and teaching departments, the College had the unique satisfaction of making available its permises for the use of the University before making use of them for its own purpose. The space in the ground floor being insufficient for fulfilling tne groing requirements of the University, construction of of the seconed storey was speedily taken up and completed. It may be a pleasing piece of information to many that the present Professors' Common Room was once the Vice-Chancellor's Chamber and the Principal's Office the Conference Room of the University. It also needs mention that unlike D. H. S. K. College, whose buildings were got constructed by the donors at their own cost, no gesture of munificence forthcame in favour of D. H. S. K. Commerce College which had to bear itself the entire cost of construction. The limited College-funds at the moment could not afford payment on building-account ; but the position was somewhat relieved on receiving rental amounts from the university at an appreciable rate, and by the time the University shifted to its own premises at Rajabheta and the Commerce College to its own, the bills for the construction cost almost settled.

With the ground and first floors now being available for use of the College there was no dearth of space for offiɔe and class works, but the need for a hall-cum auditorium was keenly felt, especially at the time of holding functions like the Freshmen's Social and the College-week etc. At the demarcation of land between the two college was not yet done, any construction in the front land was not considered feasible. A commodious hall was therefore constructed in the vacant land behind the college building. It is noted with a sence of pride that students helped immensely in this project by contributing their voluntary labour which act was indeed a worthy example of 'Shram Dan' or 'Karseva'. It may be mantioned in this context that the Students Union used to contribute, out of its annual funds, a certain percentage towards the college development. This healthy practice was, however, broken in the later years.

The Classes being held in the morning, It was decided to open a shift during the day-time. Besides bringing more revenue consequent upon an increase in the roll-strength, the subsidiary shift ensured widening of rhe educational Umbrella and better utilisation of the building space. To begin with, only Pre-University Course, which was of one year's duration, was started which subsequently changed into Pre-Degree Course of two years' duration. Another feather to the Cap was added when the College started the post-graduate classes in Commerce which were not provided for till then in the Dibrugarh University. The performance on this score may be said to be reasonably

fair, as is evident from the fact that some of the illumanies are not senior members on the teaching staff here and elsewhere.

The rules of the University stipulated that a College seeking permanent affiliation should have atleast five bighas of land. Whether or not the University was very much insistant on the fulfilment of this particular condition by this College, the then Principal favoured the purchase of a plot of land, previously under paddy cultivation, measuring about sixteen bighas in the Malkubasa area at a distance of not less than six kilometres from the college. So far as my knowledge goes the said plot is not compact and has a zig-zag boundary. When and how the aforesaid land will be made use of by the College is a matter of guess. Here again one cannot but raise a questioning finger as to the soundness of investing College funds in real estate of deferred importance.

I was the third Principal in succession and during my tenure of office also a number of development project, both of big and small size, were undertaken, such as construction of boundary-wall in the front, back and on the eastern side of the College-buildings, cycle-shed, Girls' Common Room, Canteen-shed, Servants' Quarters, extension of water-line, installation of Pandit Nehrue's Statue etc. Provision for the Boys' Hostel was another important event. Through the students' demand in this regard was not unjustified, its projection was surely un-becoming particularly their resorting to hunger strike in the first instance. A close analysis of the entire episode leads one to suspact that the students did so at the behast of certain vested interests who actually masterminded the said agitation. In fulfilment of students' demand a redy-made house was bought in an interior residential locality at Khalihamari, which after necessary rennovation could accomodate the first batch of nearly thirty boarders. Soon, another wing comprising a spacious kitchen-cum dinning-hall and two rooms was built without receiving any financial assistance from the State Government or from any other source.

Enrolment in the meantime was steadily rising and it necessitated admission of greater number of students in the subsidiary shift which was no longer limited to the Pre-Degree course alone but also provided for teaching up to the Degree level.

A significant change occured when the Day Shift was made the main Shift and the morning Shift as the subsidiary Shift. The Union Secretary had also represented to that effect, and strangely enough the proposal in the meeting of the Governing Body met with the immediate approval of those who had so long stalled it despite strong reasons support.

I thought of leaving behind on my retirement something of lasting value and importance to the College. Being interested in books my natural preference was for the Library-building. There were other favourable factors as well, viz. financial assistance for this project was available from the U. G. C. on 50 : 50 basis, the state Govt. could sanction the matching grant, removal of the Library to indepen dent-premises would ensure better stocking and reading-rooms facilities besides relieving congestion on the main building etc. Knowing full well that underfaking that project would enhance my responsibility and also the work-load I went ahead in the over all interests of the institution. Luckily the things turned out as per schedule and before my retirement not only the beautiful building with necessary fixtures and fittings was completed but the Library was also shifted there. The project costing

ebout Rupess three and a half lakhs caused to the College almost no financial strain.

Although mine had been no smoth sailing and I had to face bed weather occasionally I carry the consolation at heart that I did my duty with earnestneas and to the best ot my ability. As regards the teaching assignment I had taken up many more papers of varied nature than what is ordinarily allotted to a teacher these days. Given greater measure of co-operation I could most probably accomplish more.

In the light of the experience gained in the field of education as well as in the arena of life I venture to make a few observations with special reference to matters educational :-

Education is a lofty pursuit and teaching is a noble profession. To preserve esteem and end dignity both of the prefession and the professionals it is imperative that the basic ideals are religiously adhered to and healthy norms of conduct are conscienciously followed.

All issues should be examined from the objective point of view rather than subjective. In other words, the motivational pattern should be governed by the basic aim and the behaviourial pattern by objectivity.

The Institution should always be held more important than the individual for with the former is linked the future of posterity. An individuals' services may be suitably rewarded but on no account these should be used as a pertext to confer upon him the proprietory rights allowing him to act arbitrarily.

Students should prosecute their studies in right earnest and should not allow their immature minds to get distracted by the flickering allurements of life. Seeking solution of multifarious socio-conomic maladies does not certainly lie in their domain nor they are expected to carry on their young shoulders the responsibilities of their elders.

Teachers have a prominent role to play in guiding the youths on proper lines and inculcate in them a spirit of descipline and dedication. Avoidence of duty and shirking of responsibility by the teachers are bound to create unfavourable impressions on the young minds which need handling with care and fondling with love.

Standards of accountability should be laid down for all cadres so that each incumbent is made answerable for the proper execution of work under his or her charge.

A teacher can not succeed in the sacred task of dissamination of knowledge if he remains actively engaged in some other business, profession, or vocation. Those who are not willing to make teaching as their whole-time career should better avoid joining this particular sphere of activity.

Rules, regulations and the code of conduct should be equally applicable to all and nobody should be held above law.

In a temple of lerning there is no scope for party politics, fovauratism and personal bickerings. The academic atmosphere should by all means be guerded against the likely onslaughts coming from those who may have their own axe to grind.

In fine, I wish God- Speed to my beloved institution and to all is constituents. ●

LIFE'S LIKE THAT

— P. C. JAIN.
Ex–Principal

My students considered me as a successful teacher of Accountancy for they could clearly comprehend the basic concepts of the subject taught by me. One day while I was taking my class, some other students were talking in corridor near my class room. Though their talking was not very loud, yet the noise created was sufficient to distract my attention When the commotion did not cease I asked the students in the class asto who were there creating disturbance standing outside the class room. Then come the promt reply from one of the benches, "They are outstanding liabilities, Sir ;"

o o o o o o

The incident relates to the early phase of my life when I began my carrier as a Lecturer in the college. One day while I was taking the roll-call in the class, a male voice answered 'Yes Sir' in response to a perticular roll number as given in the class register. To my surprise it happned to be a female name. Thinking that it was a clear of proxy, often indulged in by the college - student, I asked the respondent whether he was sure about his roll number, but the student was quite emphetic that it was really his roll-number. I then read out the name from the class-register. No sooner the female name was announced than the whole class had burst into laughter causing great embrrassment to the boy concerned. However, after the laughter subsided a famale student of the class stood up and pointed out to me that the girl whose name I just announced was a student of the second year class and not of the first year class which I was engaging at the moment, and that perhaps I had carried with me a wrong attendance register to the class. Now, it was my turn to feel embarrassed when there was a greater laughter by student ●

COMPUTER IN MODERN SCIENCE :

—HEMENDRA Kr. GOGOI,
B. Com. Ist Year.

A computer is a machine that can count, write and solve complex problems quickly and accurately. It is able to perform many operations at one time without any confusion. A computer mainly consists of input Unit CPU and output equipment. The input Unit consists of punch cards, paper tape, magnetic tape etc. Central processing Unit includes the memory which stores information. The Control Unit gives specific instructions and the arithmatic Unit performs the operations The output Unit may be a printer, cathode ray lude or voice response Unit.

There are mainly two types of computers the analog computer which measures one quantity in terms of another and the digital computer which solves problems by using numbers.

In 1944, Professor Howard H Aiken of the Harvard University and International Business Machines (IBM) developed a digital computer. The first true electronic computer was ENIAC (Electronic Numeric Integrator and calculator) buit in 1946 by engineers at the University of Pennsylvania.

A computer uses binary code in which numbers are converted in the digits of one and zero.

A digital computer is fed with all the informations with a programme of instructions on what to do it. Programmed data is cancelled into the central processing Unit by an input machine. Programmed data goes into the storage Unit or core store. Calculations are then performed by the arithmatic and logic Unit. All storage and calculation operation are controlled by the control Unit. Answers are given by an output machine.

In the memory Unit the data of the given problem and the programme to solve it are kept separately. Internal memory Unit has a magnetic tape the magnatic drum and a megnetic disc.

A computer can finish off a few million calculations within a second. A powerful computer can examine fifty thousand answer sheets of students who have taken about 20 different exams, clear one thousand cheques process a few thousand electricity or phone bills in one second.

Computers are deigned to understand certain languages. The most popular languages are COBOL (Common Businesa Oriented language) and FORTURN (Formula transactions) FORTRAN is used for mathematical problams. A programme tells the Computer what to do.

How does Computer function like a men. The Input Unit of Computer is equivalent to our eyes and ears. The central processing Unitis equivelent to our hands and mouth.

Computers are of different sizes, such as micro-computers, mini computers, medium size, Large and super computers.

All the devices circuity and whatever we can touch and feel in a computer system is known as hardware. Software, in general, refers to the groups of instructions given to the computers to make it perform certain operations.

Computers are being applied in science engineering and industry, medicine, business management, telecommunications, education, transportation, bank, space research etc. They can play games like chess and pokar. ●

HOW STRANGE !

Collected by
Mukesh Kumer Agarwal
B. Com. II Year

1. A bee uses 20 lacs of flowers in preparing one pound of honey.
2. The fishes of Micicippi river of America bark like dogs.
3. The oldest insect of the world is cockroach which was born about seven crore years ago.
4. The film with the highest number of songs was INDRASABHA with 71 songs.
5. Mosquitoes are not found in France.
6. The name found most in the world is "Mohammad."
7. We can write upto 35 Kilometers with a single pencil.
8. "Garnai" fish can swim in water, walk on land, and fly in the air.
9. An Indian bird named " Hariyal" does not put her legs on the earth.
10. A snail has more than 25000 teeth.
11. A mountain named "Oyarsh Rock" in south Africa changes its colour daily.
12. An Astralian citizen whose name is "Yogoneoli" lives only on snakes.
13. The fate of the "Mendrac" tree of Africa resembles man. This tree cries like a child when uprooted.

: QUEST ?

—SIDHARTHA S. BARUAH.
T. D. C. Ist. year S. 'A'

1. What is the white Paper ?
2. The noted scientist of India C. V. Raman, invented the Raman effect in which year ?
3. Why Indus Valley Civilization is called Harrapan Civilization ?
4. If one was to travel at the speed of light, how much time will it take to reach the moon ?
5. On which days is world Consumer Rights Day celebrated ?
6. What is "Salt of the Earth" ?
7. What is "Kalaripayttu"?
8. Where is the real worlds' biggest rice mill situated ?
9. Whst is the real name of Dada Saheb Phalke ?
10. Which is the largest volcano in the Solar System ?
11. Do you know that srats have different colours ?
12. What is the largest monument in the world ?
13. What does "Robot" mean ?
14. Which is the first communication satellite ?
15. What is the smallest thing ever discovered ?
16. At what speed are skydivers travelling when they hit the ground ?
17. Which is the world's largest computer company.
18. What is basis about BASIC ?
19. What is "RDX" ?
20. Which is the largest district in India ?
21. Which is the worlds' rarest bird ?

: ANSWERS

1. A short pamphlet giving authoritative recital of facts issued by the Government, statnig its views on a particular matter.
2. 1930.
3. Harrapa was excavated first.
4. Two (2) seconds.
5. March 15.
6. A documentary drama which tells the story of the Indian Air Force (IAF). The documentary has been made to mark the completion of 60 years of IAF.
7. Ir is an ancient martial arts form that is part of the rich cultural ethas of Kerala. Kalaripayattu orginated in the erstwhile Kadathanadu regions of North Kerala (now Vedekara) where the heroic deeds of Kalaripayattu experts are still remembered.
8. At Dhuri, Punjab. It is owned by the Oswal group.
9. Dhundiraj Govind Phalke.
10. The largest Volcano in the solar system is Olympus Mors on Mars. It is 600 k. m. (376 miles) in diameter and 26 k. m. (16 miles) high.
11. The coolest stor's with temperatures of about 3000°c (6030°F) glow red. The hottest stars with temperatures of about 10,000°c (20,000°F) and about glow blue. The Sun whose surface temperature is 5,500 c (11,030 F) appears yellow white.
12. Quetzalcoati Pyramid in Mexico.
13. The word "robot" was coined by the czech playwriter karel copek in his play called R. U. R. which stood for Rossums Universal Robots. Copek called this machine robot from the czech word "Robota" which means labour.
14. "SCORE" Launched by USA in 1958.
15. Photon. It mass is about $3 \times 10^{\cdot 50}$ grams.
16. Provided the porachuts open, at about 40km/h (25 mph). During free-fall they reach speeds of more than 160 km/h (100mph). They usually open their parachutes at a hight of about 700m (2,300ft.)
17. International Business Machines (IBM)
18. BASIC is the name of the computer language used in most hours computers. The name actually stands for "Beginners All-purpose Symbolic Instruction Code." However the language is basic in that it is among the easiest of computer languages to use and understood.

19. It is the most powerful explosive known with the rate of detonation as high as 9300 metres per second, It is white in colour as used as a booster or mixed as the main charge.

20. Ladakh.

11. Hawaiin Oaaa. ☐

: SELECTED QUOTATIONS

Collected by—
—TITU SEAL
B. Com. II. yr

☐ ADVERSITY : Sweet are the uses of adversity, Which like the toad, ugly and venomous wears yet a previous jewel in his head.

—Shakespeare.

☐ BEAUTY :

'Tis not a lip, or eyes, we beautiful call, But the joint fource and full result of all.

—Pope.

Beauty is truth's smile. When she beholds her own face in a perfect mirror.

—Tagore.

☐ DEATH :

It is as natural to die as to be born the finest sight beneath the sky.

—Becon.

Neither in the sky nor in the midst of the schooner by entering into clefts of mountains is there known a place on earth where stationing himself, death cannot overcome him.

—Saying of Buddha

(Tr. by S. Radhakrishnan)

☐ DUTY :

Speed is not the end of life. Man sees more and lives more truly walking to his duty.

—Mahatma Gandhi.

☐ EVIL :

Evil once manfully fronted, ceases to be evil.

—Corlyle.

The evil doer grieves in this world, he grieves in the next he grieves both. He grieves. he is afficted., seeing the evil of his own actions.

—**Saying of Buddha**
(Tr. by – S. Radhakrishnan)

☐ FEAR :

Nothing is terrible except fear itself.

—**Becon**

Fear follows crime and is its chastisement.

—**Voltair.**

☐ HAPPINESS :

To be happy, give no cause for envey ; the secret of happiness is to hide ones life.

—**De La Bouisse.**

There is no duty we so much underrate, as the duty of being happy.

—**R. L. Stevenson,**

☐ LOVE :

Love is an endless mystery for it has nothing else to explain it.

—**Rabindra Nath Tagore.**

LET US STEP OUT AND HELP :

—NIPU RANJAN DUTTA,
B. Com. 3rd. Year.

Let us be alert and let us be smart
Let us stay away from alcohol and drugs.
Let us not become addicts ever.
Let us say 'No' to drugs, first time, everytime.
Let us not drink and lose our mind.

Addiction is a disease.
We will not call this alcoholic
'Bad, weak or a sinner'
We will not call this drug addict
'dropout or a flop!'

Armed with the knowledge of addiction
Let us now, step out and move ahead,
Fighting this disease all the way.
Our mission, from now on, will always be :
Preventing addiction and helping the addicts. ✶

TRUE FRIENDS :

—RAJIB GOGOI.
B. Com. 3rd. Year.

True friends are hard to find,
They bring warmith and happiness to
the mind.

They lend a hand to help a friend,
They will stay close to the very end.
In times of happiness they rejoice,
So you feel like singing at the top
of your voice.

In times of sorrow they will be there,
To bring you jor or say a silent
prayer. ★

ঃ প্ৰতিবেদন ঃ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ ঃ

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী, মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে, মাননীয় শিক্ষাগুৰু বৃন্দ, কৰ্মচাৰী বৃন্দ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থ সকললৈ শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

এইখিনিতে স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে যি সকল স্বৰ্গাসম অসম সন্তানে আমাৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে তেওঁলোকৰ বৰ্তমানবোৰ হাঁহি মুখে বিসৰ্জন দিলে সেইসকল জ্ঞাত - অজ্ঞাত বীৰ শহীদলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছো।

১৯৯৪ - ৯৫ চনৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভালৈ বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো। নিৰ্বাচিত হৈ কিন্তু কাৰ্য্য ক্ষেত্ৰত কিমানখিনি আগবাঢ়িব পাৰিলো। সেই বিচাৰৰ ভাৰ আপোনালোকক দিলো।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা কেইদিনমানৰ পাছতে বছৰেকীয়া কলেজ সপ্তাহ পতা হয়। এই সপ্তাহ অতি উলহ মালহেৰে পতা হয়। এই কলেজ সপ্তাহত মই সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে যি দায়িত্ব আৰু সহায় আগবঢ়াব লাগে, তাক যতপুৰনাস্তি পালন কৰিলো বুলি কব পাৰি। স্বৰস্বতী পূজা এইবাৰ অতি সুন্দৰ আৰু সুস্থিৰ ভাবে পতা হয়। পূজাৰ কামত মোৰ সিসকল বন্ধুবৰ্গই সহায় কৰিলে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা আগবঢ়ালো। নতুনক আদৰাৰ যি পৰম্পৰা, সেই পৰম্পৰাৰে আদৰণি সভা পতা হয়। আদৰণি সভাত সংগীত সন্ধিয়া আমন্ত্ৰিত শিল্পীৰ দ্বাৰা পৰিবেশন কৰা হয়। আৰু সভাত বহুতো গণ্য মান্য ব্যক্তি নিমন্ত্ৰণ কৰি অনা হৈছিল।

এইবোৰ বিভিন্ন কামত মোক সহায় কৰা বন্ধু-সকল হ'ল বিশেষকৈ, বিশ্ব, কৃষ্ণ, ভাই, দীপক, ৰাজীৱ (মুকু), গুণিন প'ল। এই বন্ধুসকললৈ ধন্যবাদ থাকিল। লগতে শিক্ষাগুৰু মিত্ৰভাগৱতী চাৰ, প্ৰশান্ত দাস চাৰ ভাগৱতী চাৰ, গগৈ চাৰ, বৰবৰা চাৰ, শৰ্মা চাৰ, আগৰৱালা চাৰ, গোস্বামী চাৰ, আৰু অধ্যক্ষ মহোদয় মনোমোহন দাস চাৰে যি দিহা পৰামৰ্শ দিলে তাৰ বাবে তেওঁলোক সকলোলৈ অশেষ শুভেচ্ছা থাকিল।

সদৌশেষত ডিব্ৰুগড় কাটন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলো।

ইতি

শ্ৰী প্ৰণৱ জ্যোতি গগৈ।

সঃ সাধাৰণ সম্পাদক

১৯৯৪ - ৯৫ চন।

উপ সভাপতিৰ ঃ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণীতে কটন বানিজ্য মহা-বিদ্যালয়ৰ সমূহ অধ্যাপিকা ছাত্ৰ - ছাত্ৰী আৰু বন্ধু - বান্ধৱী সকলোলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰনাম আগবঢ়াইছো, আৰু যি সকল বীৰ পুৰুষ অসম মাতৃৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰিবলৈ গৈ নিজৰ বৰ্তমানক আমাৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে হাঁহি হাঁহি বিসৰ্জন দিলে সেই বীৰ শহিদ সকলক আজি শ্ৰদ্ধাৰে

সেৱৰিছো । তাৰোপৰি যোৱা বছৰ অৰ্থাৎ ১৯৯৩-৯৪ বৰ্ষত যেনেকৈ মোক বহিঃ বভিাগত ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ অকুণ্ঠ সহায় সহযোগী ভাবে বিপুল ভোটেৰে মোক এই গধুৰ পদটিলৈ নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলৰ বাবে কিছু কৰাৰ সুযোগ দিলে সেই সকল ছাত্ৰ - ছাত্ৰী বন্ধু বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো । ঠিক একেদৰে এই বছৰ অৰ্থাৎ ১৯৯৪-৯৫ বৰ্ষৰ বাবে মোক যি সকল ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে মোক উপ সভাপতি পদত নিৰ্বাচিত কৰিলে সেই সকলো ছাত্ৰ ছাত্ৰী বন্ধু - বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো ।

কাৰ্য্য ভাৰ হাতত লোৱাৰ আগতে বহু কল্পনা কৰিছিলো মই গুৰু দায়িত্বত থাকি মহাবিদ্যালয় খনৰ কাৰণে বহুত কিবা কিবা কৰিম, কিন্তু ভবা মতে কাম কৰিব পৰা নগল । ইয়াৰ মূলতে আছে মহাবিদ্যালয় আভ্যান্তৰিন এশ এবুৰি সমস্যা । মই ভাবো বিগত সম্পাদক সকলে যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰাৰ দৰে মইও সেই কৰ্ত্তব্য আৰু দায়িত্ব পালনত চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাই । ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ অভাৱ আতৰাবলৈ গৈ দেখো যে আমাৰ Hostel's যি মানদণ্ড তাকো কণা হাইক পতাম দিয়া দৰে । তেনেই সীমিত লৰাৰ বাসস্থান । আৰু বৰ্তমান চৰা দামত মহাবিদ্যালয়ৰ নগণ্য পুজি আৰু ভেকু ভাণ্ডাৰ যি বহিঃ বিভাগৰ খেলৰ প্ৰদৰ্শন । নাম মাত্ৰ প্ৰতিযোগীৰ মাজত খেল ধেমালিৰ প্ৰতিযোগিতা মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এইতো বৰ পৰিতাপৰ বিষয় । ইয়াৰ এক মাত্ৰ কাৰণ হল নগণ্য পুজি । সেই হেতুকে ভবা মতে কাম কৰিব পৰা নগল । যি কি নহওক ইমান এশ এবুৰি সমস্যাৰ মাজতো যি সকলে মোক শুভাকাংশী হৈ দিহা পৰামৰ্শ দি বিগত দ্বীবৰ্ষৰ কাৰ্য্যত সহায় কৰি লৈ গল সকলোলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা ভক্তি ও আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল । ○

শ্ৰী তৰুণ সন্দিকৈ

সমাজ কল্যাণ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ

জয়জয়তে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা আৰু কল্যাণৰ হকে যি সকলে প্ৰাণ বিসৰ্জন দিলে সেই সকলক প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই মই শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছো ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন সদৌ অসমৰ মহাবিদ্যালয় বোৰৰ ভিতৰত এখন জাকত - জিলিকা মহাবিদ্যালয় । এইখন মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৪ - ৯৫ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ কল্যাণ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে মই নিৰ্ব্বাচিত হও । সম্পাদক হিচাপে মই প্ৰায়বোৰ কাম - কাজত আগস্থান পাইছিলো । কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত প্ৰথমে মোৰ দায়িত্ব আহি পৰিছিল মহাবিদ্যালয়ত পাতিব লগীয়া শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজাৰ দায়িত্ব ।

যোৱা ইং ৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে বিগত বছৰৰ দৰে এই বছৰো অতি উলহ - মালহেৰে মহাবিদ্যালয় সৰস্বতী পূজা পতা হয় । অৰ্থ নাটনিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ পূজা খন বৰ বেছি বহলকৈ পাতিব পৰা নগ'ল ।

পূজাৰ পাছতে আহি পৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ । এই সপ্তাহত সংস্কৃতিৰ সকলোবোৰ দায়িত্ব আহি পৰে মোৰ ওপৰত । মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতাৰ বিষয়বোৰ আছিল ক্ৰমঅনুসাৰে তৰ্ক, কুইজ, আকস্মিক বক্তৃতা, কবিতা আবৃত্তি, ফেশ্বন শ্ব' আৰু ভেকেশন প্ৰতিযোগিতা । নাটক প্ৰতিযোগীতা আছিল যদিও নাটকৰ সংখ্যা কম হোৱাৰ বাবে প্ৰতিযোগিতা পতা নহ'ল । প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা কম যদিও প্ৰায়বোৰ প্ৰতিযোগিতা সপ্তাহত পতা হৈছিল ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত সপ্তাহৰ বঁটা বিতৰণী আৰু নৱাগত আদৰণীৰ পাছত ওলহ - মালহৰে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয় ।

কাৰ্য্যভাৰ থকা সময়ত যি কল্পনা বা কাম কৰিম

বুলি ভাবিছিলো কিন্তু অৰ্থ অভাৱৰ বাবে সকলো বোৰ কাম কৰিবলৈ সক্ষম নহলো ।

যিসকল বন্ধু - বান্ধৱী তথা শিক্ষা গুৰুসকলে মোক সকলো ফালৰ পৰা সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াই-ছিল তেওঁলোকক মই আন্তৰিকতাৰে শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয় সমূহ ছাত্ৰ - ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো । সকলোৰে ভৱিষ্যত জীৱন উজ্বল হোৱাৰ কামনাৰে মই মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছো ।

"জয়তু কাটন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়"

ধন্যবাদেৰে —

শ্ৰী গিৰিশ তেজিয়া ।

ছাত্ৰী - জিৰণীকোঠাৰ সম্পাদিকাৰ

জয়জয়তেই সদৌটিলৈকে আন্তৰিক অভিনন্দন জনায় প্ৰতিবেদনৰ কলমত দুশাৰীমান বাক্য লিখিবলৈ লৈছো । যিসকল বন্ধু - বান্ধৱীয়ে মোক ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা পদৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে থিয় হ'বলৈ উৎসাহ - উদ্দীপনা জনাই মোৰ মনোবল দৃঢ় কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন নকৰিলে এই প্ৰতিবেদনৰ কলমত লিখাৰ সুবিধাকন মই নিশ্চয় নাপালো হেতেঁন । মই মোৰ কাৰ্যকালত যিমান দূৰ পাৰো সুকলমে, শৃংখলতাৰে মোৰ কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলো যদিও কিমানদূৰ সফল হ'লো তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ আপোনালোকৰ হাতত অৰ্পণ কৰিলো ।

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা বুলি ক'লে বহুখিনি দায়িত্বৰ কথা আহি পৰে, যদিও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এই পদটোৰ কাৰ্য্যক্ৰম তেনেই সীমিত । মোৰ দায়িত্ব লৈয়ে প্ৰথমে মই কলেজ সপ্তাহৰ বাবে ছাত্ৰী জিৰণীকোঠাৰ অন্তৰ্গত খেলসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ বাবে পদক্ষেপ লওঁ । ইয়াৰ পৰা এটা কথা উপলব্ধি কৰিব পাৰিলো যে যদিও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত যথেষ্ঠ সম্ভাৱনাপূৰ্ণ প্ৰতিভা সম্পন্ন ছাত্ৰী আছে, তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰতিভাক বিকাশ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি নাহে । কিয়নো, অন্যথাহেতেঁন ছাত্ৰী - জিৰণীকোঠাৰ অন্তৰ্গত খেলসমূহত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা অন্তত ইমান তাকৰীয়া নহ'ল হেঁতেন । তদুপৰি ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাত যিখিনি নিম্নতম সুবিধা থাকিব লাগে সেইখিনিৰ যে সঁচাকৈয়ে অভাৱ আমাৰ ছাত্ৰী (বন্ধু) সকলে নিশ্চয় অনুভৱ কৰে । ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাটো জোখতকৈ সৰু হোৱাটোও এটা অসুবিধা যদিও, ইয়াৰ পৰা এইটো স্থানান্তৰিত কৰি সুবিধাজনক এটা কোঠা দিয়া হ'ব বুলি গম পাই ভাল লাগিছে । আশাকৰো অনতিপলমে এই কাৰ্য্য ৰূপায়ণ হ'ব ।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত মোৰ প্ৰতিটো কামতে দিহা পৰামৰ্শ দি মোৰ কামবোৰ কৰাত পথ প্ৰদৰ্শন কৰা অধ্যাপিকা আই, পি, বৰঠাকুৰ বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা থাকিল । তাৰোপৰি মোৰ বান্ধৱী পল্লৱীতা, গাৰ্গী, - - - -, মোৰ ভাতৃ প্ৰতিম দিগন্তদা, প্ৰাঞ্জলদা, প্ৰণৱদা, ত্ৰিদিপদা আদিৰ সহায়ৰ কথা মই পাহৰিব নোৱাৰিম । সদৌ শেষত মোৰ কৰ্তব্যত যিখিনি আসোঁৱাহ থাকি গ'ল তাৰবাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনায় এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো ।

জয় আই অসম

জয়তু ডি, হ, স্থ কাটন বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ।

শ্ৰীমতী ৰুমী বৰা

The results of girls Badminton and ludo (Special) held in the last college-week from 6 th to 12 th February' 95 as follows =

1. Badminton :—

Single :— Champion :— Miss Rituparna Sengupta,

Runners up :— Miss Anjali Saikia,

Doubles :—

Winner = Miss Rituparna Sengupta, Miss Sangeeta Sen.

Runners - uP :— Miss Anjali Saikia. Miss geetanjali Das.

Ludo (Special) : –

1st position = Miss. gargee Baroowa,

2nd „ Miss. Sangeeta Sen.

3rd „ Miss. Supreea Nath.

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ ঃ

জয় জয়তে কানৈ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যানিৰ্বাহ কৰিবলৈ সুযোগ পোৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো. । মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে জয়ী হোৱা বাবে ভাল লাগিছিল যদিও মনত অলপ হলেও দুখ লাগিছিল, কিয়নো প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি জয়ী হোৱাৰ আনন্দও বেলেগ । যি কি নহওক মই মোৰ দায়িত্বত থকা কালত কিমানখিনি সফলতা লাভ কৰিছো সেই বিষয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলে বিচাৰ কৰি চাব ।

মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সদস্য হিচাবে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি কিছুমান কাম কৰিম বুলি ভাবিছিলো যদিও ভৱামতে কোনো কাম কৰিব নোৱাৰিলো । তথাপিও মোৰ বিভাগত গতানুগতিকভাৱে থকা মোৰ দায়িত্বসমূহ সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ যিমানসম্ভৱ পাৰি চেষ্টা কৰিছিলো । ইয়াত এটা কথা কলে বেয়া নহব যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ - জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক নামতহে আছে কিন্তু এটা জিৰণী কোঠা নাই । যদি জিৰণী কোঠাই নাই তেন্তে জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক কিহৰ বাবে আছে ? জিৰণী কোঠাৰ যিখিনি দায়িত্ব আছে সেইখিনি দায়িত্ব গৌণ ক্ৰীয়া বিভাগলৈ পঠিয়াই গৌণ ক্ৰিয়া সম্পাদকৰ পদ এটা দিলেই হ'ল । আমি একতা সভাৰ ফালৰপৰা জিৰণী কোঠাৰ বিষয়ে অধ্যক্ষ মহোদয়ক কোৱাত তেওঁ এটা সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে যে বৰ্তমান যিটো ছাত্ৰী - জিৰণী কোঠা আছে সেইটো ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা কৰি library ৰ কাষত ছাত্ৰীৰ বাবে জিৰণী কোঠা এটা নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰিব ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত গতানুগতিকভাবে হৈ অহাৰ দৰে এইবাৰো মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ আয়োজন কৰা হয় । মোৰ বিভাগত চাৰিটা প্ৰতিযোগিতা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল । Badminton, Table tennis, Carom আৰু Chess । মই এই খেলসমূহ পৰিচালনা কৰোতে অলপ অসুবিধা বোধ কৰিছিলো । কিয়নো মোৰ বিভাগৰ খেল আৰু শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ খেলসমূহ একেলগে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল । গতিকে খেলুৱৈ সকলৰ বাবেও অলপ অসুবিধা হৈছিল । কিছুসংখ্যক খেলুৱৈয়ে শৰীৰচৰ্চা বিভাগত অংশগ্ৰহণ কৰি পুনৰ মোৰ বিভাগত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আহোতে তেওঁলোকৰ পলম হয় । পলম হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ নাম বাতিল কৰিব লগা হয় । কাৰণ তেওঁলোকলৈ বৈ থাকোতে বাকী খেলসমূহ খেলাৰৰ বাবে বহুত সময় এনেয়ে নষ্ট হৈ যায় । কোনোবা এজনৰ নাম বাতিল কৰাৰ অলপ পাছতে তেওঁ আহি ওলাইহি আৰু তেওঁৰ খেলৰ বিষয়ে সুধে । তেওঁক যেতিয়া কোৱা হয় যে তেওঁৰ পলম হোৱাৰ বাবে তেওঁৰ নাম বাতিল কৰা

হৈছে। তেতিয়া তেওঁ কয় "মোৰ নাম কিয় বাতিল কৰিব ? মই এতিয়া শৰীৰচৰ্চা প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি আহিছো গতিকে মোৰ পলম হ'ল। মোক খেলিবলৈ দিবই লাগিব।" সেই সময়ত আমাৰ কি কৰো কি নকৰো অৱস্থা হৈছিল। এজনক দিলেতো নহব ? তেনেকৈ বহুতে আপত্তি কৰে। সকলোকে যদি এনেকৈ খেলিবলৈ দিয়া হয় তেতিয়াহলে খেলসমূহৰ কেনেকৈ অন্ত পৰিব ? কিন্তু সেইবিলাক পৰিস্থিতিৰ মাজতো খেলসমূহ সুন্দৰকৈ আগবঢ়ায় নিয়াত মোক সহায় কৰা বন্ধুবৰ্গলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় টেবুল - টেনিছ আৰু বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা হৈছিল কিন্তু টেবুল টেনিছত অংশ কৰা নহল। বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয় দলটিয়ে যথেষ্ট ভাল খেল প্ৰদৰ্শন কৰিছিল যদিও শেষত যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ হাতত ২-১ ফলাফলত পৰাজয় বৰণ কৰিবলগীয়া হয়।

মোৰ কাৰ্য্যকালত মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে সহায় আগবঢ়োৱা বাবে মোৰ বন্ধুবৰ্গ ক্ৰমে, — জয়ন্ত, ফাচেং মুং, ৰাজু, নৈলিন, মৃদুল, কৰ্ণেল শইকীয়া। ভাইটি, নুপুৰ, নিপেন সুৰজিৎ ইতলৈ মোৰ মৰম ও ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। মোক সকলো সময়তে পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা অধ্যাপক ড° ৰঘুনাথ বৰবৰা ছাৰলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

শ্ৰদ্ধাৰে

শ্ৰী ত্ৰিদিব বুঢ়া গোহাঁই

The Results of Indoor Games.

Badminton :- Singles— winner— Abhijit Mitra (B. com 3 rd)

Runners - up — Rajib kr. Dey (B. com. 1st.)

2 nd Runners - up — Jayanta Sonowal. (B. com. 3 rd)

Doubles : winner — Abhijit Mitra (B. com 3 rd.) Tridib Deka (H. S. 2 nd.)

Runners up — Chow Farseng Mung Gogoi (B. com 2 nd) Bhaskar Jyoti Changmai (H. S. 2 nd.)

Table Tennis :- Singles— winner — Surajit saikia.

Runners - up— Prosenjit Buragohain,

Doubles :- winner — Rajib Borpujari Surajit Saikia

Runnrers - up — Sidhartha Hazarika Riaz Ahmed.

Chess :- winner — Khirananda Chetia

Runners - up — Rosheedoz Zamal.

2 nd Rnnners - up — Tridib Bura gohain.

Carom :- Single :— winner — Nipen Das.

Runners . up — Sheme Korh

2nd Runners - up — Dhurbajyoti Hazarika.

Doubles winner — Rajib Roy. Dipak Deb

Runners - up — Dipem Borah. Nityaranjan singh.

2 nd Runners - up — Narendra Kr. Singh Chandan Das.

Outdoor Games

100 Mt - Race

1 st — Sri Bishnu Missong.
2 nd — ,, Tarun Handiquie
3 rd ,,

200 Mt - Race

1 st — Sri Bishnu Missong.
2 nd — ,, Tarun Handiquie.
3 rd — Chow Frasheng Mung gogoi

Long Jump

1 st — Sri Bishnu Missong.
2 nd — ,, Ajit Sonowal
3 rd —

[(100×4) Relay Race]

1 st Sri Dhrubajyoti Hazarika
,, Ajit Sonowal
,, Tarun Handiquie
" Brozen Handiquie
2 nd Sri Uttam Sarmah
,, Bishnu Missong
,, Rabin Sonowal
" Sadananda Bora.
3 rd - - - - -

400 Mt

1 st Sri Bishnu Missong
2 nd " Girindra Bora
3 rd ,, Uttam Sarmah

800 Mt

1 st - - - - -
2 nd - - - -
4 rd " Sri Uuttam Sarmah

Best Runners up 1993-94 to 95, Sri Bishnu Missong